

SALOMO'S TEMPEL VERGEESTELIJKT,

Evangelielicht gehaald uit de tempel te Jeruzalem, om ons des te gemakkelijker in de heerlijkheid van Nieuw-Testamentische waarheden te doen doordringen.

"GIJ MENSENKIND! WIJS HET HUIS VAN ISRAËL DIT HUIS, MAAK HUN BEKEND DE VORM VAN HET HUIS, EN ZIJN GESTALTE, EN ZIJN UITGANGEN, EN ZIJN INGANGEN, EN AL ZIJN VORMEN, EN AL ZIJN ORDINANTIES, JA AL ZIJN VORMEN EN AL ZIJN WETTEN." EZECHIËL 43:10-11.

Welwillende Christen lezer,

Ik heb, zoals gij uit dit kleine boek kunt zien, nu een poging gewaagd om u iets van de evangelie heerlijkheid van Salomo's tempel te tonen, dat is, waarvan hij met zijn gereedschappen een type was, en hoe onderrichtend hij als zodanig was voor onze vaders, en ook is voor ons hun kinderen. En opdat ik dat des te onderscheidenlijker mocht doen, heb ik de bijzonderheden, ten getale van zeventig, één voor één behandeld, namelijk al die bijzonderheden, die ik mij te binnen kon brengen, omdat, zoals ik geloof, daar niet één onder was, die niet haar betekenis had en waar also niet iets in gelegen was, dat ons van nut kan Zijn. Want, ofschoon wij God nu niet hebben te vereren op die wijzen of door zulke ordinanties als eens de oude kerk deed, zo kan toch de kennis van hun wijze van Godsverering en van de natuur en betekenis van hun ordinanties, wanneer zij met het evangelie vergeleken worden, zelfs nu zichzelf in betrekking tot hetgeen zij eens voor anderen inhielden dood zijn, ons licht verschaffen. En daarom, dat de dienaren van het Nieuwe Testament, zoals de apostelen, veel gebruik maken van Oud-Testamentisch spraakgebruik en ceremoniële instellingen, wat aangaat hun betekenis, om het geloof der godzaligen in hun prediking van het evangelie van Christus te hulp te komen.

Ik mag zeggen, dat God de kerk der Joden in zekere mate bond aan typen, zinnebeelden en gelijkenissen, ik bedoel, dat zij daardoor bepaald en beperkt waren in alle uitwendige delen der Godsverering. Ja, niet slechts de Levitische wet en de tempel, maar, zoals het mij toeschijnt, het gehele land Kanaän, het land van hun inwoning, was voor hen als ceremonieel of een zinnebeeld. Hun land was een type van de hemel, hun doortocht door de Jordaan in dat land een gelijkenis van onze ingang in de hemel door de dood. Hebr. 3:5-10. De vrucht van hun land wordt onbesneden genoemd, Leviticus 19:23, als zijnde bij hun eerste binnentreden onrein. Exodus 12:15. In hetwelk hun land ook een zinnebeeld was van een andere zaak, evenals de hemel een type was van zonde en genade. Leviticus 6:17, 23:27.

Wederom, van het land zelf wordt gezegd, dat het Sabbath hield en zo een heilige rust nam, namelijk dan, wanneer het woest lag en niet bezeten werd door hen, aan wie het ter woning was gegeven. Leviticus 26:34-35. Ja, veel van de trekken van de toenmalige kerk van God werden, evenals in zinnebeelden en schaduwen, zo ook door plaatsen en dingen in dat land voorgesteld.

1. In het algemeen: Er wordt van haar gezegd, dat zij schoon is gelijk Thirza, liefelijk als Jeruzalem. Hooglied 6:4.

2. In het bijzonder: Haar hals wordt vergeleken met Davids toren, die gebouwd is tot ophanging van wapentuig. Hooglied 4:4. Haar ogen met de vijvers te Hesbon, bij de poort van Bath-rabbim. Haar neus wordt vergeleken met de toren van Libanon, die tegen Damascus ziet. Hooglied 7:4. Ja, het haar van haar hoofd wordt vergeleken met een kudde geiten, die het gras

van de berg van Gilead afscheren, en de reuk van haar kleren met de reuk van Libanon. Hooglied 4:1, 11.

Evenmin was dit land geheel en al verstoken van schaduwen van haar Heer en Zaligmaker. Daarom, dat Hij van Zichzelf zegt: "Ik ben een roos van Saron, een lelie der dalen." Hooglied 2:1. Eveneens zegt zij, Zijn liefste, van Hem: "Zijn gestalte is als de Libanon, uitverkoren als de cederen." Hooglied 5:15. Wat zal ik hier nog meer bij voegen? De twee steden Sion en Jeruzalem dienden soms tot voorstelling van de twee kerken, de ware en de valse, en haar zaad Izaak en Ismaël. Galaten 4.

Ik zou u hier eveneens kunnen aantonen, dat zelfs de giften en genade gaven van de ware kerk voorgesteld werden door de specerijen, de noten, de druiven en de granaatappels, die het land Kanaän voortbracht, ja, dat de hel zelf werd voorgesteld door het dal van de zonen van Hinnom en Tofeth, plaatsen in dit land. Inderdaad, het geheel was in zekere zin een zinnebeeldige en schaduwachtige voorstelling.

Maar ik heb mij in de volgende verhandeling bepaald tot de tempel, die onmiddellijke plaats van de dienst van God, van welke gereedschappen ik in het bijzonder, zoals ik gezegd heb, heb gesproken, ofschoon over ieder zo kort als mij mogelijk was, omdat geen daarvan zonder een geestelijke, en alzo heilzame betekenis voor ons zijn. En hier kunnen wij veel van de rijkdom der wijsheid en genade van God aanschouwen, namelijk dat Hij juist in de plaats der Godsverering van de oude dag zichtbare vormen en voorstellingen voor de aanbidders verordeneerde om hen daardoor Hem te leren vereren en aanbidden, ja, de tempel zelf was in dit opzicht een goed onderricht voor hem.

Maar door dit mijn gezegde geef ik nu geen aanmoediging aan enig mens, om uit zijn eigene inbeeldingen beelden of gelijkenissen te halen om God daardoor te dienen. Wat God verordende tot een hulpmiddel voor de zwakheid van Zijn volk onder de oude dag, en wat zij uitvonden buiten Zijn bevel waren twee onderscheidene zaken. Want, ofschoon zij Zijn zegen deelachtig werden wanneer zij Hem vereerden met zulke typen, schaduwen en zinnebeelden, die Hij hun met dat doel had opgelegd, zo strafte en plaagde Hij hen geweldig, wanneer zij uitvindingen van henzelf hieraan toe wilden voegen. Exodus 32:35, 2 Koningen 17:16-18, Handelingen 7:38-43. Ja, Hij verbood in de eigen daad van het instellen van de wijze, waarop zij Hem hadden te vereren, dat zij in enig ding voet zouden geven aan hun eigen luimen of inbeeldingen, en bond hen strikt aan de bevelen des hemels. "Zie dan toe, " zegt God tot Mozes, hun eerste grote wetgever, "dat gij het maakt naar hun voorbeeld, hetwelk u op de berg getoond is." Exodus 25:40, Hebreëen 8:5. Evenmin doet onze apostel iets anders dan dezelfde maatregelen nemen, wanneer hij zegt: "Indien iemand meent een profeet te zijn, of geestelijk, die erkenne, dat, hetgeen ik u schrijf, des Heeren geboden zijn." 1 Corinthiërs 14:37. Bovendien, toen Salomo deze tempel voor de dienst van God zou bouwen, vertrouwde God het noch aan zijn wijsheid, ofschoon hij wijzer was dan alle mensen, noch aan zijn geheugen, noch aan enige onmiddellijke voorschriften van de hemel aan hem, toe, wat aangaat de wijze, waarop Hij wilde, dat Salomo hem bouwen zou. Neen, hij zou het gehele plan of ontwerp daarvan in geschrift ontvangen door de ingeving van God. Ook wilde God dit plan van de tempel en van zijn gereedschappen niet onmiddellijk aan deze wijze man geven, opdat niet misschien zijn wijsheid door anderen zou worden verafgoed, of sommigen zouden inbrengen, dat de gehele vorm en gedaante daarvan uit zijn eigen brein voortkwam, en dat hij slechts een goddelijke openbaring voorwendde als een bedenksel voor zijn handelingen.

Daarom, zeg ik, werd de gehele afbeelding daarvan niet aan hem, maar aan zijn vader David van de hemel gegeven, en zo door David aan zijn zoon Salomo, in geschrift. "En David, " zegt de tekst, "gaf zijn zoon Salomo een voorbeeld van het voorhuis, met zijn behuizingen, en zijn schatkamers, en zijn opperzalen, en zijn binnenkamers, en van het huis van het verzoendeksel, en een voorbeeld van alles, wat bij hem door de Geest was, namelijk van de voorhoven van het

huis des HEEREN, en van alle kamers rondom, tot de schatten van het huis Gods, en tot de schatten der heilige dingen, en van de verdelingen der priesters en der Levieten, en van al het werk van de dienst van het huis des HEEREN, en van alle vaten van de dienst van het huis des HEEREN. 1 Kronieken 28:11-13.

Ja, daarenboven had hij van de hemel of door goddelijke openbaring, waarvan de kandelaars moesten worden gemaakt, en ook hoeveel er tot ieder moest gaan, dezelfde order en bevel gaf hij ook voor het maken van de tafels, de krauwels, de bekers, de sprengbekkens, het reukaltaar, benevens het voorbeeld van de wagen der cherubs, enz. vers 14-19. "Dit alles heeft men mij, zei David, bij geschrift te verstaan gegeven van de hand des Heeren, te weten al de werken van dit voorbeeld." Vers 19. Zo, zeg ik, gaf Hij David de afbeelding van de tempel, zo gaf David de afbeelding van de tempel aan Salomo, en naar die afbeelding bouwde Salomo de tempel en niet anders. Het is waar, dit waren alle slechts voorstellingen, afbeeldingen en schaduwen van dingen in de hemelen, en niet het beeld zelf der dingen, maar zoals te voren gezegd werd, als God zo omzichtig en nauwkeurig was in deze dingen, dat Hij niet enig ding aan de voorschriften van de godzaligen en de wijste der mensen overliet, hoe! kunnen wij veronderstellen, dat Hij nu het verstand en de uitvindingen van mensen zal toelaten in die dingen, die, in vergelijking daarmee, de hemelse dingen zelf zijn? Hebreeen 8:5, 9:8-10, 23, 10:1.

Ook kan hieruit worden opgemaakt, dat, daar die schaduwen van dingen in de hemelen reeds door God zijn toevertrouwd aan de gewijde geschiedenis, en er van die gewijde geschiedenis gezegd wordt, dat zij in staat is om de mens Gods volmaakt te doen zijn in alle dingen, 2 Timotheus 3:15-17 dat het onze plicht is af te laten van te leunen en te steunen op algemene opvattingen, en te onderzoeken en uit te vorsen door die Heilige Schrift zelf, en niets anders, waardoor en hoe wij God moeten vereren. David ging om te onderzoeken in Zijn tempel. Psalm 27:4. En, ofschoon de wijze van Godsverering van de oude kerk afgeschaft is voor ons, die in de tijden van het Nieuwe Testament leven, toch mogen wij, ja behoren wij, daar die ordinanties voorstellingen waren van dingen en wijzen van Godsverering nu, de geestelijke betekenis daarvan na te speuren, omdat zij dienen om zaken te bevestigen en duidelijk te maken aan ons verstand. Ja, zij tonen ons des te nauwkeuriger hoe het Nieuwe en het Oude Testament, wat aangaat de geestelijkheid van de dienst, een en het zelfde was, alleen het oude was bewolkt door schaduwen, maar het onze is meer open en bloot. Schilderingen naar het leven, zoals wij zeggen, door een schilderij voorgesteld, tonen op voortreffelijke wijze de bekwaamheid van de kunstenaar.

Het Oude Testament had de schaduw, wij hebben niets anders dan het beeld zelf, beide zijn dus zinnebeelden van hetgeen nog achter is. Wij kunnen ons evangelie opgesloten vinden in hun ceremoniën, en onze geestelijke dienst enigermate voorgesteld door hun ordinanties. Nu, omdat er, zoals ik zei, veel van de heerlijkheid van ons evangelie in deze tempel, die Salomo bouwde, als in een mantel gewikkeld, opgesloten ligt, daarom heb ik zo goed als ik kon, door geestelijke dingen met geestelijke te vergelijken, dit boek over dit onderwerp samengesteld. Ik durf het niet wagen om te zeggen, dat ik weet, dat ik in alles het rechte getroffen heb, maar dit kan ik zeggen, dat ik getracht heb het te doen. In der waarheid, ik heb naar deze dingen niet gevist in andermans wateren, mijn Bijbel en mijn Concordantie maken mijn enige bibliotheek uit in mijn geschriften. Zodat, indien gij iets vindt, welwillende lezer, hetzij in woord of zaak, dat naar uw oordeel afwijkt van de waarheid Gods, dat niemand anders moet worden toegerekend aan mij. Bid ook God om mij mijn gebrek te vergeven. Wees gij ook zo goedgunstig om het over het hoofd te zien, en neem aan wat gij vindt, dat u goed zal doen.

SALOMO'S TEMPEL VERGEESTELIJKT.

"GIJ, MENSENKIND! WIJS HET HUIS VAN ISRAËL DIT HUIS, MAAK HUN BEKEND DE VORM VAN HET HUIS, EN ZIJN GESTALTE, EN ZIJN UITGANGEN, EN ZIJN INGANGEN, EN AL ZIJN VORMEN, EN AL ZIJN ORDINANTIES, JA AL ZIJN VORMEN EN AL ZIJN WETTEN." EZECHIËL 43:10-11.

1.. Waar de tempel gebouwd werd.

De tempel werd gebouwd te Jeruzalem, op de berg Moria, op de dorsvloer van Arauna de Jebuziet, omtrent de plaats, waar Abraham Izaak opofferde, daar, waar David de engel des Heeren ontmoette, toen deze kwam met een uitgetrokken zwaard in Zijn hand om het volk te Jeruzalem af te snijden voor de zonde, welke David begaan had, doordat hij buiten order van God het volk telde. Genesis 22:3-5, 1 Kronieken 21:15, 21:12, 2 Kronieken 3:1.

Daar ontving Abraham zijn Izaak van de doden, daar smeekte David de Heere om de plaag weg te nemen en weer in genade tot Israël terug te keren, waaruit David ook afleidde, dat daar Gods tempel moest gebouwd worden. "Hier, " zei hij, "zal het huis Gods des Heeren zijn, en hier zal het altaar des brandoffers voor Israël zijn." 1 Kronieken 21:28, 22:1, 2 Kronieken 3:1.

Deze berg Moria was dus een type van de Zoon van God, de berg van het huis des Heeren, de rots, die de poorten der hel niet zullen overweldigen.

2. Wie de tempel bouwde.

De tempel werd gebouwd door Salomo, een vreedzaam en rustig man, en dat wel in naam, van natuur en in zijn regering. Want dit had God David te voren gezegd, namelijk, dat zo iemand de bouwer van de tempel zou zijn. "Zie, " zegt Hij, "de zoon, die u geboren zal worden, die zal een man der rust zijn. Want Ik zal hem rust geven van al zijn vijanden rondom hem, want zijn naam zal Salomo zijn, en Ik zal vrede en stilte over Israël geven in zijn dagen. Die zal Mijn naam een huis bouwen, en die zal Mij tot een zoon zijn, en Ik hem tot een Vader." 1 Kronieken 22:9-10, Psalm 72:1-4.

Gelijk dus de berg Moria een type was van Christus als de grondslag, zo was Salomo een type van Hem als de bouwer van Zijn kerk. De berg was een van de typen of tekenen, omdat de Heere God daarop, vóór Abraham en David, Zijn barmhartigheid ten toon spreidde. En evenals Salomo deze tempel bouwde, zo bouwt Christus Zijn huis, ja, Hij zal de eeuwigdurende tempel bouwen, "en Hij zal het sieraad dragen." Zacheria 6:12-13, Hebreeen 3:3-4. En dat Salomo vreedzaam genoemd werd, diende om te tonen met welke vreedzame leer en wegen Christus' huis en kerk zou gebouwd worden. Jesaja 9:6, Micha 4:2-4.

3. Hoe de tempel gebouwd werd.

De tempel werd gebouwd niet zo maar naar de bevelen en voorschriften van Salomo, ofschoon deze wijzer was dan Ethan, en Heman, en Chalcol en Darda en alle mensen, 1 Koningen 4:31, maar hij werd gebouwd naar voorgeschreven regels, of volgens een geschreven woord, en als zodanig aan hem overgeleverd door zijn vader David. Want toen David aan zijn zoon Salomo opdracht gaf om de tempel Gods te bouwen, gaf hij hem ook met die opdracht de afbeelding van alles in geschrift, zelfs een afbeelding van het voorhuis, de behuizingen, de opperzalen, de schatkamers, de binnenkamers, enz. en van het huis des verzoendeksels, welke afbeelding David van God had. Ook wilde God dat niet aan zijn geheugen toevertrouwen. "Dit alles heeft men mij, " zei hij, "bij geschrift te verstaan gegeven van de hand des HEEREN, te weten al de werken van dit voorbeeld." Aldus gaf David dus het voorbeeld van alles aan zijn zoon Salomo, en aldus bouwde zijn zoon Salomo het huis Gods. 1 Kronieken 28:9-20.

En hieraan beantwoordende bouwt Christus Jezus, de bouwer van Zijn eigen huis, WIENS HUIS WIJ ZIJN, Zijn heilige woonstede voor Zich om in te wonen, te weten overeenkomstig het bevel van God de Vader: Want, zegt Hij, "Ik heb uit Mijzelf niet gesproken, maar de Vader, die Mij gezonden heeft, die heeft Mij een gebod gegeven, wat Ik zeggen zal, en wat Ik spreken zal." En hierom wordt er gezegd, dat God Hem de openbaring gaf, en wederom, dat Hij het boek uit de hand nam van Hem, die op de troon zat, en zo handelde Hij, in betrekking tot de opbouw van Zijn kerk. Johannes 12:42, 50, Openbaring 1:1, 5:5.

4. Waarvan de tempel gebouwd werd.

De bouwstoffen, waarvan de tempel gebouwd werd, waren zodanig, dat zij in hun eigen natuur van dezelfde stof en geaardheid waren als datgene, hetwelk achtergelaten werd, dingen, die van nature, zonder de kunst, niet geschikt waren om aan zulk een heilig huis gelegd te worden. En dit toont ons, dat diegenen, van wie Christus Jezus Zijn kerk denkt te bouwen, van nature niet beter zijn dan anderen. Maar evenals de bomen en stenen, waarvan de tempel gebouwd werd, eerst bebouwen en vierkant gemaakt werden voor zij geschikt waren om in dat huis gelegd te worden, zo ook moeten de zondaren, van welke de kerk gebouwd zal worden, eerst geschikt gemaakt worden door het Woord en de leer, en dan op gepaste wijze op hun plaats gelegd worden in de kerk.

Want ofschoon er, wat de natuur aangaat geen verschil is tussen diegenen, van wie gebruik gemaakt wordt om Gods huis er mee te bouwen, en de anderen, zo verschillen zij toch door de genade van anderen, evenals die bomen en stenen, die behouwen en vierkant gemaakt worden om tot bouwstoffen te dienen, door de kunst anders gemaakt worden dan die, welke in het woud of de put blijven.

De Heere Jezus dus, wanneer Hij bouwstoffen zoekt om daarvan Zijn huis te bouwen, vindt hen als klei van dezelfde klomp als die, welke Hij verwerpt en liggen laat. "Zijn wij uitnemender? In het geheel niet." Romeinen 3:9. Ja, ik denk als een van beiden het best is dan zijn het diegenen, die achtergelaten worden. Hij kwam niet om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering, Markus 2:17. En inderdaad, hierin toont Hij de grootheid beide van Zijn genade en werkmeesterschap: van Zijn genade in dat Hij dezulken opneemt, en van Zijn werkmeesterschap in dat Hij hen geschikt maakt voor Zijn heilige woonplaats. Dit is in de gehele loop der Schrift duidelijk, waarom het onnodig is nu plaats en in het bijzonder aan te halen, alleen moeten wij herinneren, dat niemand in dit gebouw gelegd wordt, zoals hij uit het woud of de put komt, maar dat hij eerst onder de hand en de regel van deze grote bouwer van de tempel Gods moet doorgaan.

5. Wie die bomen moest vellen en die stenen moest graveren, waarvan Salomo de tempel bouwde.

Daar de bomen geveld en de stenen gegraveerd moesten worden, waren er voor dat werk afzonderlijke werklieden aangewezen. Deze waren niet van de zonen van Jakob, noch van het huis van Israël, het waren de knechten van Hiram, koning van Tyrus, en de Gibeonieten, te weten de kinderen van hen, die een verbond met Jozua maakten, ten dage als God het land Kanaän aan Zijn volk gaf. Jozua 9:22-27, 1 Koningen 5, 1 Kronieken 28-29. En dit waren typen van onze evangelie-dienaren, die de mensen zijn, welke door Jezus Christus zijn aangewezen om zondaars door hun prediking geschikt te maken voor het huis van God. Waarom, evenals van ouds hij vermaard was, die met krachtige hand zijn bijl tegen de dikke takken ophief om hout van pas te maken voor de bouw des tempels, zo ook nu een dienaar des evangelies vermaard is, indien hij veel door Christus gebruikt wordt voor de bekering van zondaars tot Hem, opdat hij Hem daarvan een tempel moge bouwen. Psalm 7:4-6, Romeinen 16.

Maar waarom, zullen misschien sommigen zeggen, maakt gij zulk een plompe vergelijking? Ik antwoord, omdat ik geloof, dat het waar is, want het is de genade, en niet de gaven, die ons tot zonen en de geliefden van God maakt. De gaven maken de evangelie-dienaar, en als evangelie-dienaar is men slechts dienstknecht om hout te hakken en water te putten voor het huis van mijn God. Ja Paulus rekende zich, hoewel hij een zoon was, niet als zoon maar als dienstknecht, louter doordat hij evangelie-dienaar was. Een dienstknecht Gods, een dienstknecht van Christus, een dienstknecht van de kerk, en uw dienstknechten om Jezus' wil. Titus 1:1, Romeinen 1:1, Colossenzen 4:5.

Een mens is dus een zoon, zoals hij verwekt en uit God geboren is voor zichzelf, en een dienstknecht, zoals hij met gaven is toegerust voor werk in zijn Vaders huis, en ofschoon het waarheid is, dat de zoon een dienstknecht kan zijn, zo is hij toch geen zoon, omdat hij een dienstknecht is. Ook volgt er niet uit, dat, omdat alle zonen dienstknechten kunnen zijn, dat daarom alle dienstknechten zonen zijn, neen, al de dienstknechten van God zijn geen zonen, en daarom zal Hij, die hier alleen een dienstknecht is, wanneer de tijd daarvoor aangebroken is, voorzeker uit het huis gezet worden, en wel uit dat huis, dat hij zelf hielp bouwen. "De dienstknecht blijft niet eeuwig in het huis, " de dienstknecht, dat wil zeggen, hij, die alleen dienstknecht is. Ezechiël 46:16-17, Johannes 8:35. Zo zijt gij dus als zoon een Israëliet, als dienstknecht een Gibeoniet. De beschouwing van deze zaak deed Paulus ontstellen, hij wist, dat de gaven hem niet tot een zoon maakten. 1 Corinthiers 12:28-31, 13:1-2.

De som is dus, dat een mens een dienstknecht en een zoon kan zijn, een dienstknecht zoals hij door Christus gebruikt wordt in Zijn huis ten goede van anderen, en een zoon zoals hij een deelgenoot is van de genade der aanneming. Maar alle dienstknechten zijn geen zonen, en laat dit tot waarschuwing en tot een oproeping verstreken van evangelie-dienaren om alle dienstverrichtingen voor God en in zijn huis met eerbied en in de vreze Gods te verrichten, en laten wij met alle ootmoedigheid begeren zelf deelgenoten te zijn van die genade, welke wij aan anderen prediken. 1 Corinthiers 9:25.

Het is een veel betekende uitdrukking, misschien geschreven met het doel om de evangelie-dienaren nederig te houden: "En buitenlanders zullen staan, en uw kudde weiden, en vreemden zullen uw akkerlieden en uw wijngaardeniers zijn." Jesaja 61:5. Een akkerman te zijn is hier een prediker te zijn, en een wijngaardenier te zijn is hier een prediker te zijn. Lukas 9:59-62, 1 Corinthiers 9:27, Mattheus 20:1-4, 8, 21:28, 1 Corinthiers 9:7. En als hij dit werk gewillig doet, heeft hij loon, zo niet, de uitdeling van het evangelie was hem evenwel toevertrouwd, en dat is alles. 1 Corinthiers 9:17.

6. In welke toestand het timmerhout en de stenen waren, toen zij gebracht werden om gelegd te worden in het bouwen van de tempel.

Het timmerhout en de stenen, waarvan de tempel gebouwd werd, waren vierkant gemaakt en behouwen in het woud of de put, en daar alzo in alle opzichten geschikt gemaakt voor dat werk, zelfs voor zij gebracht werden naar de plaats, waar het huis zou worden opgericht: "Zodat geen hamers, noch bijl of enig ijzeren gereedschap gehoord werd in het huis, als het gebouwd werd." 1 Koningen 6:7.

En dit toont aan, zoals vroeger gezegd werd, dat de bouwstoffen, waarvan het huis gebouwd werd, vóór de hand van de werkman ze aanraakte, ongeschikt waren om in het gebouw gelegd te worden evenals die, welke achtergelaten werden, bijgevolg, dat zij op geen andere wijze dan door de kunst van anderen geschikt gemaakt werden om in dit gebouw gelegd te worden.

Hieraan beantwoordt onze Nieuw-Testamentische tempel. Want diegenen onder de zonen van Adam, die waardig geacht worden om in dit gebouw gelegd te worden, zijn niet door de natuur, maar door de genade daarvoor geschikt gemaakt, niet door hun eigen wijsheid, maar door het Woord van God. Daarom zegt Hij: "Ik heb hen behouwen door de profeten." En wederom worden de evangelie-dienaren Gods bouwmeesters en arbeiders genoemd, evenals bij dit werk. Hosea 6:5, 1 Corinthiers 3:10, 2 Corinthiers 6:1, Colossenzen 1:28. Niemand zal de bomen, zoals zij uit het bos komen, tot balken en spanten in zijn huis gebruiken, noch de stenen, zoals zij gegraveerd worden, in de muren zetten. Neen, de stenen moeten eerst behouwen en vierkant gemaakt, en de bomen gezaagd en van pas gemaakt, en zo in het huis gelegd worden. Ja, zij moeten zo gezaagd en zo vierkant gemaakt worden, dat zij in het samenvoegen precies aan elkaar passen, anders zal het gebouw niet goed worden en de werkman geen eer van zijn werk hebben.

Daarom, dat er van onze evangelie kerk, waarvan de tempel een type was, gezegd wordt, dat zij bekwaam samengevoegd is door alle voegen der toebrenging tot bevestiging en versterking van het geheel. 1 Petrus 2:5, Efeziërs . 2:20-21, 4:16, Colossenzen 2:19. Evenals zij dus bouwen als kinderen, die van hout bouwen zoals het uit het woud of uit het bos komt, en van stenen zoals zij uit de put komen, evenzo doen zij, die wanen God een huis te bouwen van onbekeerde zondaren, onbehouwen, onbekant, onbeschaafd. Waarom Gods werklieden, op raad van God, hun werk buiten bereiden en het voor zich klaar maken op het veld, en daarna het huis bouwen. Spreuken 24:27.

Laten de dienaren hier dus toezien en op hun hoede zijn, opdat zij niet, in plaats van hun begrippen en meningen te doen buigen voor het Woord, de Schriften doen buigen voor hun begrippen en meningen.

7. Van het fundament of de grondslag van de tempel.

Het fundament of de grondslag van de tempel is datgene, waarop hij stond, en dat was tweevoudig: Ten eerste, de heuvel Moria, en dan nog die grote stenen, waarop hij werd opgericht. Deze heuvel Moria was, zoals vroeger gezegd werd, meer bijzonder een type van Christus. Hierom wordt Moria genoemd: "de Berg van het huis, " daar hij de rots was, waarop het werd gebouwd. Die grote stenen, hoekstenen of fundament stenen genoemd, waren typen van de profeten en apostelen. Mattheus 16:18, Efeziërs 2:20-21, Hebreeën 11:10. Waarom deze stenen stenen van de grootste soort waren, stenen van acht ellen, en stenen van tien ellen. 1 Koningen 7:10.

Nu, daar de tempel deze dubbele grondslag had, zo moeten wij dit betrekkelijk en onderscheidenlijk aanmerken, want Christus is de grondslag in één opzicht, de profeten en apostelen in een ander. Christus is persoonlijk en verdienend het fundament, maar de profeten en apostelen door hun leer, door hun werk als dienaren. Gelijk er dus van de kerk, welke Gods Nieuw-Testamentische tempel is, gezegd wordt, dat zij gebouwd is op Christus, het fundament, zo is niemand anders het fundament dan Hij. 1 Corinthiërs 3:11-12. Maar gelijk er gezegd wordt, dat zij gebouwd is op de apostelen, zo wordt er gezegd, dat zij twaalf fundamenten heeft, en moet zij geen andere hebben dan zij. Openbaring 21:14.

Hoe zit het dan? Wel, wij moeten gebouwd worden op Christus, zoals Hij onze priester, offerande, profeet, koning en voorspraak is, en op de anderen, zoals zij onfeilbare leermeesters en predikers van Hem zijn, niet, dat iemand een apostel kan zijn, die zichzelf als zodanig acht, noch, dat enige andere leer geleerd worde dan wat de leer is van de twaalf, want zij worden voorgesteld als de eersten en laatsten. Dit zijn ook zij, die, zoals Mozes, op het gehele gebouw toe te zien, en te zorgen hebben, dat alles in dit huis geschiede naar de afbeelding, die hun op de berg getoond is. Exodus 39:43, Johannes 20:21-23, 1 Corinthiërs 3:9, 4:9.

Laat ons dan deze onderscheidingen klaar voor ogen houden, en geen apostel in de plaats van Christus, noch Christus in de plaats van een van die apostelen stellen. Laat niemand dan Christus de hogepriester en offerande voor uw zielen bij God zijn, en geen andere dan die leer, welke apostolisch is, zij voor u als de mond van Christus tot onderwijzing om u toe te bereiden en bouwstoffen toe te bereiden voor deze tempel Gods, en om ze te bouwen op dit fundament.

8. Van de rijkdom van de stenen, welke gelegd werden voor de fundamenten van de tempel. Even als deze fundament stenen groot waren, zo waren het ook kostelijke stenen, ofschoon zij, zoals ik zei, van zichzelf niet meer waarde hadden dan die van hun natuur, welke achtergelaten werden. Hun kostelijkheid lag dus in de bijvoegingen, welke zij in opdracht van de koning ontvingen.

Ten eerste. In het werk, dat er aan besteed werd door het zagen, het vierkant maken en door het graveren. Want daar de knechten bedreven waren in dit werk, gaven zij er zich veel moeite voor en legden zij hun kunstvaardigheid daarin aan de dag, waardoor zij aan de stenen een voortreffelijke vorm gaven en aan hun grootte luister en schoonheid toevoegden, gepast voor stenen, waarop zulk een heerlijk gebouw opgetrokken zou worden.

Ten tweede. Even als deze stenen aldus van binnen en van buiten bewerkt waren, evenzo waren zij, naar het mij toeschijnt, ingelegd met, andere stenen, edeler en kostbaarder dan zichzelf. Ingelegd, zeg ik, met stenen van verschillende kleuren. Overeenkomstig hetgeen geschreven is: "Ik zal u op saffieren grondvesten." Jesaja 54:11. Niet dat de fundamenten saffieren waren, maar zij waren daarmee ingelegd, of, zoals hij op een andere plaats zegt: Zij waren met schone stenen en begiftigingen versierd. Lukas 21:5.

Dit wordt nog verder uiteengezet, waar geschreven staat van het Nieuwe Jeruzalem, hetwelk nog altijd de Nieuw-Testamentische kerk op aarde is, en alzo in wezen hetzelfde als wat nu is: "En de fundamenten van de muur der stad" zegt hij, "waren met allerlei kostelijk gesteente versierd." Openbaring 21:19. Het is waar, deze worden daar genoemd: "De fundamenten van de muur der stad," maar het heeft betrekking op de stof, die wij behandelen, want dat, wat tevoren een tempel genoemd wordt wegens zijn kleinheid, vergelijkenderwijze gesproken, wordt hier een stad genoemd, vanwege zijn grote toeneming, en beide, de fundamenten van de muur der stad zowel als die van de tempel, zijn "de twaalf apostelen des Lams." Openbaring 21:14.

Want dit snij- en inlegwerk, benevens alle andere verfraaiingen, waren typen van de buitengewone gaven en genade giften van de apostelen. Hierom noemt de apostel zulke gaven tekenen van het apostelschap. Romeinen 15:19, 2 Corinthiërs 12:12, Hebrëen 2:4. Want evenals de fundament stenen van de tempel aldus versierd waren, evenzo waren de apostelen versierd met een roeping, gaven en genade giften, aan hen bijzonder eigen. Hierom zegt hij: "Ten eerste, apostelen," omdat zij de eersten en voornaamsten waren in de kerk van Christus. 1 Corinthiërs 12:28.

Ook werden niet alleen deze stenen tot een fundament voor de tempel gelegd: het grote voorhof, het binnenste voorhof, alsook het voorhuis van de tempel, hadden rondom drie rijen van deze stenen tot hun fundament. 1 Koningen 7:12. Betekenende, zoals het mij toeschijnt, dat het meer uiterlijke en uitwendige deel, zowel als de meer innerlijke Godsverering, gegrond moet zijn op apostolische leer en bepalingen. 1 Corinthiërs 3:10-12, 2 Th. 2:15, 3:6, Hebrëen 6:1-4.

9. Naar welke kant de gevel of het front van de tempel heen zag.

1. De tempel werd met de gevel of het front tegen het oosten gebouwd, en dat misschien omdat de heerlijkheid van de God van Israël van de weg van het oosten daarin zou komen. Ezechiël 43:1-4, 47:1. Waarom dit staan met het front naar het oosten misschien dient om te tonen, dat de ware kerk van het evangelie haar ogen op en haar verwachting van de Heere zou hebben. Wij zien, zei Paulus-maar waarheen? Wij hebben "onze wandel, " zei hij, "in de hemelen, " waaruit onze verwachting is. 2 Corinthiërs 4:18, Filippenzen 3:20, Psalm 62:5.

2. Hij werd ook met de gevel tegen het oosten geplaatst om het volk van God te bewaren voor het bedrijven van afgoderij, te weten, voor het aanbidden van het heil des hemels en de zon, die in het oosten opkomt. Want daar de gevel van de tempel naar het oosten stond, en de aanbidders moesten aanbidden in, of met het gelaat gekeerd naar de tempel, volgt er uit, dat beide in hun gaan naar, en hun aanbidden van God gekeerd naar die plaats, hun gelaat van de zon af en hun rug naar de zon toe moest zijn. Dat de tempel zo gebouwd werd was dus een strik voor afgodendienaars en een blijk van de ijver van hen, die de ware aanbidders waren, gelijk ook tot op deze dag de ware, door het evangelie ingestelde verering van Jezus Christus is. Daarom wordt er van Hem gezegd, dat Hij voor afgodendienaars tot een strik en tot een net is, maar voor de godzaligen tot sierlijkheid. Jesaja 8:14, 60:19.

3. Zie slechts hoe God de afgodische Joden door dit middel in hun boosheid ving. "En Hij bracht mij, " zegt de profeet, "tot het binnenste voorhof van het huis des HEEREN, en ziet, aan de deur van de tempel des HEEREN, tussen het voorhuis en tussen het altaar, waren omtrent vijf en twintig mannen, hun achterste leden waren naar de tempel des HEEREN en hun aangezichten naar het oosten." Ezechiël 8:16. Hij was dus, zoals ik zei, met de gevel naar het oosten geplaatst om valse godsdienst te voorkomen, en afgodendienaars te ontdekken en aan te wijzen.

4. Uit het Oosten komen ook de snerpndste winden, die vernielend zijn voor mens en beest, voor vruchten en bomen, en schepen op zee. Exodus 10:13, Job 27:21, Ezechiël 17:10, 19:12, Psalm 48:7, Ezechiël 27:26. Ik zeg, de oostenwind, of die welke uit het oosten komt, is de meest schadelijke, evenwel ziet gij, dat de tempel hem het gelaat toekeert, om aan te tonen, dat de ware kerk niet verschrikt of achterwaarts gedreven kan worden door enige beroering. De oostenwinden en hun verwoestingen kunnen de tempel niet doen omdraaien. Daarom zegt hij, dat Jakobs aangezicht niet bleek worden zal. En wederom: "Ik heb uw aangezicht stijf gemaakt tegen hun aangezichten, " en: "De poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen." Jesaja 29:22, Ezechiël 3:8, Mattheus 16:18.

5. Hij kon ook met de gevel naar het oosten gebouwd zijn om te tonen, dat de ware kerk, zoals ik tevoren heb aangestipt, voor haar Heer en Koning naar de hemel uitziet, wetende, dat Hij bij Zijn komst genezing zal brengen in Zijn vleugels, want van het oosten zal Hij verschijnen, wanneer Hij voor de tweede maal zonder zonde komt tot zaligheid, waarvan de zon ons een memento (herinneringsteken) geeft, doordat zij daar elke morgen opkomt. "Want gelijk de bliksem uitgaat van het oosten, en schijnt tot in het westen, alzo zal ook de toekomst van de Zoon des mensen wezen." Mattheus 24:27, Maleachi 4:2, Hebrëeën 9:28, Colossenzen 3:4, 2 Petrus 3:11-14.

6. Christus, als de noordpool, trekt hen, die met de zeilsteen van Zijn Woord zijn aangeraakt, met het gelaat van hun zielen naar Zich toe, om uit te zien en te haasten naar Zijn komst. En dit wordt ook afgebeeld door de stand van de tempel met het front naar het oosten.

10. Van de voorhoven des tempels.

Ik bemerk, dat er twee voorhoven waren, die tot de tempel behoorden. Het eerste werd genoemd: het buitenste voorhof. Ezechiël 40:7, 46:21.

1. Dit voorhof was dat, hetwelk het volk van nood eerst binnentrad, wanneer zij heengingen om te aanbidden in de tempel, bijgevolg was het dat, in en waardoor het volk het eerst zijn begeerte toonde om de aanbidders van God te zijn. En dit beantwoordt aan die merken en tekenen van liefde tot de godsdienst, die de mensen in het gelaat of in de uiterlijke vertoning hebben. Mattheus 23:7, 2 Corinthiërs 10:7.

2. Ofschoon dit soms waarheid moge bevatten, ligt hierin echter meermalen leugen en veinzerij, waarom een uiterlijk vertoon gewoonlijk tegenover geloof en waarheid gesteld wordt, evenals het buitenste staat tegenover het binnenste voorhof, en de uitwendige tegenover de inwendige mens, en dat is, wanneer het op zichzelf staat, want dan baat het niets. Romeinen 2:28, 1 Corinthiërs 13:1-3, 2 Corinthiërs 5:12.

3. Daarom dat, ofschoon het buitenste voorhof iets voor de Joden te betekenen had, omdat zij door het uiterlijke van hun lichaam van de Heidenen onderscheiden waren, het echter voor ons weinig zegt, want nu geldt het woord: Hij is niet een Jood, die slechts uitwendig er een is." Daarom is gedurende al de tijd van de regering van het Beest dit voorhof gegeven om onder de voet getreden te worden, want, zoals ik zei, uitwendig vertoon zal niets baten, wanneer het beest komt om belijders om te keren en met zijn horens in de hoogte te werpen. Openbaring 11:10-12.

4. Maar evenals er een buitenste was, zo was er ook een binnenste voorhof, dat dicht bij de tempel stond en alzo dicht bij het ware, praktische deel der Godsverering dan dat buitenste voorhof. Ezechiël 10:3, 46:1, 1 Koningen 7:36.

5. Dit binnenste voorhof is dat, hetwelk genoemd wordt "het voorhof der priesters, " omdat het de plaats was, waar de priesters het schuldoffer en het zondoffer kookten, en waar zij het spijsoffer bakten. 2 Kronieken 4:9, Ezechiël 46:20.

6. Dit voorhof was dus de plaats der praktijk en der voorbereiding om voor God te verschijnen, hetwelk het eerste ware teken is van een eenvoudig en oprecht gemoed. Waarom hier, en niet in het buitenste voorhof, het grote koperen altaar stond, hetwelk een type van Christus was, door wie alleen de ware aanbidders tot God naderen en aangenomen worden. Ook stond hier het grote koperen gestoelte, waarop de koning knielde toen hij voor het volk bad, een type van Christus' gebeden voor de zijnen toen Hij in de wereld was. 2 Kronieken 6:13, Johannes 17.

7. Waarom dit voorhof een type was van praktische Godsverering, en alzo van ons bidden, horen en eten voor God. Er behoorden tot dit voorhof onderscheidene poorten: een ooster-, een zuider- en een noorderpoort, en wanneer het volk des lands in dit voorhof ging om te aanbidden, mochten zij niet uit die poort gaan, waardoor zij binnengekomen waren, maar uit die poort, die daar tegenover was, om te tonen dat ware Christenen recht door gaan, volharden, en niet terugkeren moeten wat zij ook in de weg ontmoeten. "Die door de weg van de Noorderpoort ingaat om te aanbidden, zal door de weg van de Zuiderpoort weer uitgaan, en die door de weg van de Zuiderpoort ingaat, zal door de weg van de Noorderpoort weer uitgaan: hij zal niet weerkeren door de weg der poort, door welke hij is ingegaan, maar recht voor zich heen uitgaan." Ezechiël 46:9.

8. Deze voorhoven waren plaatsen van grote verheuging voor de Joden, gelijk beide geveinsde en oprechte belijdenis is voor hen, die daarin bezig zijn. Waarom de Joden, wanneer zij deze plaatsen binnentraden, gewoon waren het te doen met lofgezangen en met de fluit, gelijk beiden de geveinsden en de oprechten doen. Zo dan, wanneer een mens deze beide voorhoven binnentreedt, en wat hij schijnt te zijn verandert in wat hij in werkelijkheid moet zijn, dan, en niet eerder, betreedt hij ze, zoals hij behoort te doen, want dan maakt hij van het buitenste voorhof en zijn betreden daarvan slechts een doorgang tot datgene, hetwelk meer inwendig en zuiver is. Maar hij, die in het buitenste voorhof blijft, is slechts zodanig een, die God niet behaagt, omdat hij de beoefening mist van hetgeen hij belijdt met de mond.

11. Van het grote koperen altaar, dat in het binnenste voorhof van de tempel stond.

1. In het binnenste voorhof stond het grote koperen altaar, hetwelk Salomo maakte. Dit blijkt duidelijk, want toen hij neerknielde op het gestoelte om daar te bidden, knielde hij voor dit altaar. Zie Exodus 40:6, 29, 2 Kronieken 6:13, 2 Koningen 16:14, Joel 2:17.

2. Dit altaar schijnt geplaatst te zijn omstreeks het midden van dit voorhof, tegenover het voorhuis van het huis, en tussen dat zelf en de tempel was de plaats waar Zacharias gedood werd. Dit altaar werd genoemd "het altaar des brandoffers, " en daarom was het een type van Christus in Zijn godheid. Want Christus' lichaam was ons ware brandoffer, van hetwelk de lichamen van de geofferde beesten een type waren, dat altaar nu, waarop Zijn lichaam geofferd werd, was Zijn godheid, want die, en die alleen, kon die offerande ondersteunen in al haar lijden, en die dus, en die alleen, moest het vette, de heerlijkheid, ontvangen. Hierom wordt er gezegd, dat Hij "door de eeuwige Geest Zichzelf God onstraffelijk opgeofferd heeft." Hebreeën 9:14.

3. Want Christus is priester, en offerande, en altaar en alles. En als priester offerde Hij, als offerande leed Hij, en als God ondersteunde Hij Zijn mensheid in het lijden van al de smarten, die zij onderging. Galaten 1:4, 2:20, 1 Petrus 3:18, Hebreeën 9:14.

4. Het was dus Christus' godheid, niet het hout, die het altaar des brandoffers was, of datgene, waardoor Christus Zichzelf opofferde tot een offerande en een slachtoffer God tot een welriekende reuk,

5. Dat het niet het hout was, is duidelijk, want dat kon de gave, te weten Zijn lichaam, niet heiligen, maar Christus verzekert, "dat het altaar de gave heiligt." En door dit te zeggen verzekert Hij, dat het altaar, waarop Hij Zijn offerande offerde, groter was dan de offerande zelf. Mattheus 23:19. Nu was het lichaam van Christus de gave, want aldus spreekt Hij: Ik geef Mijn vlees voor het leven van de wereld. Johannes 6.

6. Maar wat is nu groter dan Zijn lichaam, uitgezonderd het altaar, Zijn godheid waarop het geofferd werd? Het hout was dus niet het altaar, dat deze gave heiligde om haar van genoegzame kracht en waarde te doen zijn om verzoening aan te brengen voor de ongerechtigheid. Johannes 6:51, 17:19, Hebreeën 9:14, Colossenzen 1:19-21. Nu, daar dit altaar des brandoffers aldus geplaatst was in het binnenste voorhof, leert het ons onderscheidene zaken.

Ten eerste. Dat zij, die slechts in het buitenste voorhof komen, of die rusten in een bloot vertoon van christelijkheid, zodoende niet tot Jezus Christus komen, want dit altaar staat daar niet. Hierom maakt Johannes alleen melding van de tempel en dit altaar, en van hen, die daarin aanbidden, en laat hij het buitenste voorhof en alzo hen, die niet verder komen, achterwege. Openbaring 11:1-2.

Ten tweede. Dit leert ons ook, dat wij die tempel Gods moeten binnengaan door bloed. Het altaar, dit altaar des brandoffers, stond er als de mensen in de tempel gingen, zij moesten daardoor ingaan, ja, daar moesten zij hun offerande laten en alzo ingaan en aanbidden, juist als een teken, dat zij daar kwamen door offerande en door bloed.

Ten derde. Op dit altaar offerde Salomo bij de inwijding van de tempel duizenden, beide van ossen en van schapen, om aan te duiden, voorzeker, de overvloedige waarde en rijkdom, die er zou zijn in het bloed van Christus om te redden en te behouden, wanneer het voor ons zou vergoten worden. Want van Zijn bloed wordt gesproken met een "hoeveel te meer." "Want,

indien het bloed der stieren en bokken, en de as der jonge koe, besprengde de onreinen, hen heiligt tot de reinigheid van het vlees: hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf God onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om de levende God te dienen?" Hebrëen 9:13-14, 10:1, 12, 2 Kronieken 7:5-8.

Laten wij het dan niet wagen om stil te houden of staan te blijven in het buitenste voorhof, want daar is dit altaar niet. Laten wij het evenmin wagen, wanneer wij in dit voorhof komen, om zorgeloos en onverschillig te zijn of wij al dan niet op dit altaar zien. Want het is door bloed, dat wij moeten ingaan, "want zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving." Laten wij dan steeds, wanneer wij daar komen, onze handen in onschuld wassen en zo dit heilig, altaar omringen, omdat wij door Christus, die inderdaad het altaar is, met God verzoend zijn. Dit is zien op Jezus, dit is komen tot God door Hem, van wie dit altaar en de offerande daarop een type was.

12. Van de pilaren die voor het voorhuis van de tempel waren.

Er waren verscheidene pilaren die tot de tempel behoorden, maar in deze plaats zijn wij beperkt tot het bespreken van slechts twee, namelijk die, welke voor de tempel stonden. Deze pilaren stonden voor het voorhuis of de ingang van de tempel, uitziende tegen het altaar, het voorhof en hen, die daar de aanbidders waren, ook waren zij een sieraad en een verfraaiing voor het front van het huis.

1. Deze pilaren stonden, de een aan de rechterkant en de ander aan de linker, aan de deur van het voorhuis van de tempel, en hun waren namen gegeven, welke, gij kunt er zeker van zijn, een betekenis hadden. De naam van die aan de rechterkant stond was Jachin, Hij (God) zal oprichten, en de naam van die aan de linkerkant stond was Boaz, daarin is sterkte. 1 Koningen 7:21, 2 Kronieken 3:17.

2. Deze twee pilaren waren typen van Christus apostelen, van de apostelen der besnijdenis en van die der onbesnedenen. Daarom noemt de apostel Paulus hen ook pilaren, Galaten 2, en zegt hij, dat de pilaar aan de rechterkant een type was van zichzelf en zijn metgezellen, die naar de onbesnedenen moesten gaan en de Heidenen de weg des levens leren. En als Jacobus, en Cefas, en Johannes, zegt hij, "die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechterhand der gemeenschap, opdat wij tot de Heidenen en zij tot de besnijdenis zouden , gaan." Galaten 2:9. Zo waren dan deze twee pilaren typen van deze twee werkkringen van de apostelen in deze hun onderscheidenen dienst voor God.

3. En dat Paulus en Barnabas aangeduid werden door die, welke aan de rechterkant staan, namelijk om de apostelen van de Heidenen te zijn, toont hij wederom waar hij zegt: Ik ben "een dienaar van Jezus Christus onder de Heidenen, het evangelie van God bedienende, opdat de offerande der Heidenen aangenaam worde, geheiligd door de Heilige Geest." Romeinen 11:13, 15:16.

4. En daar de naam van deze pilaar Jachin was, God zal oprichten, zo toont dit, evenals het toont dat het met tegenstand zal vergezeld gaan, zo toont dit ook, dat God Zijn Woord, door hen aan de Heidenen gepredikt, zou zegenen tot bekering van een grote menigte van hen, in weerwil van de tegenstand van de vijand.

5. Dit wordt verder daardoor te kennen gegeven dat zij van koper gemaakt waren, gelijk God spreekt van de profeet: Ik heb u gesteld tot een beschutte, koperen muur, een ijzeren pilaar, en hun strijden tegen u zal geheel niets vermogen. Jeremia 15:20. Waarom Paulus van zichzelf zegt: "dat ik tot verantwoording van het evangelie gezet ben, Opdat de waarheid van het evangelie bij u zou verblijven." Filippenzen 1:17, Galaten 2:5.

13. Van de hoogte der pilaren, die aldus voor het voorhuis van de deur van de tempel stonden. De pilaren waren elk achttien ellen hoog, en dat is even hoog, neen tweemaal zo hoog als de hoogste reus, waarvan wij in het hele woord lezen, want de hoogste van wie wij lezen was slechts zes ellen en een span. Wel is waar was de bedstede van Og negen ellen lang, maar ik denk dat de reus zelf korter was. Deuteronomium 3:11, 2 Kronieken 3:15. Maar zet de beide langsten bij elkaar, en plaats de een op de schouders van de ander, dan was iedere pilaar toch nog hoger dan zij. Wij hebben nu, zover als ik weet, slechts weinigen die nog overig zijn van het overblijfsel van de reuzen, en ofschoon zij pochen alsof zij hoger waren dan Agag, toch zijn deze pilaren hoger dan zij. Deze pilaren zijn de hoogste, gij kunt ze gelijkstellen, en een duim boven is evenveel als een el beneden. De hoogte dus van deze pilaren dient om ons te tonen wat hoge waardigheid God legde op diegenen onder Zijn heiligen, die Hij riep om apostelen te zijn van het Lam, want hun ambt en hun roeping daartoe is het hoogste in de kerk van God. Deze mensen, zeg ik, waren zo hoog gesteld door dat zij in zulk een vorm gegoten waren. Van datgene, hetwelk nog verder tot hun hoogte bijbracht, zullen wij straks spreken, wij spreken nu alleen over de hoge roeping, waardoor zij, en zij alleen, apostolisch gezag ontvingen. De apostelen werden onmiddellijk gezonden, hun roeping was buitengewoon, hun ambt was algemeen, zij hadden gelijke macht in alle gemeenten en hun leer was onfeilbaar. Handelingen 26:16, 1 Corinthiërs 9:1, Galaten 1:1, 1 Johannes 1:1-3, Johannes 2:23. En wat kunnen zij, die zich voor reuzen uitgeven, doen of zeggen in vergelijking van deze? De waarheid is, dat alle andere mensen bij deze dwergen zijn, dat ze bij hen vergeleken laag bij de grond, duister, zwak en klein zijn, niet slecht wat aangaat de roeping en het ambt, maar ook wat aangaat de gaven en genade giften. Deze uitspraak: "Paulus, een apostel van Jezus Christus, " slaat alles de bodem in! Wat zijn na alle andere titels van verhevenheid en grootheid, wanneer zij vergeleken worden met deze een uitspraak? Het is waar, de mensen waren slechts gering in zichzelf, want wat is Paulus of wat Apollos, of wat was Jacobus of Johannes? Evenwel, door hun roeping tot dat ambt werden zij gesteld tot de hoogsten van allen in de kerk. Christus verhief hen achttien ellen in de hoogte, niet in de letterlijke zin, want zo zijn er velen hoger dan zij, maar uit aanmerking van hun ambt, en roeping, en goddelijk gezag. En merk het op, deze stonden aan de deur, aan de ingang van de tempel Gods, waardoor zij binnentreden, die ingaan om God daar te aanbidden, om te tonen, dat alle rechte aanbidding en Godsverering, en dat wat aannemelijk zal zijn bij God, naar of overeenkomstig hun leer is.

14. Van de kapitelen van de pilaren van de tempel.

Er waren ook twee kapitelen gemaakt voor de pilaren van de tempel, voor elk een, en deze waren elk vijf ellen hoog. Deze dienden tot versiering van de pilaren, en waren dus typen en schaduwen van die overvloed van genade, welke God op de apostelen legde na de opstanding van onzen Heere. Waarom er gezegd wordt, evenals Hij hier zegt, dat de kapitelen op de pilaren waren, dat er grote genade was over al de apostelen. Handelingen 4:33.

Deze kapitelen hadden een bol, die er bij behoorde, gemaakt in de vorm van een appel, en die was geplaatst op het hoofd van die kapitelen, misschien om hun geschiktheid aan te duiden om de dauw des hemels te ontvangen en hun grote oppervlakte om die te bevatten, die schaduw van de leer van het evangelie, welke leer de apostelen, als de voornaamste, zouden ontvangen en voorhouden aan de wereld tot hun bekering. Daarom dat van hen gezegd wordt, dat zij hebben ontvangen "genade en het apostelschap tot gehoorzaamheid des geloofs onder al de Heidenen, voor Zijn Naam, " evenals de bollen in staat waren om de dauw des hemels te ontvangen. Romeinen 1:5, 1 Koningen 7:16, 42, 2 Kronieken 4:13, Deuteronomium 32:2, Romeinen 15:29. Ook was er op deze kapitelen een netwerk, of netten gelijk aan geruit werk, hetwelk hun nog meer luister bijzette. Deze netten waren die, welke toonden met welke bedoeling de apostolische bediening was verordineerd, namelijk, opdat zij door hun prediking vele zielen tot God mochten brengen. En hierom noemt Christus hen vissers, zeggende: "Gij zult mensen vangen." Mattheus 4:19, Markus 1:17, Lukas 5:10, 2 Corinthiërs 12:16. De wereld wordt vergeleken met een zee, de mensen met vissen, het evangelie met een net. Ezechiël 47:10-12, Mattheus 13:47-50. Evenals de mensen dus vis vangen met een net, evenzo vingen de apostelen mensen door hun woord, welk woord, zoals ik u gezegd heb, voor mij wordt afgebeeld door dit netwerk op de top van deze pilaren. Zie dus in deze dingen het mysterie van God.

15. Van de granaatappels, toegevoegd aan deze netten op de kapitelen.

Ook waren er aan deze netten op de top van de pilaren granaatappels in overvloed toegevoegd, vier honderd voor het netwerk. (granaatappels, zoals gij weet, zijn schoon voor het gezicht, aangenaam voor het gehemelte, gemakkelijk voor de maag, en opwekkend door hun sap. 1 Koningen 7:42, Hooglied 4:3, 8:2, 4:13, 6:11, 7:12 . Er moesten twee rijen van deze granaatappels voor het ene netwerk zijn, en evenzo twee rijen voor het andere. En dit diende om te tonen, dat het net van het evangelie geen ledig ding is, maar dat het voldoende is voorzien met lokaas van die soorten welke geschikt zijn om de wereld te verlokken om daardoor gevangen te worden. De net is slechts een geluid van woorden, maar dat is met het evangelie niet zo: dat is, bij wijze van lokaas, met granaatappels voorzien, met onderscheidene voortreffelijke dingen. Hierom wordt het genoemd "het evangelie van het koninkrijk, " en "het evangelie van de genade Gods, " omdat het als het ware voorzien is met het lokaas van genade en heerlijkheid, opdat zondaars daardoor mogen worden aangelokt, en daardoor mogen worden gevangen tot hun eeuwig heil. Mattheus 24:14, Handelingen 20:24. Genade en heerlijkheid, genade en heerlijkheid! dat zijn de granaatappels, waarmee het woord van het evangelie als met een lokaas voorzien is, opdat zondaars daardoor mogen worden gevangen en gered. De drangreden van de oude dag was: "melk en honing, " dat was, zeg ik, van ouds het verleidelijke lokaas, waarmee Mozes zes honderd duizend man uit Egypte in de woestijn kreeg. Exodus 3:8. Maar kijk, wij hebben granaatappels, twee rijen van granaatappels: genade en een koninkrijk, als het lokaas van het heilig evangelie, geen wonder dus, dat er, toen mannen van bekwaamheid dit net in de zee wierpen, zulk een menigte van vissen gevangen werden, zelfs door een prediking. Handelingen 2. Zij voorzagen hun netten, bij wijze van lokaas, van verschalkende dingen, van dingen verschalkend voor het oog en de smaak. Netten zijn waarlijk instrumenten van de dood, maar het net van het evangelie vangt om van de dood te redden, zodat dit net het tegengestelde is van andere: het leven en de onsterfelijkheid wordt hierdoor aan het licht gebracht. Geen wonder dan, dat de mensen zo blij zijn, en dat zij van blijdschap springen als vissen in een net, wanneer zij zich gevangen zien in dit dregnet van het heilig evangelie van de Zoon van God. Zij zijn gevangen uit dood en hel, gevangen om te leven met God in heerlijkheid.

16. Van de ketenen, die op deze pilaren waren, die voor de tempel stonden.

Gelijk er netten waren om te vangen en granaatappels om te verlokken, zo behoorden er ook ketenen tot deze kapitelen op die pilaren. "Ook maakte hij ketenen als in de aanspraakplaats, en hij zette ze op de hoofden der pilaren, " of der kapitelen. 2 Kronieken 3:16. Maar waarvan waren deze ketenen een type? Ik antwoord: zij waren misschien een type van die banden, welke het evangelie vergezellen, waardoor gevangen zielen vastgebonden zijn aan de hoornen van het altaar. Evangelie-genade en evangelie-verplichtingen zijn banden en bindende dingen, zij kunnen hen vasthouden, die door het woord verstrikt Zijn. "De liefde is sterk als de dood, " banden van liefde en de koorden van een mens en ketenen houden hen vast, die door het evangelie gevangen zijn. Hosea 11, Hooglied 8:6. Maar deze kracht om te binden ligt niet in uitwendige kracht, maar in een zoete drang, krachtens de tentoonspreiding van onverdiende liefde. "De liefde van Christus dringt ons." 2 Corinthiërs 5:14. Waarom, evenals gij dat vindt bij de netten, zo ook de ketenen van granaatappels voorzien waren. "Daartoe maakte hij honderd granaatappels en zette ze tussen de ketenen." 2 Kronieken 3:16. De ketenen hadden dus lokaas, even goed als de netten, om te tonen dat de banden van het evangelie onweerstaanbare goedertierenheden zijn, zulke, waarmee de mensen graag gebonden worden en zulke als waarom zij bidden, dat zij daardoor mogen worden vastgehouden. Hij bindt zijn veulen aan de wijnstok, Zijn heilige aan deze Zaligmaker. Genesis 49:11. Door deze ketenen wordt dus getoond, welke kracht er gelegen is in de bekoorlijkheden van het evangelie, als de getrokkenen ze maar eerst hoort. Nooit was er nog een mens, die de betekenis daarvan goed wist, in staat ze te weerstaan. Zij zijn bij machte om arme mensen gehoorzaam te maken en dat wel in woord en daad. Deze ketenen waren evenals die in de aanspraakplaats, om te tonen, dat evangeliebanden sterk zijn als de vreugde en de genietingen des hemels en als de heerlijkheid en de luister, die men daar vindt, zij kunnen dezelfde kracht en dezelfde werking uitoefenen als die in de aanspraakplaats, in de heiligste plaats zijn. Het is de hemel, die de zondaren op aarde bindt aan het geloof en de hoop van het evangelie van Christus.

17. Van het leliewerk, hetwelk op de kapitelen was, die op deze pilaren van de tempel waren. Deze pilaren waren ook versierd met leliewerk, even goed als met granaatappels en ketenen. "En de kapitelen, welke waren op het hoofd der pilaren, waren van leliewerk, alzo werd het werk der pilaren volmaakt." 1 Koningen 7:19-22.

Dit leliewerk is hier opzettelijk aangebracht, namelijk om ons te tonen hoever zij, die de ware apostelen des Lams zouden zijn, af moeten wezen van het zoeken van vleeselijke dingen, of daarvan, dat zij van hun voorspoed een schietpaard maken voor wereldse grootheid, dat die daardoor bevorderd zou worden. Er was leliewerk op, dat is, zij leefden op de milddadigheid en zorg van God en waren tevreden met die heerlijkheid, welke Hij op hen had gelegd. "De lelies, " zegt Christus, "arbeiden niet en spinnen niet, " en evenwel, "Salomo, in al zijn heerlijkheid, is niet bekleed geweest, gelijk een van deze." Mattheus 6:28-29, Lukas 12:27-29. Zo tonen deze pilaren dus, dat de apostelen, gelijk zij geschikt en bekwaam gemaakt zouden worden voor hun werk, ook bevrijd moesten zijn van zorgen en wereldse bekommernis, zij zouden er tevreden mee zijn, dat God voor hen zorgt evenals de lieve lelies. En aldus toebereid waren zij in de gevel van het huis geplaatst, opdat alle dienaren daaruit zouden zien en leren en er een voorbeeld aan nemen, hoe zij zich hebben te gedragen aangaande deze wereld in de volbrenging van hun ambt. En wat ons verder licht geeft in deze zaak is, dat er van dit leliewerk gezegd wordt, dat het door Goddelijke instelling geplaatst is tegenover de buik, " de buik van de pilaren, een type van de onzen. 1 Koningen 7:20. De buik is een veeleisend ding, en deze dingen, zegt de tekst, waren geplaatst tegenover de buik, om te leren, dat zij de begeerten en eisen van de buik niet ter wille zijn, maar de kop indrukken zouden, of om te tonen, dat zij dat niet behoeven te doen, omdat Hij, die tot dat werk roept, zelf voor de buik zal zorgen. Er wordt van de kerk gezegd, dat "haar buik is als een hoop tarwe, rondom bezet met lelies." Hooglied 7:2. Om te tonen, dat zij zonder begeerlijkheid genoeg zou hebben, als zij haar zorg op God, haar grote verzorger, ging werpen. Dit deden de apostelen en dit is hun roem tot op deze dag. "Alzo werd het werk der pilaren volmaakt." Een lelieleven te leiden is, naar het schijnt, de roem van een apostel en de volmaking van hun werk en dienst voor God. Maar dit staat in rechtstreekse tegenstelling met de buik, tegenover de buik, en dit maakt het des te zwaarder werk. Maar toch, zo te leven is de weg om alles, wat gedaan wordt, welriekend te maken voor hen, die onder deze hoede zijn. De begeerlijkheid brengt een muffe reuk aan een evangelie-dienaar en doet hem meer gelijken op een gulzige hond dan op een apostel van Jezus Christus. Judas had niets van dat leliewerk, daarom stinkt zijn naam tot op de huidige dag. Hij, die groeit als de lelie, zal zijn geur uitzenden als de Libanon, zijn scheuten zullen zich uitspreiden en zijn heerlijkheid zal zijn als de olijfboom en hij zal een reuk hebben als de Libanon. Hosea 14:6. Zo leefde ten eerste Christus en vervolgens de apostelen, ook kan niemand anders in betrekking tot deze zaak zulk een leven leiden of met hen vergeleken worden. Zij begeerden niemands zilver of goud of kleding. Zij leefden gelijk lelies in de wereld en zonden hun geur uit als de Libanon. Aldus ziet gij, van wie deze pilaren een schaduw waren en wat hun hoogte, hun kapitelen, hun bollen, hun netten, hun ketenen, hun granaatappels en hun leliewerk betekende en hoe alles op de liefelijkste wijze beantwoord werd in het tegenbeeld. Dat waren mensen van het eerste soort, de apostelen bedoel ik, waren dat.

18. Van de gestalte des tempels.

Van de lengte en breedte van de tempel zal ik niets zeggen, maar wat aangaat de hoogte daarvan, mij dunkt, daar zie ik wat. De tempel was hoger dan de pilaren en evenzo is de kerk hoger dan haar dienaren, ik zeg, beschouw hen enkel als dienaren, ofschoon lager in rang, wat aangaat de gaven en het ambt, want, zoals ik tevoren van evangelie-dienaren in het algemeen zei, zo zeg ik nu hetzelfde van de apostelen: ofschoon zij, wat aangaat het ambt of de bediening de hoogsten waren, toch is de tempel boven hen. Gaven en bediening maken geen mensen zonen Gods, als zodanig zijn zij slechts knechten, ofschoon dit knechten waren van de hoogste rang. De kerk als zodanig is de jonkvrouw, een koningin, de bruid, de vrouw van Christus, en de profeten, apostelen en dienaren, enz. zijn slechts knechten, rentmeesters, arbeiders om het goede voor haar te zoeken. Psalm 45:9, Openbaring 14:7, 1 Corinthiërs 3:5, 4:1-2. Evenals dus de jonkvrouw boven de knecht, de koningin boven de rentmeester of de vrouw boven al de dienaren van haar man staat, zo staat de kerk als zodanig boven deze dienaren. De tempel was hoger dan de pilaren. Wederom, evenals de tempel het hoogst was, zo werd hij ook naar boven toe groter van omvang, want naarmate hij hoger werd, werd hij al wijder en wijder, en wel van de onderste kamers tot aan de top. De eerste kamers waren slechts vijf ellen breed, de middelsten waren zes, maar de hoogsten waren zeven ellen. 1 Koningen 6:5-6. De tempel was dus boven rondom enige ellen wijder dan beneden, want "het was voor de zijkamers opwaarts naar boven al wijder en gaf zich rondom, want het huis was omsingeld opwaarts naar boven, rondom het huis heen, daarom was de breedte van het huis naar boven, en alzo ging het onderste op naar het bovenste door het middelste." Ezechiël 41:7. En dit diende om ons te tonen, dat Gods ware evangelie-tempel, welke is Zijn kerk haar verwijding des harten opwaarts naar boven zou hebben, of meest voor geestelijke en eeuwige dingen, waarom hij zegt: "Uw hart zal vervaard zijn en verwijd worden, " dat is, zeer aangedaan worden door de dingen, die boven zijn, "waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods." Jesaja 60:5, Colossenzen 3:1. Inderdaad, het is de natuur der genade zich opwaarts uit te breiden en het hart het wijdst te maken voor de dingen, die boven zijn. De tempel was dus benedenwaarts het nauwst, om te tonen, dat een weinig van de aarde of van deze wereld voldoende moet zijn voor de kerk van God. En als wij voedsel en deksel hebben, laat ons daarmee tevreden zijn. Maar nu wordt ons bevolen opwaarts en in betrekking tot hemelse dingen begerig te zijn, in betrekking tot die dingen, en om onszelf te verwijderen en daarnaar uit te strekken, beide door de gestalte des tempels, zowel als door, uitdrukkelijke bevelen. 1 Koningen 4:29, Jesaja 60:5, Filippenzen 3:14, 1 Corinthiërs 12:31, 1 Timotheus 6:8, Psalm 119:32. Daar dus de tempel opwaarts het wijdst was, laten wij dat navolgen en onze wandel in de hemelen hebben. Laten onze ogen, onze oren, onze handen en harten, onze gebeden en verzuchtingen het meest zijn voor de dingen die boven zijn. Laten wij onzen mond openen, evenals de grond, die door droogte gebarsten is, doet voor de spaden regen, voor de dingen, die eeuwig zijn. Job 29:23, Psalm 69:9. Merk wederom op, dat de laagste delen van de tempel de nauwste delen van de tempel waren, evenzo zijn diegenen in de kerk, welke het dichtst of het meest betrokken zijn bij de aarde, de enghartigsten in betrekking tot de dingen van God. Maar laat nu juist zo iemand hoger opgevoerd worden, naar boven, naar de aller bovenste delen van de tempel en hij zal daar verwijd worden en zijn hart zal worden uitgebreid. Want de tempel, zoals gij ziet, was opwaarts het wijdst, hoe hoger, hoe meer hij is verwijd. Toen Paulus eens opgetrokken was in het paradijs, kon het niet anders of hij moest daar verwijd worden. 2 Corinthiërs 12. Men kan van de gestalte des tempels zeggen wat sommigen zeggen van een levendige schilderij: het is sprekend. Ik zeg, zijn vorm en gestalte is sprekend, het zegt tot alle heiligen, tot alle kerken van Christus: open uw harten voor de hemel, wordt opwaarts verwijd! Ik lees in de Schrift van geen een huis als dit, dat opwaarts al wijder werd, ook is er nergens, behalve alleen in de kerk van God, datgene te vinden, hetwelk aan deze

gelijkenis beantwoordt. Alle anderen zijn nederwaarts het wijdst, en hebben het ruimste hart voor aardse dingen. De kerk alleen is opwaarts het wijdst, en heeft haar grootste verwijdingen tegen de hemel.

19. Van de uitwendige heerlijkheid van de tempel.

Ik denk ook, dat er in betrekking tot deze zaak een grote uitdrukking in lag, ik bedoel, een stem van God, een stem, die de Nieuw-Testamentische kerk leert om zelfs getuigenis met zich om te dragen in haar uitwendige gebruiken, die zeg ik, getuigenis zouden kunnen geven aan de wereld. En behalve dit van zijn verwijding opwaarts was er zulk een uitwendige schoonheid en heerlijkheid op aangebracht, dat het aanlokkend was voor de toeschouwers. De stenen waren op een wonderbaarlijke wijze gegraveerd en voortreffelijk samengevoegd, zijn uitwendig aanzien was wit en glinsterend, het was om de ogen der toeschouwers te verblinden, ja, de discipelen zelf waren er door getroffen, het was zo bewonderenswaardig om aan te zien. Hierom wordt er gezegd, dat zij tot Christus kwamen om Hem het gebouw des tempels te tonen. "Meester!" zeiden zij. "zie, hoedanige stenen, en hoedanige gebouwen!" Mattheus 24:1, Markus 13:1, Lukas 21:5. En hierom wordt er gezegd, dat koningen en machtigen der aarde werden getroffen door zijn heerlijkheid. "Om Uws tempels wil te Jeruzalem zullen U de koningen geschenk toebrengen, " zoals er staat bij Psalm 68:30. Koningen, Heidense koningen, die zullen zo getroffen worden door het gezicht van zijn uitwendige heerlijkheid, want hun werd niet toegestaan om daar in te gaan, geen onbesnedenen werden daarin toegelaten. Het was dus de uitwendige heerlijkheid, waardoor de aanschouwers zo in vervoering gebracht werden. Zijn verwijding opwaarts, gelijk die diende om ons te tonen welke de innerlijke genegenheden der Christenen behoren te zijn, zo was zijn merkwaardige uitwendige versiering en schoonheid een voorstelling van de sierlijke en heilige wandel der godzaligen. Colossenzen 3:1-3. En het staat goed, wanneer de wereld gedwongen is om te zeggen van het leven en de wandel der heiligen, evenals zij gedwongen waren om te zeggen van de stenen en het uitwendige gebouw des tempels: Zie, welke Christenen, en wat een sierlijke wandel! Ik zeg, het staat er goed bij, wanneer ons licht zo schijnt voor de mensen, dat zij, onze goede werken ziende, genoodzaakt zijn om onze Vader, die in de hemel is, te verheerlijken. Mattheus 5:16. Daarom wordt dit ons sieraad genoemd, datgene, waarmee wij het evangelie versieren. Titus 2:10. Dit, zeg ik, is treffend voor de aanschouwers, evenals die bevallige buitenzijde van de tempel. En zonder dit, wat is er dan te zien in de kerk van God? Haar binnenzijde kan niet gezien worden door de wereld, maar haar buitenzijde wel. Nu, haar buitenzijde is zeer eenvoudig en sober en zonder enige schoonheid, behalve die van een heilig leven, dit alleen is haar zichtbare bevalligheid. Dit brengt de onwetendheid van dwaze mensen tot zwijgen. Dit lokt anderen aan om verliefd te worden op hun zaligheid en maakt, dat zij zich bij Christus aansluiten tegen de duivel en zijn rijk.

20. Van het voorhuis van de tempel.

Wij komen vervolgens tot het voorhuis van de tempel, die gewoonlijk Salomo's tempel genoemd wordt.

1. Dit voorhuis was in het front van het huis en werd alzo de algemene weg om in de tempel te komen. 1 Koningen 6:3, 2 Kronieken 3:4.

2. Dit voorhuis was dus de algemene vergaderplaats voor allen, hetzij Joden of godsdienstige proselieten, die te Jeruzalem waren om te aanbidden. Handelingen 3:11, 5:12.

3. Tot dit voorhuis behoorde een deur of poort, maar deze was zelden gesloten, uitgezonderd in tijden van verval, of wanneer de mensen in woede ontstaken tegen hen, die beter waren dan zichzelf. 2 Kronieken 29:7, Handelingen 21:28-30.

4. Deze poort van dit voorhuis werd genaamd de Schone, namelijk de schone poort van de tempel en was die, aan welke de kreuple man lag, om een aalmoes te begeren van diegenen, die in de tempel gingen om te aanbidden. Handelingen 3:1-2, 10.

Nu dan, daar dit voorhuis de algemene plaats van ontvangst voor alle aanbidders was en eveneens de plaats, waar ze de bedelaars heen legden, heeft het er wel wat van alsof het een type moest zijn van de boezem der kerk voor liefdadigheid. Hier werden de proselieten ontvangen, hier werd aan de bedelaars verlichting geschonken en ontvingen zij aalmoezen. Deze poorten waren zelden gesloten, en de huizen van Christelijke barmhartigheid behoren altijd open te zijn. Dit versierde dus deze poort, evenals liefdadigheid elke gemeente versiert. Een ruim hart en een teder medelijden aan de kerkdeur is een voortreffelijke zaak, het is de band der volmaaktheid. 1 Corinthiërs 12:31, 13:1-4, Hebrëënen 13:1-3, Johannes 5:6-7, Colossenzen 3:14. Het kerkportaal is tot op deze dag een plaats der samenkomst voor bedelaars en misschien werd dit gebruik het eerst ontleend aan de gewoonte, dat de bedelaars aan de poort van de tempel lagen. Dit voorhuis was ruim en dat moet de liefdadigheid der gemeenten ook wezen. Zijn lengte was gelijk aan de breedte van de tempel en het was van dezelfde grootte als "het heilige der heiligen." 1 Koningen 6:3, 2 Kronieken 3:4. Het eerste kan ten doel hebben om ons te leren, dat wij in het beoefenen der liefdadigheid niet karig moeten zijn, maar dat wij het, naar de breedte van ons vermogen, moeten uitstrekken tot het gehele huis, en dat, als wij zo doen, het zinnebeeld van de hemel op ons is, waarvan het heilige der heiligen een voorstelling was. "Zo dan, terwijl wij tijd hebben, laat ons goed doen aan allen, " enz. Galaten 6:10. Het is een heerlijk sieraad voor een ware kerk om een groot kerkportaal of een ruime boezem te hebben, tot ontvangst van allen, die daar komen om te aanbidden. Dit was de Joden geboden en hun roem blonk, wanneer zij overeenkomstig dat gebod handelden: "Ook zal het geschieden in de stam, bij welke de vreemdeling verkeert, aldaar zult gij hem zijn erfenis geven, spreekt de Heere, HEERE." Ezechiël 47:23. Dit voorhuis was, zoals ik zei, niet alleen in zijn lengte gelijk aan de breedte van de tempel en alzo in zijn lengte en breedte gelijk aan het heilige der heiligen, maar het stond, wat de hoogte aangaat, als ik mij niet vergis, ver boven die beide, want de heilige plaats was slechts dertig ellen hoog en de heiligste maar twintig, maar het voorhuis had een hoogte van honderd en twintig ellen. Dit schone voorhuis was dus viermaal zo hoog als de (aanspraakplaats in de) tempel zelf. 1 Koningen 6:2, 20, 1 Kronieken 3:4. Een heerlijk sieraad van deze tempel was dus, dat hij een voorhuis had, zo hoog, dat is, zo beroemd wegens zijn hoogte, hierom zegt hij: "Dit huis, dat zo hoog is, " dat zo beroemd is wegens zijn hoogte. Zo hoog, dat het ver af gezien kan worden. Als de liefdadigheid mild is, verheft zij zich op de kerk als een toren en zal zij in de verte gezien worden, ik zeg, als zij mild, ruim en overvloedig is. Christus' liefdadigheid werd op de straten uitgebazuind, zij was zo hoog, dat niemand ze kon verbergen, en de liefdadigheid van de gemeenten zal gezien worden van gemeente tot gemeente, ja, en er zal op iedere plaats tot haar aanbeveling van gesproken worden, als ze warm, vurig en hoog is. Markus 6:36-44, 2 Corinthiërs 8:24, 9:2, 13-14.

21. Van de sieraden aan het voorhuis van de tempel.

Er waren drie dingen, tot het voorhuis behorende, behalve zijn hoogte, dat er sieraden van waren.

1. Het was van binnen overtrokken met goud.
2. De pilaren waren er aan toegevoegd.
3. Het was de ingang in de tempel.

Ten eerste. Het was overtrokken met goud. Goud was dikwijls een type van genade en bijzonder van de genade gave der liefde. Wat in Salomo's koets goud genoemd wordt, wordt nog eens bij vernieuwing vermeld onder de naam van liefde. Hooglied 3:9-10. Evenals het in de kerk is: de genade gave der liefde is als goud. Het is de grootste, de rijkste der genade gaven en die, welke eeuwig blijft. Hierom wordt er van hen, die veel liefde tot de heiligen betonen, gezegd, dat zij rijk zijn. 1 Timotheus 6:17-19. En hierom wordt de liefdadigheid een schat genoemd, een schat in de hemelen. Lukas 12:33-34. De liefde is een gouden genade gave, laten dan de kerken, evenals het voorhuis van de tempel, met liefde als met goud zijn ingelegd.

Ten tweede. De pilaren waren er aan toegevoegd, welke, behalve om hun statigheid, daar zinnebeeldig schijnen te staan om tot een voorbeeld te dienen. Want hun leliewerk werd, over een uitgestrektheid van vier ellen, in het voorhuis gezien. 1 Koningen 7:19. Van hun leliewerk sprak ik vroeger. Nu, dat zij zo geplaatst waren, dat zij in het voorhuis van het huis konden worden gezien, schijnt tot een voorbeeld te strekken om de kerk te leren, dat zij zonder wereldse zorg moet leven, evenals de apostelen, de eerste planters van de kerk, deden. En laten de evangelie-dienaren dat doen, zij zijn nu de pilaren van de gemeenten en zij staan voor het voorhuis van het huis, laten zij ook hun leliewerk aan het huis tonen, opdat de kerk van hen moge leren om zonder bezorgdheid te zijn aangaande wereldse dingen en eveneens om rijk te zijn in liefde en goeddadigheid tegenover de broeders. Een begerige evangeliedienaar is een naar ding, een pilaar, meer een symbool van Lots huisvrouw dan van een heilig apostel van Jezus Christus, laten ze, nu ze aan de deur staan en de ogen van allen in het voorhuis op hen zijn, patronen en voorbeelden zijn van goede werken. 1 Timotheus 6:10-12, Titus 2:7.

Ten derde. Een ander sieraad van dit voorhuis was, dat het een ingang was in de tempel. De liefdadigheid is het, welke de wezen opneemt, die de armen en bedroefden opneemt in de kerk. De liefde der wereld, of die welke vleselijk is, sluit het hart toe, ja en de kerkdeuren ook, voor de armen onder de kudde, draag dus zorg, dat deze soort van liefde nimmer bij u aangetroffen wordt. Smeeke liever, die liefde in, welke een vrucht is van de Geest. O, gemeenten, laten uw dienaren versierd zijn met uw liefde, opdat zij u mogen versieren met hun liefde en ook een sieraad zijn voor u en voor dat evangelie, dat zij aan u bedienen om Jezus Christus' wil.

22. Van de trap of de opgang, waarbij zij opgingen in het voorhuis van de tempel.

1. Dit voorhuis had ook onderscheidene trappen waarbij zij opgingen in het huis des Heeren. Ik weet niet direct het aantal, ofschoon Ezechiël er iets over spreekt. Ezechiël 40:38-39. Daarom, dat er gezegd wordt, wanneer mensen heengingen om te aanbidden in de tempel, dat zij opgingen ten huize des Heeren. Jesaja 38:22. Deze trappen, welke de opgang vormden tot de tempel, waren zo wonderbaarlijk geplaatst en daarbij zo fijn bewerkt, dat het verwonderlijk was om te aanschouwen. Waarom de koningin van Scheba, die gekomen was om de wijsheid van Salomo te onderzoeken, toen zij zag "het huis, hetwelk hij gebouwd had, en zijn opgang, waardoor hij heen opging in het huis des HEEREN, zo was in haar geen geest meer." ZIJ was door dat gezicht geheel en al bedwelmd en overweldigd. 1 Koningen 10:4-5.

2. Hetzij deze trappen gemaakt waren van cederhout, van goud of van steen, om het even, dat, wat hun schoonheid verhoogde, wekte de bewondering op van een koningin. En waarvan zij ook gemaakt waren, voorzeker waren zij een schaduw van die stappen, welke wij hebben te nemen tot en in het huis van God. Voetstappen van God. Psalm 85:14. Gangen, door Hem geregeld. Psalm 37:23. Voetstappen, in Zijn Woord vastgemaakt. Psalm 119:33. Voetstappen des geloofs. Romeinen 4:12. Voetstappen van de Geest. 2 Corinthiërs 12:18. Voetstappen der waarheid. 3 Johannes 4. Gangen, gewassen in boter. Job 29:6. Stappen, genomen voor of in tegenwoordigheid van God. Stappen bepaald en beperkt door een goddelijken regel. Dat zijn inderdaad stappen.

3. Er zijn dus nergens in de wereld zulke trappen te vinden als deze. Een stap tot eer, een stap tot rijkdom, een stap tot wereldse grootheid, die zijn overal, maar wat zijn die bij de trappen, waarbij men opklimt of opgaat tot het huis des Heeren! Hij dus, die het huis des Heeren binnengaat, is een opklimmend man, evenals er gezegd wordt van Mozes, dat hij opging op de berg van God. Het is opklimmend, in het huis Gods te gaan. De wereld gelooft dat niet, zij menen, dat men naar beneden gaat, wanneer men opgaat tot het huis van God, maar zij verkeren in een vreselijke dwaling. De trappen dus, bij welke de mensen opgingen in de tempel, zijn tegenovergesteld en behoren tegenovergesteld te zijn aan de stappen, welke de mensen nemen tot hun lusten en ijdele roem. Hierom wordt er van zulke stappen niet slechts gezegd, dat zij afwijken van God, maar ook, dat zij leiden tot het pad naar de dood en de hel. Psalm 44:18, Spreuken 2:18, 5:5, 7:25-27. De trappen, waarbij de mensen opgingen tot het huis des Heeren, waren dus een beeld van die stappen, welke de mensen nemen, wanneer zij tot God, naar de hemel en de heerlijkheid gaan, want deze trappen waren de weg tot God, tot God in Zijn heiligen tempel. Maar hoe weinigen zijn er, die, evenals de koningin van het Zuiden, in vervoering geraken door deze heerlijke trappen! Zoeken niet de meesten liever onze voeten weg te stoten van het pad des levens vast te houden, of anders ons strikken in de weg te leggen? Maar niettegenstaande dit alles, geleide de Heere ons in de weg van zijn voetstappen, zij zijn lieflijke voetstappen, zij zijn de beste.

23. Van de poort van het voorhuis van tempel.

Het voorhuis, in hetwelk een opgang was voor de tempel, had een poort, die er bij hoorde. Deze poort was volgens de profeet Ezechiël zes ellen wijd. Zij had dubbele deuren, de een deze kant uitslaande, de andere die Ezechiël 40:48. Nu zullen sommigen hier misschien tegenwerpen en zeggen: Als de weg tot God door deze deuren zo breed was, waarom zegt Christus dan dat de weg en de poort eng is? Antwoord. De nauwheid, de engheid moet niet enkel verstaan worden van de poort, maar vindt haar oorzaak in de bekommernis, die sommige mensen, die het er voor gehouden willen hebben, dat zij naar de hemel reizen, met zich dragen. Zes ellen! Wat is zes ellen voor hem, die hier zou willen binnengaan met de hele wereld op zijn rug? De jongeling in het evangelie, die zoveel gedoente had om de hemel, kon gemakkelijk genoeg binnengegaan zijn, want een breedte van zes ellen is ruimte genoeg, maar, die arme man, hij wou er niet ingaan, tenzij hij zijn huizen op zijn schouders meenemen mocht en nu was de poort eng. Markus 10:17-27. Waarom hij, die wil binnengaan door de poort des hemels, van welke deze poort naar de tempel een type was, alleen moet ingaan en niet met bundels van voddengoed op zijn rug, en als hij zo wil ingaan, behoeft hij niet te vrezen, dat er geen ruimte is. "Doet de poorten open, dat het rechtvaardige volk daarin ga, hetwelk de getrouwigheden bewaart." Jesaja 26:2.

2. Zij, die ingingen door de poort van het binnenste voorhof, moesten gekleed zijn in fijn linnen, hoe kunnen zij dan in de tempel gaan, die de kluiten van de modder en het slijk van deze wereld aan hun hielen dragen?" Alzo zegt de Heere HEERE: Geen vreemde, onbesneden van hart en onbesneden van vlees, zal in Mijn heiligdom ingaan." Ezechiël 44:9.

3. De wijdte van deze poort wordt hier dus om deze oorzaak vermeld, te weten, om hen aan te moedigen, die daardoor met vreugde zouden willen binnengaan, overeenkomstig de wil van God en niet om hen te vleien, die niet alles willen verlaten om Gods wil.

4. Laten daarom zij, die willen ingaan, bedenken, dat hier ruimte is, en wel een poort om daardoor binnen te treden van zes ellen breed. Wij zijn al deze tijd nog maar aan de buitenkant van de tempel geweest en wel in de voorhoven van het huis des Heeren, om de schoonheid en heerlijkheid te zien, die daar is. De schoonheid daarvan deed de psalmdichter uitroepen en zeggen: "Hoe liefelijk zijn Uw woningen, o HEERE der heerscharen! Mijn ziel is begerig en bezwijkt ook van verlangen naar de voorhoven des HEEREN, " en: "een dag in Uw voorhoven is beter dan duizend elders." Psalm 84:1-2, enz.

24. Van de tinnen van de tempel.

1. Er behoorden ook verscheidene tinnen tot de tempel. Deze tinnen stonden op de top, hoog in de lucht en waren scherp, zodat het moeilijk was om er op te staan. Wat er gezegd wordt van hun aantal en hun lengte, daar sta ik over in twijfel en kom dan maar dadelijk neer op hun betekenis.

2. Ik neem die tinnen dan voor typen van die hoge luchtige denkbeelden, waarmee sommige mensen zich vermaken, terwijl zij gelijk vogels boven de standvastige en goddelijke waarheden van Christus zweven. Satan poogde Christus Jezus te strelen met dit beeld en tegenbeeld meteen, toen hij Hem op een van de tinnen des tempels plaatste en Hem voorstelde Zich op een vals vertrouwen op God neer te werpen, door een valse en ongezonde uitlegging van een tekst. Mattheus 4:5-6, Lukas 4:9-11.

3. Gij hebt sommige mensen die er geen genoeg mee kunnen nemen om IN de tempel te aanbidden, maar die in de hoogte moeten zijn, geen plaats voegt hun dan tinnen, tinnen, opdat zij mogen spreken in en tot de lucht, opdat zij hun denkbeelden, die alleen uit hun brein voortkomen, mogen verbreiden, in plaats van vaste waarheid, niet bedenkende, dat zij nu zijn, waar de duivel hen wilde hebben, zij stappen zo deftig op hun seizingen, op hun tinnen, maar laten ze maar oppassen: het is moeilijk om op tinnen te staan, hun hals, hun ziel is in gevaar. Wij lezen, dat God in Zijn tempel is, niet op deze tinnen. Psalm 11:4, Habakuk 2:20.

4. Het is waar, Christus was eens op een van deze, maar de duivel plaatste Hem daar, met het doel om Hem door een val te zien verpletterd worden, en evenwel vertelde hij Hem juist toen, dat, als Hij het wilde wagen om Zich neer te werpen, Hij zou bewaard worden, zodat Hij Zijn voet aan geen steen stootte. Daar te zijn was dus een van Christus' verzoeken, bijgevolg een van Satans krijgslisten, ook ging Hij daar niet heen uit eigen beweging, want Hij wist, dat daar gevaar was, Hij hield er niet van om op tinnen te klimmen.

5. Dit behoort de Christenen te leren om klein en gering te zijn in eigen ogen en zich niet op te houden met luchtige en ijdele waagstukken en op hun hoede te zijn, dat zij niet opgeblazen worden door een onzuivere en ledige geest.

25. Van de portiers van de tempel.

1. Er behoorden portiers bij de tempel. In Davids tijd was hun getal vierduizend man. 1 Kronieken 23:5.

2. De portiers waren uit de Levieten en hun werk was, de wacht te houden bij elke poort van het huis des Heeren, aan de poort van het buitenste voorhof, aan de poorten van het binnenste voorhof en aan de deur van de tempel des Heeren. 2 Kronieken 35:15.

3. Het werk van de portiers, of liever de reden, waarom zij de wacht moesten houden, was toe te zien, dat niemand, die niet behoorlijk bevoegd was, het huis des Heeren binnentrad. "Hij stelde, " zegt de tekst, "de portiers aan de poorten van het huis des HEEREN, opdat niemand, in enig ding onrein zijnde, inkwam." 2 Kronieken 23:19.

4. De voortreffelijkheid van de portiers lag in deze drie dingen: hun waakzaamheid, naarstigheid en moed, om weerstand te bieden aan hen, die, als ongeschikt, pogingen wilden doen om die voorhoven en het huis van God binnen te gaan. 1 Kronieken 26:6, Markus 13:34.

5. Deze portiers waren typen van onze evangelie-dienaren, gelijk zij gesteld zijn tot wachters in en over de kerk en de heilige dingen van God. Gelijk Christus daarom aan ieder mens in de kerk zijn werk geeft, zo beveelt Hij "de portier om de wacht te houden." Jesaja 21:11, Ezechiël 3:17, 33:7, Handelingen 20:27-31, 2 Timotheus 4:5, Openbaring 2:2-3.

6. Soms wordt ieder ontwaakt Christen een portier genoemd en dezulken doen bij het eerste aankloppen van Christus Hem terstond open. Lukas 12:35-40.

7. Het hart van een Christen wordt ook soms de portier genoemd, omdat, wanneer de ware Herder daar komt, deze portier voor Hem ook open doet. Johannes 10:3.

8. Dit laatste heeft het lichaam tot wachthuis, de ogen en oren tot geschutpoorten, de tong om daarmee te roepen: Wie komt daar? alsook om om hulp te roepen, wanneer iets, dat onrein is, pogingen in het werk stelt om met kracht en geweld binnen te komen om het huis te bezoedelen.

26. Van de opdracht aan de Portiers van de tempel meer in het bijzonder.

1. De opdracht aan de portiers was om de wacht te houden aan de vier winden, namelijk rondom de tempel van God. Aldus was het verordend door David, vóór hem door Mozes en na hem door zijn zoon Salomo. 1 Kronieken 9:24, Numeri 3, 2 Kronieken 23:19, 35:15.

2. Sommigen van de portiers waren over de schatkamers en enigen van hen waren over de vaten van de dienst, namelijk om ze bij getal in te dragen en bij getal uit te dragen, ook was het openen en sluiten van de poorten van het huis des Heeren een deel van hun ambt en roeping.

3. Ik zei u, dat de portiers typen waren van onze evangelie-dienaren, gelijk zij wachters zijn in en over het huis Gods, en dat zij aldus de wacht moesten houden rondom de tempel, waar is dat daarom anders voor, dan om ons te tonen, hoe ijverig de Satan in de weer is, om te beproeven of hij ergens door het een of ander middel kan binnenkomen om de kerk van God te besmetten, hij gaat al rondom ons toe om te zien of hij voor dat doel een gat kan vinden.

4. Dit toont ook, dat de kerk van zichzelf, zonder haar wachters, zwak, teer en zeer hulpeloos is. Wat kan de huisvrouw doen om zich tegen dieven en stevig gebouwde schurken te verdedigen, als er niemand dan zij thuis is? Er wordt gezegd, dat wanneer de herder geslagen wordt, de schapen zullen verstrooid worden. Wat zou de tempel kunnen uitvoeren zonder zijn wachters?

5. Wederom, dat de portiers over de schatkamers waren, gelijk er staat bij 1 Kronieken 9:26, dient om aan te wijzen, dat de schatten van het evangelie bij de dienstknechten van onze God zijn en dat de kerk ze naast Christus in hun mond moet zoeken. "Wij hebben deze schat in aarden vaten, " zegt Paulus, en zijn "uitdelers van de" menigvuldige "verborgenheden Gods". 1 Corinthiërs 4:1, 2 Corinthiërs 4:7, 1 Petrus 4:10, Efeziërs . 4:11-13.

6. Dit zijn Gods ware schriftgeleerden en zij brengen uit hun schat oude en nieuwe dingen voort, of, gelijk hij op een andere plaats zegt: "Aan onze deuren, , dat is, waar onze portiers de wacht houden, "zijn allerlei edele vruchten, nieuwe en oude, o mijn liefste! die heb ik voor u weggelegd." Hooglied 7:13, Mattheus 13:52.

7. Verder hadden sommigen van hen opdracht om de vaten der dienst te bewaken en ze bij getal in en uit te brengen. 1 Kronieken 9:28. (1.) Als gij door de vaten der dienst de evangelie verordeningen verstaat, dan ziet gij, wie daarover gesteld zijn, namelijk de wachters en bedienaren des woords. Lukas 1:12, 2 Thessalonicenzen 2:15, 2 Timotheus 2:2. (2.) Indien gij met de vaten der dienst de leden der kerk bedoelt, want zij zijn ook vaten der dienst. dan ziet gij, wie hen onder hun hoede hebben, namelijk, de zielenherders, de evangelie-dienaren. "Zijt" daarom "uw voorgangers gehoorzaam, want zij waken voor uw zielen, als die rekenschap geven zullen, opdat zij dat doen mogen met vreugde en niet al zuchtende: want dat is u niet nuttig." Hebrëen 13:17.

8. Het openen van de poorten behoorde ook tot het werk van de portiers, om aan te duiden, dat de macht der sleutels, te weten, van het openen en sluiten, van het inlaten en buiten houden in betrekking tot de kerk, behoort tot het dienstwerk van deze wachters. Mattheus 16:19, Hebrëen 12:15 .

9. Het besluit is: Laten dan de gemeenten hun herders liefhebben, naar hun herders luisteren, door hun herders geregeerd worden en toelaten, dat zij bewaakt worden en dat zij vermaand worden en geraden en als het wezen moet, berispt en bestraft door hun herders. En laten de evangelie-dienaren niet slapen, maar waakzaam zijn en toezien op de ordinanties, op de zielen der heiligen en de poorten der gemeenten. Wachter, wachter, waak!

27. Van de deuren van de tempel.

Nu zijn wij gekomen tot de poort van de tempel, namelijk tot die, welke uit het voorhof toegang tot het heilige verleende.

1. Deze deuren of poorten bestonden uit twee bladen, die men omdraaien kon, te weten, twee bladen aan de ene deur en twee bladen aan de andere, en zij gingen bij gedeelten open. Eerst een vierde, dan de helft, daarna voor drievierde en eindelijk geheel. Bovendien hingen deze deuren aan gouden hengen en aan posten, van het heerlijke olijfbomenhout gemaakt. 1 Koningen 6:33-34, Ezechiël 41:23-24.

2. Deze deuren stelden Christus voor als de weg tot de Vader, gelijk ook de deur van de tabernakel deed, aan welke het volk gewoon was te staan, wanneer zij heengingen om de mond des Heeren te vragen. Hierom zegt Christus: "Ik ben de deur, " zinspelende op deze, "indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden, en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden." Exodus 33:9-10, 38:8, 40:12, Leviticus 1:3-4, 8:3-4, 33, 15:14, Numeri 6:13, 18, 10:3, 25:6, 27:2, 1 Samuel 2:22, Johannes 10:9. (1.) "Ik ben de deur." De deur tot het voorhof, de deur tot het voorhuis, de deur tot de tempel, de deur tot het heilige der heiligen, de deur tot de Vader. Maar nu zijn wij aan de deur van de tempel. (2.) En merk het op, deze deur werd niet door Salomo gemeten, zoals met de deur van het voorhuis geschiedde, want ofschoon de deur tot het voorhof en de deur tot het voorhuis gemeten werden, om aan te duiden, dat het recht op ordinanties en de ingang in de kerk volgens een voorgeschreven regel moet zijn, zo werd toch deze deur niet gemeten, om aan te duiden, dat Christus, zoals Hij de ingang is tot zaligmakende genade, alle maat en perk te buiten gaat en ondoorgrondelijk is. Hierom wordt Zijn genade "onnaspeurlijke rijkdom" genoemd, hierom wordt er gezegd, dat zij al wat wij bidden of denken overtreft, omdat zij de kennis te boven gaat. Efeziërs . 3:8, 19-20.

3. Wij behoren hier dus wel acht op te geven, opdat wij regel en plicht van genade en vergevende barmhartigheid mogen onderscheiden, want, zoals ik zei, ofschoon Christus, als de deur tot uitwendige voorrechten, voorgesteld wordt door regel en maat, zo heeft toch nog nimmer enig schepsel de lengte en breedte van Hem gezien, zoals Hij de deur is tot genade en gunstbetoning. Efeziërs . 3:17, 19.

4. Daarom werd deze poort, zeg ik, niet gemeten, want wat zou een regel hier doen, waar alle maat en perk ver wordt overschreden?

5. Dat deze poort bij op elkaar volgende gedeelten open ging, heeft ook betekenis voor ons, want eerst zal een blad opengaan, dan een ander, en toch zal ze nimmer wijd, wijd open gezet worden voor de oordeelsdag. Want dan, en eerder niet, zal de gehele zaak voor ons open en bloot Zijn. "Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan zullen wij zien van aangezicht tot aangezicht, nu ken ik ten dele, maar alsdan zal ik kennen, gelijk ook ik gekend ben." 1 Corinthiërs 13:12.

28. Van de bladen van deze poort van de tempel.

De bladen van deze poort of deur waren, zoals ik u vroeger zei, vouwbladen, en als zodanig houden zij, zoals met een enkel woord werd aangewezen, iets van betekenis in. Want door dit niet goed in het oog te vatten kan een mens, voornamelijk een jong discipel, zich gemakkelijk vergissen, als hij meent dat de gehele doorgang open is, wanneer dit nog slechts het geval is met een deel, terwijl er nog drie delen voor hem verborgen kunnen worden gehouden. Want deze deuren werden, zoals ik vroeger zei, nog nooit wijd opengezet, ik bedoel, in het tegenbeeld, nog nooit heeft een mens al de rijkdom en al de volheid gezien, welke in Christus is. Zodat ik zeg, dat een nieuwe aankomeling, indien hij op het eerste gezicht oordeelde, voornamelijk als hij slechts weinig zag, gemakkelijk in een verkeerde waan kon zijn, waarom dezulken voor het merendeel aller verschrikkelijkst bevreesd zijn, dat zij daar nimmer zullen binnenkomen. Niet waar, jonge komer, is dit niet het geval met uw ziel? Zo schijnt het u toe, dat gij te dik zijt, omdat gij zulk een grote zondaar zijt en zulk een ontzettende omvang hebt. Maar, o gij zondaar, vrees niet, de deuren zijn vouwdeuren en kunnen wijder opengedaan worden, en daarna nog wijder. Als gij dus aan deze poort komt, en u verbeeldt dat er geen ruimte genoeg voor u is om binnen te gaan, ga dan kloppen, en zij zal u wijder opengedaan worden en gij zult ontvangen worden. Lukas 11:9, Johannes 6:37. Zo dan, wie gij ook zijt, die tot de deur gekomen zijt, van welke de tempeldeur een type was, vertrouw niet op uw eerste opvattingen der dingen, maar geloof, dat er overvloedige genade is. Gij weet nog niet wat Christus kan doen: de deuren zijn vouwdeuren. Hij "is machtig meer dan overvloedig te doen, boven al wat wij bidden of denken." Efeziërs . 3:20. De hengen, waarop deze deuren rusten, waren, zoals ik u zei, van goud, om aan te duiden, dat ze beide draaiden op beweegredenen en drangredenen van liefde, en ook, dat de openingen daarvan rijk waren. De poort tot God, draait op gouden hengen. De posten, aan welke deze deuren hingen, waren van de olijfboom, die vette en olieachtige boom, om aan te duiden, dat zij nooit zwaar of langzaam opengaan, zoals met deuren het geval is, welke hengen het aan olie ontbreekt. Zij zijn steeds van olie voorzien, en gaan alzo gemakkelijk en spoedig open voor hen die daar aankloppen. Hierom leest gij, dat Hij, die in dit huis woont, vrijwillig geeft, vrijwillig lief heeft, en ons wel doet met geheel Zijn hart. "En Ik zal Mij over hen verblijden, " zegt Hij, "dat Ik hun weldoe, en Ik zal hen getrouw in dit land planten, met Mijn ganse hart en met Mijn ganse ziel." Jeremia 3:12, 14, 22, 32:41, Openbaring 21:6, 22:17. Waarom de olie der genade, afgebeeld door deze olieachtige boom of deze olijfpoten, waaraan deze deuren hingen, veroorzaakt dat zij vlug en vrij opengaan voor de ziel.

29. Waarvan de deuren van de tempel gemaakt waren.

1. De deuren van de tempel werden gemaakt van dennenhout, dat zulk een lieflijke geur verspreidt en zo aangenaam is voor het reukorgaan. 1 Koningen 6:34.

2. Het mensdom wordt ook dikwijls vergeleken met de dennenboom. Zoals bij Jesaja 41:19, 55:13, 60:13-17, 14:8.

3. Nu, dat de deuren van de tempel daarvan gemaakt waren, toont dat niet, dat de weg om in Gods huis te komen en in Zijn gunst te geraken, is, door dezelfde natuur, welke zij deelachtig zijn, die daar binnengaan, namelijk, door het voorhangsel, dat is, Zijn vlees. Hebreeën 10:20. Want deze deur, ik bedoel het tegenbeeld, zegt juist van Zichzelf. "Ik ben gelijk een groene dennenboom, uit Mij is uw vrucht gevonden." Hosea 14:9.

4. Deze dennenboom is Christus, Christus als mens, en alzo als de weg tot de Vader. De deuren van de tempel zijn ook, zoals gij hier ziet, van de dennenboom gemaakt, juist van die boom welke een type was van de mensheid van Jezus Christus. Overdenk Hebreeën 2:14.

5. De dennenboom is ook het huis aan de ooievaar, die onreine vogel, evenals Christus een haven en schuilplaats is voor zondaren. En aangaande de ooievaar, zegt de tekst, de dennenboom is zijn huis, en Christus zegt tot de zondaren, die hun behoefte aan een schuilplaats zien: "Kom tot Mij, en Ik zal u rust geven." Hij is een toevlucht voor de verdrukten, een toevlucht in tijden van benauwdheid. Deuteronomium 14:18, Leviticus 11:19, Psalm 104:17, 134:2-3, Mattheus 11:27-28, Hebreeën 6:17-20. Hij is, evenals de dennen deuren van de tempel, de ingang tot Gods huis, tot Gods gemeenschap, en tot een deelgenootschap aan Zijn heerlijkheid. Aldus leerde God onder de oude dag aan Zijn volk door beelden en gelijkenissen Zijn weg.

30. Hoe de deuren van de tempel versierd waren.

En Salomo graveerde op de deuren "cherubs, en palmbomen, en open bloemen, welke hij met goud overtoog." 1 Koningen 6:35, Ezechiël 41:25.

Ten eerste. Hij graveerde cherubs daarop. Deze cherubs waren voorstellingen of typen van engelen, en aangezien zij hier op de deur waren graveerd, diende dit om aan te duiden:

1. Welk een vermaak de engelen scheppen in het wachten op de Heere, en in het gaan op Zijn bevel, op Zijn wenk. Zij zijn steeds wachtende gelijk dienstknechten aan de deur van het huis van hun Heer.

2 Het kan ook ten doel hebben om aan te tonen, hoeveel behagen zij er in vinden om daar te zijn, waar zij zondaars tot God kunnen zien komen. Want "er is blijdschap voor de engelen Gods over één zondaar, die zich bekeert." en door Christus tot God komt om genade. Lukas 15:10.

3. Zij kunnen hier ook geplaatst zijn om te zien hoe eerbiedig of oneerbiedig diegenen, die hier komen om te aanbidden, zich gedragen. Hierom waarschuwt Salomo diegenen, die naar Gods huis gaan om te aanbidden, dat zij acht geven op hun voeten, vanwege de engelen. Paulus zegt ook, dat de vrouwen zorg moeten dragen dat zij zich in de kerk gedragen zoals het behoort, en dat wel om der engelen wil. Prediker 5:1-2, 6, 1 Corinthiërs 11:5-6, 10.

4. Zij kunnen ook op de tempel deuren graveerd zijn om ons te tonen hoe bereidwillig zij zijn om, zodra als er een arm schepsel tot Christus komt om het leven uit Zijn hand te begeren, de zorg en de last van zijn leiding door deze ellendige wereld op zich te nemen. "Zijn zij niet allen gediensstige geesten, die tot dienst uitgezonden worden, om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen?" Hebréeën 1:14.

5. Zij kunnen hier ook graveerd zijn om te tonen, dat zij op Christus' bevel gereed staan om wraak voor Hem te nemen op diegenen, die Zijn volk verachten en Zijn persoon haten. Hierom vermaant hij de wereld om toe te zien wat zij doen aan Zijn "kleinen", want "hun engelen zien altijd het aangezicht van hun Vader, die in de hemelen is, " en staan klaar aan de deur om op Zijn bevel heen te snellen. Mattheus 18:10.

6. Of, ten laatste, zij kunnen op deze deuren graveerd zijn om te tonen, dat Christus Jezus de ondersteuner en drager van de engelen is, even goed als de Zaligmaker van de zondige mens. Want gelijk Hij is voor alle dingen, zo bestaan alle dingen door Hem, engelen bestaan door Christus, mensen worden gezaligd door Christus, en dus waren de cherubs graveerd op deze deuren om aan te duiden, dat zij worden gedragen en dat zij bestaan door Hem. 1 Corinthiërs 8:6, Colossenzen 1:17, Hebréeën 1:3.

Ten tweede. Wederom, evenals de cherubs hier graveerd zijn, zo waren hier ook palmbomen graveerd. De palmboom gaat recht in de hoogte, hij spreidt zijn takken niet ter zijden uit. Jeremia 10:5.

1. Pas dit toe op Christus, en dan toont het ons de oprechtheid van Zijn hart, woord en wegen met zondaars. "De HEERE is goed en recht, daarom zal Hij de zondaars onderwijzen in de weg, " aan de deur tot het leven. Psalm 25:8, 92:15.

2. De palm of palmboom is ook een teken van overwinning, en hier geplaatst betekent het de overwinning, die Christus, de deur, voor ons zou behalen over zonde, dood, duivel en hel. Romeinen 7:24, 8:37, 1 Corinthiërs 15:54-57, Openbaring 7:9-11.

3. Indien wij de palmboom toepassen op de kerk, zoals wij mogen doen, want zij wordt daarmee ook vergeleken, Hooglied 7:8-10, dan kan de palmboom hier gegraveerd zijn om te tonen, dat geen dan dezulken, die oprecht zijn van hart en leven, zullen wonen voor het aanschijn van God. "Een huichelaar, " zegt Job, "zal voor Zijn aangezicht niet komen." "De oprechten, " zegt David, "zullen voor Uw aangezicht blijven." Job 13:16, Psalm 140:14. Zij zijn die, welke gekleed zijn in witte kleren, hetwelk oprechtheid des levens betekent, welke staan voor het Lam, met "palmtakken in hun handen." Openbaring 7:9.

Ten derde. Er waren op deze deuren ook open bloemen gegraveerd, en dat wel om ons te leren, dat hier de zoete geur en de welriekende reuk is, en dat de komende ziel het zo zal bevinden in deze deur, Christus. Ik ben, " zegt Hij, "Een roos van Saron, een lelie der dalen." En wederom: "Zijn wangen zijn als een bed van specerijen, als welriekende torentjes, zijn lippen zijn als lelies, druppende van vloeiende mirre." Hooglied 2:1, 5:13. Open bloemen. Open bloemen zijn de welriekendste, omdat zij haar volle wasdom gekregen hebben, en omdat zij als zodanig haar geur het kwistigst in het rond verspreiden. Waarom hij, wanneer hij zegt, dat er op de deur open bloemen zijn, Christus Jezus in Zijn aangenaamheid en lieflijkheid zo hoog voorstelt als hij door zulke gelijkenissen maar kon, en dat beide in naam en in ambt. Want open bloemen leggen, doordat ze zich zo voor ons ontplooien, al haar schoonheid ook het duidelijkst voor ons aan de dag. Er zijn onderscheidene schoonheden in open bloemen, welke zij ook tentoonspreiden voor alle opmerkers. Nu, op deze deuren zijn, zoals gij ziet, open bloemen, bloemen, die rijp en voor ons uitgespreid zijn, om te tonen, dat Zijn naam en Zijn ambten lieflijk zijn voor hen, die door Hem zijn huis tot God Zijn Vader binnengaan. Hooglied 1:1-4.

"Dit alles was overtrokken met fijn goud." Goud is het kostbaarste van alle metalen, en hier wordt er van gezegd, dat de deuren, de cherubs, de palmbomen, en de open bloemen daarmee overtoegen waren. En dit toont, dat, gelijk deze dingen rijk zijn in zichzelf, zij evenzo moeten zijn voor ons. Wij hebben een gouden deur om daardoor tot God te gaan, en gouden engelen om ons door de wereld te geleiden, wij hebben gouden palmtakken als tekenen van onze overwinning, en gouden bloemen om aan te ruiken op de gehele weg naar de hemel.

31. Van de wanden van de tempel.

De wanden van de tempel, "overdekte hij met dennenhout, daarna vertoog hij dat met goed goud, en hij maakte daarop palmen en ketenwerk." 2 Kronieken 3:5-7. De wanden waren om zo te zeggen het lichaam van het huis, op hetwelk Christus zinspeelde toen Hij zei: "Breekt deze tempel, en in drie dagen zal Ik dezelve oprichten." Johannes 2:19. Daarom, dat in de tempel te zijn en daar te aanbidden een type was van het zijn in Christus en het aanbidden van God door Hem. Want Christus is, zoals gezegd werd, de grote tempel Gods, in welke al de uitverkorenen samenkomen, en in wie zij dienst doen tot en voor Zijn Vader. Daarom wederom, dat er van de ware aanbidders gezegd wordt, dat zij in Hem zijn, in Hem spreken, in Hem wandelen, in Hem gehoorzamen, 2 Corintiërs 2:14, 12:19, Colossenzen 2:6. Want gelijk van ouds alle ware Godsverering in de tempel moest gevonden worden, zo wordt zij nu alleen gevonden bij Christus en bij hen, die in Hem zijn. Van ouds werd de belofte gedaan aan hen, die binnen deze wanden aanbaden." Ik zal hen ook, " zegt Hij, "in Mijn huis en binnen Mijn muren een plaats en een naam geven, beter dan der zonen en dan der dochters, namelijk aan hen, die daar in waarheid aanbidden. Jesaja 56:5. Maar nu, in de tijden van het Nieuwe Testament zijn "al de beloften van God in Hem ja, en zijn in Hem amen, God tot heerlijkheid door ons." 2 Corintiërs 1:20. Dit wordt ons nog verder aangewezen, doordat er gezegd wordt, dat deze wanden overdekt zijn met dennenhout, hetwelk, zoals te voren werd aangetoond, een voorstelling was van de mensheid van Jezus Christus. Een wand dient tot beschutting, en ook daartoe dient de mensheid van Jezus Christus. Zij is en was onze beschutting, en zal onze beschutting zijn tot in eeuwigheid. Want zij was datgene, hetwelk de vloek der wet onderging en overwon, en datgene, in hetwelk onze eeuwigdurende gerechtigheid gevonden wordt. Was Hij daarin niet tussenbeide getreden, wij zouden voor eeuwig omgekomen zijn. Hierom wordt er van ons gezegd dat wij verzoend zijn. Deze wanden nu waren overtoegen met goed goud. Het goud is hier een voorstelling van de gerechtigheid van Christus, waardoor wij gerechtvaardigd zijn voor het aangezicht van God. Daarom leest gij, dat er van zijn kerk, als gerechtvaardigd, gezegd wordt, dat zij, in gouden kleding, aan Zijn rechterhand staat. "De koningin staat aan Uw rechterhand, in het fijnste goud van Ofir." En wederom. "Haar kleding is van gouden borduursel." Psalm 45:10, 14. Hiermee waren de wanden overtoegen, hiermee was het lichaam van Christus gevuld. Wanneer de mensen in de tempel waren, waren zij bekleed met goud, namelijk met het goud van de tempel, en de mensen, die in Christus zijn, zijn bekleed met gerechtigheid, met de gerechtigheid van Christus. Waarom deze beschouwing de zaak nog duidelijker maakt. En dat de palmbomen op deze wanden geplaatst waren, kan ten doel hebben om aan te wijzen, dat de uitverkorenen vastgezet zijn in Jezus, en dat voor eeuwig zullen blijven. Ketenen waren er ook op deze wanden gegraveerd, en nog wel gouden ketenen, er waren ketenen op de pilaren, en nu vinden wij ook ketenen op de wanden. Filippienzen 1:12-13.

1. Ketenen werden gebruikt om iemand gevangen te houden, en zulke droeg Paulus te Rome, maar hij noemde ze "zijn banden in Christus."

2. Ketenen betekenen soms grote droefenissen, welke God ons oplegt voor onze zonden. Psalm 107:9-11, Klaagliederen 1:14, 3:7.

3. Ketenen kunnen ook meer zinnebeeldig verstaan worden, zoals van die verplichtingen, welke de liefde van God ons oplegt om voor Hem te werken en te lijden. Handelingen 20:22.

4. Ketenen betekenen soms schoonheid en bevallige sieraden. "Uw hals, " zegt Christus tot Zijn bruid, "is lieflijk in de parelsnoeren." En wederom: "Ik deed armringen aan uw handen, en een keten aan uw hals." Hooglied 1:10, Ezechiël 16:8-11, Spreuken 1:9.

5. Ketenen wijzen soms ook grootheid en eer aan, zulke als Daniël had toen de koning hem tot de derde heerser maakte in het koninkrijk. Daniël 5:7, 16, 29.

Nu, deze allen Zijn tempel-ketenen, en worden ons aangedaan tot ons heil en welzijn, sommige om onze ondergang te verhoeden, sommige om onze geest des te beter te stemmen, en sommige om ons met waardigheid te bekleden en ons tot een edele staat te verheffen. Tempel-ketenen zijn heerlijke ketenen. Geen anderen dan tempel-aanbidders moeten tempel-ketenen dragen.

32. Van de versiering van de tempel met kostelijke stenen.

"Hij overtoog ook het huis met kostelijke stenen tot versiering." 2 Kronieken 3:6-7.

1. Dit is een nieuw sieraad voor de tempel des Heeren, waarom hij niet slechts zegt, dat het daarmee overtoogen was, maar dat het daarmee overtoogen was tot versiering. De tekst zegt: versierd, de kanttekening zegt: bedekt.

2. Zodat ik denk, dat zij vastgehecht waren als sterren, of dat zij evenals de sterren in het firmament gezet werden in de zolder van het huis, als in de hemel van de heilige tempel.

3. En aldus vastgehecht vermelden zij ons des te gereeder waarvan zij een voorstelling waren, namelijk van de dienstgaven en ambtsdragers in de kerk. Want de bedienaren des Woords worden, uit aanmerking van hun gaven en hun ambt, sterren Gods genoemd, en van hen wordt gezegd, dat zij in de hand van Christus zijn. Openbaring 1:20.

4. Waarom, evenals de sterren aan het firmament des hemels schitteren en flonkeren, zo ook de ware dienaren aan het firmament van Zijn kerk. 1 Kronieken 29:2, Johannes 5:35, Daniël 12:3.

5. Zodat er wederom gezegd wordt, dat deze gaven van boven komen, als betekenende, dat zij hun dauw van boven trekken. En daarom wederom, dat er van de dienaren gezegd wordt, dat zij over ons gesteld zijn in de Heere, als geplaatst aan het firmament van Zijn hemel om licht te geven op Zijn aarde. "Goud is er, en een menigte van robijnen, maar de lippen der wetenschap zijn een kostelijk kleinood." Spreuken 20:15. Waarlijk, het is voldoende om een mens in dit huis altijd opwaarts te doen zien, daar de zolder boven het hoofd aldus schittert van kostelijke stenen. Kostelijke stenen, allerlei kostelijke stenen, stenen van alle kleuren. Want er zijn onderscheidene gaven, verschil van bedeling en onderscheidenheid van werking, "maar het is dezelfde God, die alles in allen werkt." 1 Corintiërs 12:4-6. Aldus had de zolder van dit huis hier een parel en daar een diamant, hier een jaspis en daar een saffier, hier een sardis en daar een hyacint, hier een sardonyx en daar een ametist. "Want deze wordt door de Geest gegeven het woord der wijsheid, en een ander het woord der kennis, " aan de een de gave der gezondmaking, aan een ander het geloof, aan deze het verrichten van wonderwerken, aan gene een geest der profetie, aan een ander de onderscheiding der geesten, aan een ander menigerlei talen. 1 Corintiërs 12:8-11. Hij overtoog ook het huis, de bakken, de posten, de wanden, de deuren, enz., en alles met goud. O welk een schoon huis was de tempel, hoe vol van luister! En toch was alles slechts een schaduw, een schaduw van toekomstige dingen, welke haar vervulling zou krijgen in de kerk van de levende God, de pilaar en vastigheid der waarheid, door betere dingen dan deze.

33. Van de vensters van de tempel.

"En hij maakte vensters aan het huis van geslotene uitzichten." 1 Koningen 6:4 . Er waren vensters aan dit huis: vensters voor de kamers, en vensters van rondom. Ezechiël 40:16, 22-25, 29, 33, 36. Deze vensters waren van verschillende grootte, maar allen nauw, nauw van buiten, maar wijd van binnen, ook waren zij fraai bewerkt, en versierd met aangename stenen. Jesaja 54:12.

1. Vensters, gelijk die een sieraad voor een huis zijn, zo zijn zij daarvoor ook tot nut. "Waarlijk, het licht is zoet, en het is de ogen goed de zon te aanschouwen." Prediker 11:7. Het venster is het, waar Christus uitkijkt, het venster is het, waar de zon in kijkt. Hooglied 2:9.

2. Door het licht, hetwelk door het venster naar binnen stroomt, worden wij ook in staat gesteld om het huis schoon te maken en te houden, en eveneens om de werkzaamheden te verrichten, die daar nodig zijn. "In Uw licht zien wij het licht, " licht om onze plicht te doen, en dat beide voor God en mensen.

3. Deze vensters waren dus voorstellingen van het geschreven Woord, door en uit hetwelk Christus Zich aan de zijnen toont, en door hetwelk wij Hem ook begrijpen. En hierom wordt het Woord van God vergeleken met een spiegel, door welke het licht komt, en in welke wij niet alleen de stralen der zon, maar ook onze eigen smetten zien. 2 Kronieken 30:18, Jakobus 1:23-25.

4. De uitzichten waren inderdaad nauw, waarom wij ook door hun tegenbeeld slechts schemerig en onvolkomen zien. "Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, " wij kennen nu slechts ten dele. 1 Corinthiërs 13:12.

5. Hun vensters en hun licht zijn van slechts weinig dienst voor hen die buiten zijn, de wereld ziet slechts weinig van de schoonheid der kerk bij het licht van het geschreven Woord, ofschoon de kerk bij dat licht de treurige staat van de wereld kan zien, en ook hoe zij die kan vermijden.

34. Van de kamers van de tempel.

In de tempel maakte Salomo kamers. 1 Koningen 6:5.

1. De kamers waren van verschillende grootte, sommigen klein, anderen groot, sommigen hoger, anderen lager, sommigen meer binnenwaarts, en anderen aan de buitenzijde.

2. Deze kamers dienden tot onderscheidene zaken: sommigen tot rustplaatsen, anderen tot bergplaatsen, weer anderen om er schatten in op te stapelen, en nog weer anderen tot troost en vermaak. 2 Kronieken 3:9, Ezechiël 40:7, 41:5, 9-11, 2 Kronieken 31:11-12. Zij dienden tot rustplaatsen. Hier waren de priesters en portiers gewoon hun verblijf te houden. Zij dienden tot plaatsen ter verberging. Hier verborg Josabeth Joas voor Athalia gedurende de tijd van zes jaren. 2 Koningen 11:3. Zij dienden ook om er de schatten van de tempel of de geheiligde dingen in te leggen, opdat ze veilig bewaard mochten zijn voor de aanbidders. Ezra 8:29. En sommige daarvan waren tot troost en vermaak, en ik moet er bijvoegen, enige tot een duurzaam verblijf. Waarom in sommige daarvan altijd enigen woonden, ja, hun namen woonden daar wanneer zij dood waren.

(1.) Die kamers, welke tot rust dienden, waren typen van die rust, welke wij door het geloof in de Zoon van God hebben, en van die eeuwige rust, welke wij in de hemel zullen hebben door Hem. Mattheus 11:28, Hebrëen 4:3.

(2.) Die kamers, welke tot verberging en verzekering dienden, waren typen van die veiligheid, welke wij in Christus hebben voor de woede der wereld. Jesaja 26:20.

(3.) Die kamers, welke dienden tot berging van de schatten en de geheiligde dingen, waren typen van Christus, gelijk Hij het algemene schathuis is der gelovigen. "Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou, en uit Zijn volheid ontvangen wij allen, ook genade voor genade." Johannes 1:16, Colossenzen 1:19.

(4.) Die kamers, welke tot troost en vermaak waren, waren typen van die inkeer en verborgen ontmoetingen van Christus en de ziel, waar Hij haar omhelst en haar verheugt met Zijn boezem en verrukkelijke bekoorlijkheden. "Hij heeft mij gebracht, " zei zij, "in zijn binnenkamers", "in de binnenste kamer van degene, die mij gebaard leeft, " en daar schonk Hij haar Zijn liefde. Hooglied 1:4, 3:4. De kamers, welke dienden tot duurzame woonsteden, waren typen van die eeuwige woonsteden, welke in de hemelen zijn, door Christus en de Vader toeberaid voor hen, die behouden zullen worden. Johannes 14:1-4, 2 Corinthiërs 5:1-4. Hier zijn dus, zoals gij ziet, kamers tot rust, kamers tot veiligheid, kamers voor de schatten, kamers tot troost, en kamers tot duurzame woonplaatsen. O! welk een rust en vrede zullen de kamers van het hoge huis van God aan haar inwoners in de andere wereld verschaffen! Hier zullen zij "rusten van hun arbeid, rusten op hun slaapsteden, " rusten bij God, rusten van de zonde, de verzoeking, en alle moeite. Openbaring 14:13, Jesaja 57:1-2, 2 Thessalonicenzen 1:2. Dan zal God dus alle tranen van hun ogen afwissen, namelijk wanneer Hij als een bruidegom uit Zijn slaapkamer komt om Zijn bruid, Zijn vrouw, daar tot Zich te nemen, ten einde samen een eeuwigdurend genot te smaken. O, deze kamers overtreffen zeer verre de kamers van het zuiden.

35. Van de trappen, waarbij men opging naar de kamers van de tempel.

Er waren trappen, waarbij men opging naar deze kamers van de tempel, deze bestonden slechts uit één paar, en zij gingen van beneden naar de eerste, en zo naar de middelste, en vandaar naar de hoogste kamers in de tempel. 1 Koningen 6:8, Ezechiël 41:7.

1. Deze trappen waren wenteltrappen, zodat zij, die ze opgingen, in het rond liepen. Hij, die voornemens was naar deze kamers te gaan, moest dus met de trappen ronddraaien, anders kon hij er niet komen, zelfs niet in de benedenste kamers.

2. Deze trappen waren dus een type van tweërlei bekering. Die, waardoor wij van de natuurstaat in de genadestaat komen, en die, waardoor wij van de onvolmaaktheden, welke de genadestaat aankleven, tot heerlijkheid geraken. Hierom wordt de ware bekering, of het rechte opgaan van deze wenteltrappen, bekering tot zaligheid genoemd, want de ware bekering houdt niet op bij het ontvangen van genade, want dat is slechts een opgaan van deze trappen tot aan de middelste kamers. 2 Corinthiërs 7:10. Aldus draait de ziel dus, bij het opgaan van deze trappen, gedurig rond, tot zij de deuren van de hoogste kamers binnengaat. Zij zucht, ofschoon in de staat der genade verkerende, omdat dat niet de staat der heerlijkheid is. Ik reken dus, dat van de eerste tot de middelste kamers een type kan wezen van het overgaan van de natuur-tot de genadestaat. Maar van de middelste tot de hoogste, die trappen kunnen een verdere overgang betekenen van de onvolmaaktheden en verzoeking, die met de genadestaat vergezeld gaan, tot de staat van onsterfelijkheid en heerlijkheid. 2 Corinthiërs 5:1-9. Want gelijk er wenteltrappen zijn van de benedenste tot de middelste kamers, zo wentelen de trappen nog steeds vandaar, en zo zullen zij blijven wentelen, totdat gij komt aan de hoogste kamers. Ik zeg niet, dat zij, die genade ontvangen hebben, er berouw van hebben, dat zij genade ontvangen hebben, maar ik zeg, dat zij, die genade ontvangen hebben, zich er toch over bedroeven, dat de genade niet is opgegaan in heerlijkheid, en hierom willen zij nog maar al om hoog bij deze wenteltrappen, ja, zij kunnen beneden niet rusten, zoals zij plachten te doen, totdat zij tot de hoogste kamers opklimmen. "Ik ellendig mens!" en "in deze zuchten wij, bezwaard zijnde, " is de taal van begenadigde zielen. Romeinen 7:24, 2 Corinthiërs 5:1-3. Het is waar, iedereen die in de tempel van God komt, doet dat niet: velen rusten beneden aan de trappen, zij houden er niet van om in een kring opwaarts te gaan. Evenmin geloof ik, dat allen, die de hoop geven dat zij zullen opklimmen tot de middelste kamers, opgaan tot de hoogste verdiepingen" tot Zijn woningen in de hemelen. Velen in de gemeenten, die van de natuur tot de genade schijnen overgegaan te zijn, hebben niet de genade om, voortdurend opklimmende, opwaarts te gaan, maar rusten in het uiterlijk der dingen en sterven alzo beneden een aandeel in de hoogste kamers. Al deze dingen zijn naar in het tegenbeeld, en, zoals ik denk, voorgesteld door deze wenteltrappen naar de kamers van de tempel. Maar dit voortdurend beklimmen van de wenteltrappen mishaagt sommigen zeer, zij zeggen, dat het hen duizelig maakt, maar ik zeg, dat er geen weg is gelijk deze om een mens vast te doen staan, standvastig in het geloof en onverschrokken in de dag des oordeels. Want hij heeft dit diep in zijn hart geprent: ik ging op bij de wenteltrappen, totdat ik kwam aan de hoogste kamers. Een rechte trap is gelijk aan de ladder waarbij men opklimt naar de galg, de wenteltrap is het, die ons naar de hemelse woningen leidt. Zie dan toe, gij, die in de tempel Gods komt om te aanbidden, dat gij niet blijft staan aan de voet van deze wenteltrap, maar ga van daar opwaarts, ja, opwaarts, en opwaarts en al verder opwaarts, totdat gij komt in het gezicht van de hemelen, ja, totdat gij bewoners zijt geworden van de hoogste kamers! Hoe menigmaal heeft God u door de Schrift toegeroepen, dat gij u tot Hem moet WENDEN, hoe menigmaal heeft Hij u gezegd, dat gij u naar Hem moet WENDEN of sterven, en nu heeft Hij hier bij Zijn vermaning een zinnebeeld gevoegd, door een wenteltrap in zijn tempel te plaatsen, om uw zinnen te overtuigen, dat gij u van uw zondige

weg af en naar Hem toe moet WENDEN, indien gij begeert op te gaan naar Zijn heilige kamers, en alzo naar Zijn eeuwige woningen. En zie toe, dat gij u op de rechte wijze wendt, want niet elke wending brengt u tot het gewenste einde. Sommigen wenden zich, maar niet tot de Allerhoogste, en alzo zonder baat of vrucht.

36. Van de gegoten zee, die er in de tempel was.

Er was ook een gegoten zee in de tempel, zij was gemaakt van koper, en hield drie duizend bathen in. 2 Kronieken 4:2-10. Deze zee was voor de priesters om zich er in te wassen, wanneer zij in de tempel kwamen om de dienst van God te verrichten, om hun handen en voeten daarin te wassen, opdat zij niet, wanneer zij daar kwamen, mochten sterven, omdat ze zich niet hadden voorbereid. Het wasvat, dat in de woestijn was, diende daar ook tot hetzelfde einde. Exodus 30.

1. Zij werd, zoals verondersteld mag worden, een zee genoemd, omdat ze groot van inhoud was, en een koperen zee, omdat ze van koper gemaakt was. Zij wordt in Openbaringen een glazen zee genoemd, zinspelende op die, welke in de woestijn was, welke was gemaakt van de koperen spiegels der te hoop komende vrouwen, die te hoop kwamen voor de deur van de tent der samenkomst. Openbaring 4:6, 15:2, Exodus 38:8.

2. Zij werd ook een gegoten zee genoemd, omdat ze van die gedaante gemaakt was door middel van vuur, en haar tegenbeeld wordt daarom ook een glazen zee genoemd, met vuur gemengd. Openbaring 15:2.

(1.) Deze zee was een voorstelling van het woord van het evangelie in zijn reinigende kracht, welke kracht het dan heeft, wanneer het is gemengd met het vuur van de Heilige Geest. En hierop zinspeelt Christus wanneer Hij zegt: "Gijlieden zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb." Johannes 15:3.

(2.) Zij was een voorstelling van het woord, zonder inmenging van uitvindingen van mensen, hierom wordt het "rein water" genoemd. Hebbende uw "lichamen gewassen met rein water." En wederom: Hij reinigt en heiligt zijn kerk "met het bad des waters door het woord." Efeziërs 5:26, Titus 3:5. Al deze plaatsen zijn een zinspeling op de gegoten zee, waarin men zich onder de oude dag wuste, wanneer men in de tempel ging om te aanbidden. Daarom, zegt Hij, gewassen zijnde, laten wij ons nabij God houden. Hebrëeën 10:22.

3. Deze zee was van rand tot rand voluit tien ellen, misschien om aan te duiden, dat er evenveel in het woord van het evangelie is om te behouden als in de tien woorden om te veroordelen.

4. Van onder deze zee, rondom heen, verschenen ossen, tien in een el, omringende de zee rondom. 2 Kronieken 4:3. Versta door deze ossen dienaren des Woords, want daarbij worden ze vergeleken in 1 Corinthiërs 9:8-10. En dan wordt ons geleerd vanwaar de ware dienaren komen, te weten, van onder de macht van het evangelie, want deze zee brengt evangelie-dienaren voort evenals de wateren vis voortbrengen.

5. Er wordt ook in de tekst gezegd, dat deze ossen gegoten werden toen de zee gegoten werd, te kennen gevende, dat God, toen Hij het woord der genade verordeneerde om ons te redden en te behouden, ook in Zijn besluit voor dienaren zorgde om het ons tot dat einde te prediken. Paulus verhaalt ons, dat Hij tot een bedienaar van het evangelie was gesteld "naar Gods eeuwig voornemen, dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus, onze Heere." Efeziërs . 3:9-11, Colossenzen 1:25.

6. Van deze zee wordt gezegd, dat zij een rand had gelijk de rand van een beker. Om ons uit te nodigen om zowel van haar genade te drinken als ons in haar water te wassen. Want het Woord heeft, wanneer de Geest daarmee gepaard gaat, niet slechts een reinigende, maar een zaligmakende hoedanigheid in zich. 2 Kronieken 4:1-5, 1 Corinthiërs 15:1-2.

7. Deze rand was bewerkt met lelies, of was gelijk een leliebloem, om aan te duiden hoe zij zouden groeien en bloeien, en met welke schone kleren zij zouden versierd worden, die gewassen waren, en van dit heilig water dronken. Ja, dat God zorg voor hen zou dragen, gelijk Hij ook deed voor de lelies, en niet in gebreke zou blijven om hun te schenken wat nodig was voor het lichaam, zowel als voor de ziel. Mattheus 6:28-34.

37. Waarop de gegoten zee in de tempel stond.

1. Deze gegoten zee stond op de rug van twaalf koperen stieren of ossen. 2 Kronieken 4:4.

2. Deze ossen zagen, gelijk zij aldus stonden, drie naar het noorden, drie naar het westen, drie naar het oosten, en drie naar het zuiden.

3. Deze twaalf ossen waren typen van de twaalf apostelen des Lams, die, gelijk deze beesten, uitzagen naar de vier hoeken der aarde, en het bevel ontvingen om het evangelie in de gehele wereld te prediken.

4. Zij werden vergeleken met ossen, omdat zij rein waren, want de os was een rein beest, Hierom worden de apostelen heilig genoemd. Zij werden vergeleken met ossen, omdat de os sterk is, en zij ook machtig waren in het woord. Spreuken 14:4, 2 Corinthiërs 12:12.

5. De os zal niet loslaten wat hij voort getrokken heeft, hij zal de wielen niet terug laten gaan. Evenzo was het de taak der apostelen om die leer, welke zij aan anderen hadden gepredikt, te verdedigen en ze niet terug te laten gaan, en dat deden zij ook niet, zij leverden ze zuiver aan ons over.

6. Een van de cherubs, van welke gij leest in het visioen, had een aangezicht gelijk een os, om aan te duiden, dat de apostelen, die mensen van de eerste soort, het meest aan de engelen Gods gelijk zijn. Ezechiël 1:10.

7. Dat zij met hun aangezichten naar verschillende zijden heen stonden, diende, zoals ik zei, om aan te duiden hoe de apostelen het evangelie in de gehele wereld zouden overbrengen. Mattheus 28:19-20. Markus 16:15-18.

8. En merk op, juist zoals deze ossen in de tempel geplaatst waren, elke kant heen ziende, evenzo staan de poorten van het Nieuwe Jeruzalem open om diegenen te ontvangen, welke door hun leer in hetzelfde zouden gebracht worden. "En daar zullen er komen van oosten en westen, en van noorden en zuiden, en zullen aanzitten in het koninkrijk Gods." Lukas 13:29, Openbaring 21:13-14

9. Deze ossen dragen deze gegoten zee op hun rug, om aan te duiden, dat zij de werklieden zouden zijn, die het fundament leggen van het evangelie, en dat dit niet moet worden verplaatst, evenmin als de gegoten zee van ouds, van die grondslag op een andere.

10. Er wordt ook gezegd, in betrekking tot die ossen, die aldus deze gegoten zee droegen, dat al hun achterdelen naar binnen gericht waren, dat is, bedekt door die zee, die op hun rug gezet was, hun achterdelen, of, zoals de apostel het noemt, "onze onbevallige delen, " 1 Corinthiërs 12:23-24.

11. En inderdaad, het past een evangelie-dienaar om zijn onbevallige delen bedekt te hebben met die genade, welke hij door het evangelie aan anderen predikt. Gelijk Paulus Timotheus vermaant om acht te hebben op zichzelf en op zijn leer. 1 Timotheus 4:6.

12. Maar helaas! er zijn maar al te veel, die als zij hun hoofd maar bedekt kunnen hebben met een weinig evangelie-begrippen, er niet om geven, ofschoon hun achterdelen door de gehele

wereld gezien worden. Maar dezulken zijn valse dienaren, de profeet noemt ze "de staart, De profeet, die leugens spreekt, hetzij door woorden, of met zijn voeten, die is de staart." Jesaja 9:15, Spreuken 6:12-13.

13. Maar welk een schande is het, zijn hoofd onder deze gegoten zee te verbergen, terwijl de achterdelen er buiten hangen. Zo iemand is niet een van Christus' ossen, want die, eer gevende aan hun Meester, tonen hun hoofd voor de gehele wereld, opdat hun achterdelen naar binnen gericht zijnde, bedekt zijn.

14. Let op uw achterdelen, evangelie-dienaar, opdat niet, terwijl uw mond het evangelie predikt, uw naaktheid en schande gezien worde door hen, die u horen. Want zij, die er geen acht op geven om deze les zelf te leren, zullen anderen niet leren het Woord te geloven, noch een heilig leven te leiden, zij zullen van hen leren hun schande te tonen, in plaats van te leren heilig te zijn.

38. Van de wasvaten van de tempel.

Behalve deze gegoten zee waren er tien wasvaten in de tempel, vijf daarvan waren gesteld ter rechter- en ook vijf ter linkerzijde. 2 Kronieken 4:6.

1. Over hun gedaante en wijze van samenstelling en plaatsing kunt gij nazien. 1 Koningen 7:38. Deze wasvaten waren, evenals de gegoten zee, vaten, die water inhielden, maar zij werden niet tot hetzelfde doeleinde gebruikt. Wel is waar, dienden ze beide om er in te wassen, maar de zee was voor de aanbidders om zich er in te wassen en de wasvaten werden gebruikt om de offerande daarin te wassen. "En hij maakte tien wasvaten-om daarin te wassen: wat ten brandoffer behoort, staken zij daarin, maar de zee was, opdat de priesters zich daarin zouden wassen." 2 Kronieken 4:6.

2. Het brandoffer was een type van het lichaam van Christus, hetwelk Hij eenmaal offerde voor onze zonden, en het vuur, op hetwelk de offerande verbrand werd, was een type van de vloek der wet, welke Christus aangreep toen Hij Zichzelf gaf tot een rantsoen voor ons. Want daarom werd die offerande onder de wet het brandoffer genoemd, vanwege het verbranden op het altaar. Leviticus 6:9. Maar wat moeten wij dan verstaan door deze wasvaten en door het wassen van deze offerande in die vaten, om daarna op het altaar verbrand te worden? Ik antwoord. Waarlijk, ik denk, dat de tien wasvaten een voorstelling waren van de tien geboden. Door de reinheid en volmaaktheid van Christus' gehoorzaamheid aan deze geboden was Hij in staat om tot een brandoffer gesteld te worden, dat aannemelijk was bij God voor de zonden van het volk. Christus werd onder de wet gesteld en al Zijn daden van gehoorzaamheid aan God voor ons waren wettisch, en dat Hij aldus een volmaakt wettisch leven leidde, was het wassen van Zijn offerande in deze tien wasvaten, om ze daarna op het altaar aan te bieden voor onze zonden. De wasvaten gingen op wielen, wandelende voeten betekende, en Christus wandelde in de wet en werd alsoo een reine offerande aan God voor ons. De wielen waren van het zelfde, als waar de wasvaten van waren, om aan te duiden, dat Christus gehoorzaamheid aan de wet het zelfde was, naar de lengte en breedte, als wat zij beval en eiste, tot in de kleinste tittel en tot in de verste strekking. De ingewanden en de schenkels van het brandoffer moesten in deze wasvaten gewassen worden, Leviticus 1:9, 13, 2 Kronieken 4:6, om te tonen, dat Christus zuiver en rein zou zijn in hart en leven. Wij weten, dat gehoorzaamheid, hetzij die van Christus of de onze, genoemd wordt "een wandelen in de weg," afgebeeld door het wandelen van de wasvaten op hun wielen. Maar dat Christus Zijn offerande waste, daarmee bedoel ik niet, dat er aan Zijn natuur of gehoorzaamheid enige onreinheid kleefde, doch dit zeg ik, dat, voor zover als onze schuld op Hem gelegd een beletsel kon zijn, voor zover veegde Hij ze af door Zich te wassen in deze wasvaten. Want Zijn offerande moest zonder smet, en zonder vlek zijn voor God. Hierom wordt er gezegd, dat Hij Zich heiligde voor Zijn lijden. "En geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden." Johannes 17:19, Hebr. 5:6-10. Want al is het dat Hij heilig in de wereld kwam, toch was die heiligheid slechts voorbereidend voor die, door welke Hij Zichzelf heiligde voor Zijn lijden voor de zonde. Datgene dus, hetwelk Zijn onmiddellijke voorbereiding was voor Zijn lijden, was Zijn gehoorzaamheid aan de wet, het wassen in deze wasvaten. Hij betoonde dus eerst volkomen gehoorzaamheid aan de wet ten onze behoefte, en daarna offerde Hij, als zodanig toegerust, Zijn gewassen offerande voor onze zonden zonder smet aan God. Aldus was Hij dus ons brandoffer, gewassen in de tien wasvaten, opdat Hij naar de wet door de Heere mocht worden aangenomen. En hij stelde vijf van de wasvaten aan de rechterzijde van het huis, en vijf daarvan aan de linkerzijde. Aldus waren de tien verdeeld, evenals de tafels der wet, de ene onze plicht tegenover God, de andere onze plicht tegenover onze naaste tonende. In beide werd het brandoffer gewassen, opdat het rein mocht zijn in beide opzichten. Het zou ook

kunnen zijn, dat zij zodanig geplaatst waren om de mensen des te beter in gedachtenis te doen houden de noodzakelijkheid van de heiliging van Christus overeenkomstig de wet, om Zichzelf als een offerande aan God voor ons op te offeren.

39. Van de tafels in de tempel.

"Ook maakte hij tien tafels en hij zette ze in de tempel, vijf aan de rechterkant en vijf aan de linkerkant." 2 Kronieken 4:8. Sommige van deze tafels, zo niet alle, waren, zover als ik zien kan, die, op welke het brandoffer in stukken moest gesneden worden, voor het verbrand werd. Deze tafels waren gemaakt van steen, van gehouwen stenen, op welke dit werk verricht werd. Ezechiël 40:40-43. Nu, daar het brandoffer een voorstelling was van het lichaam van Christus, moeten de tafels, op welke deze offerande geslacht werd, van nood wel een type wezen, dunkt mij, van het hart, het stenen hart van de Joden. Want hadden zij geen harten gehad, zo hard als een diamant, dan konden ze zo iets niet gedaan hebben. Op deze tafels dus werd de dood van Christus ontworpen en deze verschrikkelijke moord gepleegd, juist op deze stenen tafels. En dat zij tafels van gehouwen steen genoemd worden, kan ten doel hebben om aan te duiden, dat al deze wreedheid bedreven werd onder zachte voorwendsels, want gehouwen stenen zijn zacht. De tafels waren fijn bewerkt met gereedschappen, evenals het hart der Joden met geveinsdheid. Maar helaas! zij waren nog van steen, dat is, hard en wreed, anders konden zij geen aambeeld geweest zijn voor de Satan, om er zulk een ontzettende, barbaarse aanslag op te smeden. Deze tafels waren van het zelfde aantal als de wasvaten en waren daar bij gesteld om te tonen, welke de vruchten zijn van een nauwgezette toewijding aan de wet, zoals bij de Joden gevonden werd, in tegenstelling met Christus en Zijn heilig evangelie. Daar vloeit niets anders uit voort dan hardheid en een stenen hart. Dit werd vertoond in haar eerste schriftelijke overlevering: zij was geschreven op stenen tafels, voorstellingen van het hart des mensen en op dezelfde tafels of harten werd de dood van Jezus Christus beschreven. Men zou denken, dat de zachtmoedigheid, de vriendelijkheid of de goede daden van Jezus Christus hen nog enigszins zachter gestemd zouden hebben en dat ze daarvoor wel hadden moeten terugdeinzen, toen zij op het punt stonden om Hem het leven te benemen, maar helaas! hun harten waren tafels van steen! Wat gevoel of medelijden kan er in een steen opgewekt worden? Hier waren stenen harten, stenen gedachten, stenen beraadslagingen, stenen plannen, een stenen wet en stenen handen, en wat kon hiervan inderdaad anders verwacht worden dan barbaarse wreedheid?" En indien Ik ook vraag, " zegt Christus, "gij zult Mij niet antwoorden of loslaten." Lukas 22:68. Dat deze stenen in de tempel geplaatst waren, doet ons deuken, dat het de tempellieden, de priesters, de schriftgeleerden, de oversten, de rechtsgeleerden enz. waren, die de voornaamsten zouden zijn, op wier harten deze moord zou worden uitgewerkt en door wie hij zonder berouw zou worden gepleegd tot hun eigen verdoemenis.

40. Van het gereedschap, waarmee deze offerande geslacht werd, en van de vier tafels in de tempel, waarop het gelegd werd. De instrumenten, die op de tafels in de tempel gelegd werden, waren geen muziekinstrumenten, maar die, met welke het brandoffer geslacht werd. "Maar de vier tafels voor het brandoffer waren van gehouwen stenen, op dezelve nu legde men het gereedschap heen, waarmee men het brandoffer en slachtoffer slachtte." Ezechiël 40:42-43. Hier moeten wij er de aandacht op vestigen, dat de stenen dezelfde zijn en enige dergenen, van welke wij zo pas spraken. Dat de gereedschappen, met welke men de offerande slachtte, op deze tafels gelegd werden. De gereedschappen, waarmee men de offeranden slachtte, wat waren dat anders dan een bloedige bijl, bloedige messen, bloedige haken, en bloedige handen? Hiervoor is geen bewijs nodig, dat is een zaak, die voor ieder duidelijk is. Maar waarvan waren deze gereedschappen een type? Antwoord. Ongetwijfeld waren zij een type van onze zonden. zij waren de bloedige bijl, het mes en de bloedige handen, die Zijn dierbaar bloed vergoten. Zij brachten Hem ter dood, zonder die kon Hij niet gestorven zijn. Wanneer ik zeg onze, dan bedoel ik de zonden der wereld. Ofschoon dus de harten der Joden de tafels waren, waarop het plan rechtstreeks ontworpen werd, zo waren toch onze zonden de bloedige gereedschappen of instrumenten, die de Zoon van God ter dood brachten. "Hij werd om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden werd Hij verbrijzeld." Jesaja 53, 1 Corinthiërs 15, Galaten 1. O, die instrumenten van ons, schaamteloze ellendelingen, waarmee deze arme Man van de aarde werd weggenomen! Jesaja 32:7, Spreuken 30:14. De geseling, de vuistslagen, de doornenkroon, de nagelen, het kruis, de speer, met de edik en gal, het was alles niet in vergelijking van onze zonden. "Om de overtreding Mijns volks is de plaag op Hem geweest." Jesaja 53:8. Evenmin waren het gefluit en gesis, de terging, de bespottung, de hoon en de smaad enz., waarmee zij Hem vervolgden van de hof naar het kruis, zulke wrede instrumenten als deze. Het waren dus onze zonden, onze vervloekte zonden, waardoor, waarmee, en ter wille waarvan de Heere Jezus een bloedige offerande en slachtoffer werd. Maar waarom moest het gereedschap op de tafels gelegd worden?

1. Neem de tafels voor de harten van de moordenaars, en het gereedschap voor hun zonden, en welke plaats is dan meer geschikt om er zulk gereedschap op te leggen? Het is Gods bevel, dat deze dingen moeten ter harte genomen, in het hart weggelegd worden, en Hij klaagt over hen, die dat niet doen. Jesaja 42:25, 57:11.

2. Ook zal het nooit goed met de mensen worden, voordat deze instrumenten, met welke de Zoon van God gedood werd, inderdaad ter harte genomen worden. En zij werden spoedig daarna uitstekend ter harte genomen, waarvan de uitwerking de bekering van duizenden onder hen was. Handelingen 2:36-37.

3. Daarom, wanneer er gezegd wordt, dat deze gereedschappen gelegd moeten worden op de stenen tafels, dan geeft hij te kennen, dat God een tijd voor Zich zou houden om de moord, aan Zijn Zoon gepleegd, te bezoeken aan de gewetens van hen, die die moord bedreven, hetzij tot hun bekering of tot hun veroordeling. En is dit geen reden, dat zij, die deze afschuwelijke snoodheid begingen, hun handelingen voor hun aangezicht zouden hebben liggen op de tafels van hun harten? Opdat zij mogen zien op Hem, die zij doorstoken hebben, en rouwklagen. Zacheria 12:10, Openbaring 1:7.

4. Maar deze gereedschappen waren slechts op sommige van de tafels gelegd, en niet op alle tien, om te tonen, dat niet allen, maar sommigen van die snoodaards genade zouden vinden bij de Heere.

5. Maar wij moeten deze tafels niet slechts tot het hart van de bloeddorstige Joden bepalen: het waren onze zonden, voor welke Hij stierf. Waarom deze gereedschappen ook op onze tafels moeten gelegd worden, en de Heere legge ze daar tot ons heil, opdat wij ook onze verschrikkelijke handelingen mogen zien, en knielende tot Hem mogen komen om vergiffenis!

6. Deze gereedschappen, aldus op de tafels in de tempel liggende, waren een voortdurende vermaning en drangreden aan Gods volk tot berouw, want zo dikwijls als zij deze bloedige en wrede instrumenten zagen, werden zij eraan herinnerd hoe hun zonden de oorzaak zouden zijn van de dood van Christus.

7. Het zou ook goed zijn, als deze gereedschappen ten allen tijde op onze tafels gelegd werden, om ons des te meer te verootmoedigen over onze zonden in alles wat wij doen, voornamelijk op de tafel des Heeren, wanneer wij komen om voor Hem te eten en te drinken. Ik ben er zeker van, dat de Heere Jezus overvloedig te kennen geeft, dat Hij verwacht, dat wij dat zullen doen, waar Hij zegt: Wanneer gij dit brood eet en deze drinkbeker drinkt, doet dat tot Mijner gedachtenis. Tot gedachtenis daaraan, dat Ik voor uw zonden stierf, en bijgevolg, dat die de verdienende oorzaak waren van het vergieten van Mijn bloed. Om te besluiten. Laten alle mensen bedenken, dat deze wrede instrumenten gelegd zijn op de tafel van hun hart, hetzij zij ze daar zien of niet. "De zonde van Judas is geschreven met een ijzeren griffel, met de punt van een diamant, gegraveerd in de tafel van hun hart." Jeremia 17:1. Een ijzeren griffel zal letters maken op een tafel, die van steen gemaakt is, en de punt van een diamant zal letters maken op glas. Waarom God ons door deze uitspraak te kennen geeft, dat als wij nalaten om deze regels te lezen tot onze bekering, Hij ze ons eens, als tegen ons getuigende, zal voorlezen tot onze veroordeling.

41. Van de kandelaren van de tempel.

"Hij maakte ook tien gouden kandelaren, naar hun wijze, en hij stelde ze in de tempel, vijf aan de rechterkant, en vijf aan de linkerkant." 2 Kronieken 4:7. Deze kandelaren waren van goud gemaakt om de waarde daarvan te tonen. Zij waren gemaakt naar hun wijze, of nauwkeurig, overeenkomstig de regel, gelijk die, welke in de tabernakel gemaakt waren, of overeenkomende met de afbeelding, welke David aan Salomo gaf om ze daarnaar te maken. Merk op, dat er grote nauwkeurigheid was in deze zaak, en die was er ook wel nodig uit dit oogpunt, dat de mensen mochten zien, dat alles niet bij God voor een recht geordende kandelaar zal doorgaan. Exodus 25:31-40, 1 Kronieken 28:15. Soms vinden wij melding gemaakt van tien kandelaren, soms van zeven, en soms van een: hier van tien, in Openbaring 1:12 en 13 van zeven, en in Zacheria 4 van een. Tien is het denkbeeld van veelheid, van een menigte, zeven van volmaaktheid, en een van eenheid. Nu, gelijk de kostelijke stenen, waarmee het huis versierd was, een type waren van de gaven der bediening, zo waren deze kandelaren een type van de kerken of gemeenten, die er onder het Nieuwe Testament zouden opstaan, waarom hij zegt: "De zeven kandelaren, die gij gezien hebt, zijn de zeven gemeenten." Openbaring 1:12-20.

1. De kandelaren waren hier tien in aantal, om aan te duiden, dat Christus onder het Nieuwe Testament tal van evangelie kerken zou hebben. "En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, " zegt Hij, "zal hen allen tot Mij trekken, " allen, dat is, een grote menigte. Want de kinderen der eenzame dat is, van de Nieuw-Testamentische kerk zullen veel meer zijn dan die der Joden. Johannes 12:32, Galaten 4:27.

2. Dat de kandelaren gesteld waren bij de wasvaten en stenen tafels kan ten doel hebben om ons te tonen, dat de kerken van Christus er veel met hun gedachten bij bepaald moeten zijn, dat Christus, ofschoon Hij rechtvaardig was, voor onze zonden stierf, ofschoon Zijn leven in overeenstemming was met de heilige wet moest Hij sterven ter oorzaak van onze stenen harten. Ja, en dat de kandelaren daar geplaatst zijn, dient ook om ons te tonen, dat wij veel in overdenking moeten zijn van de zonden, waar door wij Zijn dood veroorzaakten, want de kandelaren waren gesteld bij die tafels, waarop men het gereedschap legde, met welke het offerdier geslacht werd.

3. Daar deze kandelaren gemaakt waren naar hun wijze, schijnt het, dat er niet alleen nauwkeurigheid heerst aangaande hun gedaante, maar ook wat aangaat het werk. Want die, waarvan wij lezen in Exodus was met zijn gereedschap juist van een talent goud gemaakt, misschien om aan te duiden, dat Christus' ware bruidskerk geen greintje meer of minder, maar juist het aantal van Gods uitverkorenen zal bevatten. Dit is Christus volkomenheid, Zijn volheid, één meer of één minder zou van Zijn lichaam een monster maken.

4. De kandelaar diende om het licht vast te houden, en het te tonen aan het gehele huis, en de kerk moet haar licht zo laten schijnen, dat zij, die buiten zijn, het licht kunnen zien. Mattheus 5:15-16, Lukas 8:16, 11:33, 12:35.

5. Tot dit einde waren de kandelaren voorzien van olijfolie, een type van de toevoer, die de kerk heeft, opdat haar licht moge schijnen, namelijk van de geest der genade.

42. Van de lampen, behorende tot de kandelaren van de tempel.

Tot deze kandelaren behoorden onderscheidene lampen, met haar bloemen, en met haar knopen. Exodus 25:33, 2 Kronieken 4:21.

1. Deze lampen waren typen van de belijdenis, welke de leden der kerk doen van Christus, onverschillig of zulke leden de zaligmakende genade al of niet deelachtig Zijn. Mattheus 25:1-7.

2. Deze lampen waren versierd met knopen en bloemen, om te tonen hoe bevallig en schoon die belijder is, die zijn belijdenis met een gepast leven en een gepaste wandel versiert.

3. Wij lezen, dat de kandelaar, waarvan Zacharias melding maakt, zeven lampen had, en een kruik met gouden olie op de top, en dat deze gouden olie door gouden pijpen in de lampen vloeide, en dat alles ongetwijfeld, opdat de lampen mochten schijnen. Zacheria 4:2, 12.

4. Christus dus, die de Hogepriester is, en aan wie het behoort om de lampen te bereiden, bereidt ze dienovereenkomstig. Maar nu zijn er twee soorten van lampdragers: dezulken, die alleen olie in hun lampen hebben, en dezulken, die olie in hun lampen hebben en in hun vaten bovendien, en beide deze soorten behoren tot de kerk, en in beide zal Christus verheerlijkt worden, en zij zullen ten laatste hun eigen plaatsen zich zien aangewezen. Zij, die de olie der genade in hun hart hebben, zowel als een belijdenis van Christus in hun handen, zij zullen met Hem ingaan tot de bruiloft, maar zij, die alleen een belijdenis en geen olie in hun vaten hebben, zullen ten laatste voorzeker in het donker blijven zitten. Mattheus 25.

5. Welaan dan, o gij belijder! o gij lampdrager! zie toe en heb acht op uzelf, stel u niet met datgene alleen tevreden, dat u in een belijdenis kan doen volharden, want dat kan geschieden zonder zaligmakende genade. Maar ik raad u om naar Aäron, naar Christus, de bereider van onze lampen, te gaan, en uw vat vol olie-dat is, genade-te vragen van Hem, tot reiniging van uw hart, opdat gij iets moogt hebben, waarmee gij u niet alleen nu kunt opbeuren, maar ook op de dag van de komst van de bruidegom, wanneer menige lamp zal uitgaan, en menig belijder in het donker zal blijven zitten, want dat zal voor dezulken een dag zijn van rouw en weeklacht. Leviticus 24:2, Mattheus 25.

Sommigen zijn er, die noch voor lampen noch voor olie voor zichzelf zijn, evenmin vinden zij er behagen in, als zij menen, dat zij dit laatste in anderen zien. Maar zij, die lampen hebben, en zij, die geen hebben, en zij, die gaarne het licht van andere lieden zouden uitblazen, moeten spoedig verschijnen om God rekenschap te geven van al hun handelingen. En dan zullen zij zien wat het is olie in de vaten en lampen te hebben, en wat het is geen olie in de vaten maar wel in de lampen te hebben, en wat een treurige zaak het is een boosaardige tegenstander van beide te wezen, maar laat dit voor het tegenwoordige voldoende zijn.

43. Van de toonbroden op de gouden tafel in de tempel.

Er waren ook toonbroden op een gouden tafel in de tempel geplaatst. 1 Koningen 7:48. De toonbroden bestonden uit twaalf koeken van meelbloem, twee tienden moesten er op een koek gaan, en zij moesten ordelijk in twee rijen op de reine tafel gelegd worden. Leviticus 24:5-9.

1. Deze twaalf broden schijnen mij toe een type te zijn van de twaalf stammen ouder de wet, en van de kinderen Gods onder het evangelie, zoals zij zich voor God stellen, in en door Zijn ordinanties, door Christus. Hierom zegt de apostel: "Want één brood is het, zo zijn wij velen één lichaam, " enz. 1 Corintiërs 10:17 . Want de twaalf koeken waren een brood, hoewel ze twaalf broden waren, evenzo is het met de evangelie-heiligen, ofschoon zij velen zijn, want "wij zijn velen één lichaam in Christus." Romeinen 12:5.

2. Maar zij waren een type van de ware kerk, niet van de valse. Want Efraïm, die het hoofd was van de tien stammen in hun staat van afval, wordt verworpen als "een koek, die niet is omgekeerd." Hij wordt wel een koek genoemd, evenals een valse kerk een kerk kan genoemd worden, maar hij wordt genoemd "een koek, die niet is omgekeerd, " evenals een valse kerk niet voorbereid is voor God, noch geschikt om op de gouden tafel Hem voorgezet te worden. Hosea 7:8.

3. Deze koeken of toonbroden moesten, zoals zij op de gouden tafel stonden, met wierook bestrooid worden, hetwelk een type was van de zoete geuren van de heiliging van de Heilige Geest, waarop Paulus, naar ik denk, zinspeelt, wanneer hij zegt: "Opdat de offerande der Heidenen aangenaam worde, " aan God, "geheiligd" zijnde "door de Heilige Geest." Romeinen 15:16.

4. Zij moesten vers en warm op de reine tafel gezet worden, om te tonen, dat God behagen schepte in het gezelschap van nieuwe en warme gelovigen. "Ik gedenk der weldadigheid van uw jeugd:" "als Israël een kind was, toen heb Ik hem liefgehad." Jeremia 2:2, Hosea 11:1. De mensen zijn bij hun eerste bekering gelijk aan een koek, die goed gebakken en vers uit de oven genomen is: zij zijn warm, en geven een zeer welriekende reuk van zich, voornamelijk wanneer zij, warm zijnde, met aangename wierook bestrooid worden.

5. Wanneer de toonbroden oud werden, moesten ze weggenomen, en verse en warme daarvoor in de plaats gesteld worden, om te tonen dat God slechts weinig behagen schept in de dienst van Zijn eigen volk, wanneer hun godsdienstplichten oudbakken en beschimmeld worden. Daarom deed Hij Zijn oude, oudbakken en beschimmelde kerk der Joden voor Zijn aangezicht weg, en legde in de plaats daarvan de warme kerk der Heidenen op de gouden tafel.

6. Door een herhaalde wegneming en vernieuwing waren er altijd toonbroden aanwezig voor het aangezicht des Heeren in Zijn huis, om ons te tonen, dat God, zolang als de ordinanties van kracht zullen zijn, steeds een nieuw, warm en geheiligd volk zal hebben om Hem te aanbidden.

7. Aäron en zijn zonen moesten de oude toonbroden eten, om aan te duiden, dat de heiligen, wanneer zij zolang in de wereld hebben geleefd als goed voor hen is, en wanneer zij geen dienst voor God meer kunnen doen in de wereld, nog door Jezus Christus zullen worden aangenomen, en dat het als spijs en drank voor Hem zal zijn om hen te redden en te behouden, niettegenstaande al hun onwaardigheid.

8. De nieuwe toonbroden moesten juist op de Sabbath voor de Heere neergelegd worden, om aan te duiden met welke warme liefde en genegenheden Gods dienstknechten in Zijn tegenwoordigheid op Zijn heilige dag moeten naderen.

44. Van de snuiters behorende tot de kandelaars en lampen van de tempel.

Gelijk er kandelaars en lampen waren, zo waren hiervoor ook snuiters toeberaid in de tempel des Heeren. "En de snuiters" waren "van goud". 1 Koningen 7:49.

1. Snuiters. De snuiters worden gebruikt om de lampen en kaarsen in orde te brengen, opdat haar licht des te helderder moge schijnen.

2. Snuiters zijn, zoals gij weet, bijtende, knijpende dingen, maar als gij ze goed gebruikt, zullen zij niet slechts nuttig blijken voor diegenen, die in het huis zijn, maar ook dienstig voor het licht. Snuiters, zult gij misschien zeggen, waar waren die een type van? Antwoord. Als onze vuiligheid en onreinheid onze overvloed van boosheid is, dan zijn onze snuiters die rechtvaardige berispingen, bestraffingen en vermaningen, welke Christus verordineerd heeft in Zijn huis, tot ons nut en heil, of, zoals de apostel het uitdrukt, tot onze opbouw, en misschien zinspeelt Paulus hierop, wanneer hij Titus beveelt om de Cretensen scherp te bestraffen, opdat zij gezond mochten zijn in het geloof. Titus 1:12-13. Alsof hij wil de zeggen, dat de snuiters van de tempel gebruikt moesten worden om hun licht daarmee in orde te brengen als dat niet goed brandt. Deze snuiters zijn dus van groot nut in de tempel van God, alleen, zij moeten, zoals ik zei, met wijsheid gebruikt worden. Het is elke dwaas niet toevertrouwd om de snuiters te hanteren bij of omtrent de kaarsen: zij zouden, in plaats van het licht te verbeteren, de kaars uit kunnen maken. En daarom beveelt Paulus het aan hen, die geestelijk zijn. Galaten 6:1. Mijn redelijk verstand zegt mij, dat als ik deze snuiters zal gebruiken zoals het behoort, ik niet slechts trachten moet om de overtollige vuiligheid weg te nemen, maar het zo te doen, dat het licht er beter door wordt, hetwelk dan gedaan wordt, als ik, zoals de apostel zegt, scherpheid gebruik tot opbouw en niet tot nederwerping. 1 Corinthiërs 5:4-5, 2 Corinthiërs 13:10. Worden niet de zeven gemeenten in Azië genoemd met de naam van kandelaars? En waarom kandelaars, als zij niet dienden om de kaarsen vast te houden? En kaarsen moeten snuiters hebben om daarmee het licht in orde te houden. En toen Christus, die onze ware Aaron is, met zinspeling op deze snuiters Zijn berispingen tegen die gemeenten deed horen, deed Hij dat, opdat hun licht des te helderder mocht schijnen. Openbaring 2:3. Waarom Hij, toen Hij ze gebruikte, dit deed met omzichtigheid omtrent hun licht, opdat dit niet mocht verzwakken. Want terwijl Hij aldus bezig was met deze lampen in orde te brengen, moedigde Hij evenwel aan wat Hij zag dat schijnen zou als er maar hulp bij kwam. Hij nam alleen de onreinheid weg. Aldus kwam Hij dus tot hen met deze snuiters in de hand, en bracht hun lampen en kandelaars in orde. Openbaring 2:4, 20, 3:2, 15. Hieraan behoren de evangelie-dienaren, aan wie het behoort onder Christus om de snuiters goed te gebruiken, een les te nemen. Richt uw slagen in al uw bestraffingen en vermaningen op de vuiligheid, niet op het licht, snuit uw lampen niet uit een bijzondere wrok, maar met de bedoeling om de genade en de gaven in de gemeenten aan te kweken. Aldus zegt onze Heere zelf dat Hij deed, in het gebruik, dat Hij maakte van deze snuiters in betrekking tot deze kandelaars. "Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik, wees dan ijverig en bekeer u." Openbaring 3:19.

Om te besluiten. Wachter, waak, en laat de vuiligheid aan de kaarsen niet te groot worden, maak ze ook niet weg met de vingers, uw vleeselijke redeneringen, maar met godvruchtige vermaningen, enz. Gebruik uw snuiters op een liefderijke wijze, houd de ondeugd in toom, kweek de deugd aan, op die wijze zult gij ze goed gebruiken en zal uw licht schijnen tot verheerlijking van God.

45. Van de blusvaten, die bij de snuiters in de tempel waren.

Gelijk er snuiters waren, zo waren er ook blusvaten in de tempel, "Zijn snuiters en zijn blusvaten waren van louter goud." Exodus 25:38, 37:23, Numeri 4:9. De blusvaten waren die doosjes, in welke de onreinheid van de kaarsen gedaan werd wanneer deze gesnoten werden, en in welke die onreinheid uit de tempel gebracht werd. Zij waren dus, evenals de snuiters, van groot nut in de tempel van God.

1. Daardoor werd de gouden vloer van de tempel bewaard voor het bemorsen met het snuitsel.

2. Daardoor werden ook de reine handen van hen, die daar aanbaden, bewaard voor het vuil worden.

3. Daardoor werd ook de stank van het snuitsel op het spoedigst onderdrukt in de tempel, en bijgevolg de gevoelige neuzen van hen, die daar aanbaden, beveiligd tegen onaangename aandoeningen. Het snuitsel is, zoals gij weet, smerig, stinkend, walgelijk goed, daarom moeten wij zorg dragen, dat het deze vloer, op welke wij wandelen, niet aanraakt, noch de handen, welke wij tot God opheffen, bezoedelt, wanneer wij komen om Hem te aanbidden. Maar hoe kan dit anders geschieden dan doordat wij het wegnemen met de snuiters en het in deze blusvaten doen? Sommigen willen al met hun vingers bij het snuitsel zitten, en dit ook op de grond neer smijten, en de vloer van Gods heilig huis bemorsen, maar gewoonlijk branden dezulken zich even goed als dat ze zich vuil maken. Maar is het geen schande voor een mens zich te besmetten met die ondeugd, welke hij in een ander berispt? Laten wij dan, terwijl wij het snuitsel van anderen wegnemen, zelfs de kleding haten, die door het vlees besmet is, en er ons op toeleggen om zulk een stank met de blusvaten uit Gods tempel te dragen. Blusvaten, zult gij misschien zeggen, wat zijn dat? Ik antwoord. Als de zonden het snuitsel, en de bestraffingen en vermaningen de snuiters zijn, dan moet dunkt mij het berouw, of ingeval dat er ontbreekt, de tuchtmiddelen der kerk blusvaten wezen. Hierom wordt het berouw een kerk reinigende genade gave genoemd, en het gebruik van de tuchtmiddelen der kerk een uitzuiveren van de oude zuurdesem, en het maken daarvan tot een nieuwe klomp. 1 Corinthiërs 5:2, 2 Corinthiërs 7:11. Ach! waren deze blusvaten meer in gebruik in de kerken, wij zouden niet het snuitsel van deze de vingers van gene zien vuil maken, zoals nu gebeurt. Evenmin zou de tempel Gods zo besmeerd en bemorst worden met dit snuitsel als nu het geval is. Ach! het snuitsel, dat van de kaarsen afgemaakt is, blijft stil op de vloer des tempels liggen te stinken, en besmet beide voeten en vingers, beide de roeping en de wandel van tempel aanbidders, waardoor de godsdienst in een kwade reuk gebracht wordt en godsdienstige verering zeer in achtiging daalt bij de mensen, en dat alles, zeg ik, doordat het daar aan het rechte gebruik van deze snuiters en van deze blusvaten ontbreekt. Wat zeg ik, zijn niet gehele kerken nu besmet met het eigen snuitsel, dat lang geleden van de kaarsen afgemaakt is, en dat enkel uit gemis van het gebruik dezer blusvaten, overeenkomstig des Heeren bevel? Want gij moet weten, dat bestraffingen en vermaningen slechts van weinig nut zijn, waar het berouw of de tucht der kerk daar niet aan verbonden is. Wanneer de evangelie-dienaren de snuiters gebruiken, moet het volk de blusvaten ophouden. Ronde bestraffingen over de zonde, wanneer die neerkomen op boetvaardige harten, dan geschiedt er een goed werk in de kerk, dan wordt het snuitsel niet alleen afgerukt, maar ook op de rechte wijze uit Gods tempel gedragen, enz. En nu blinken de Godsverering en de vereerders gelijk goud. "Een wijs bestraffer bij een horend oor is een gouden oorsiersel, en een halssieraad van het fijnste goud." Spreuken 25:12. Dienaren van het evangelie, het behoort tot uw roeping om de snuiters te gebruiken, en het volk te onderwijzen om de blusvaten recht te houden. Handelingen 20:20-21, 2 Timotheus 4:2. Wij moeten dikwijls gesnoten worden met deze snuiters, of ons licht zal maar flauw branden en onze kaars aan het

walmen gaan. Daarom, o mannen Gods, wat ik u bidden mag, hebt naarstig acht op uw gemeente. Snuit ze, als gij ziet dat er behoefte is, maar raak hun snuitsel niet aan met uw witte vingers: een weinig vuil op u zal op een grote afstand gezien worden. Bedenk ook, dat gij het niet anders kwijt wordt dan met deze blusvaten, opdat de tempel daarvan bevrijd en gereinigd moge worden. Doe met het snuitsel gelijk een zindelijke huisvrouw met de pad doet, die zij in de tuin vindt. Zij neemt de vork of de tang, en werpt haar daarmee over de omheining. Werpt het weg, zeg ik, met vreze, ijver, zorg, wraak en met grote verontwaardiging, en dan zullen uw kerk, uw wandel, uw vingers, en alles, wit en schoon gehouden worden. 2 Corintiërs 7:11.

46. Van de gouden gaffels tot de tempel behorende.

Er werden ook gouden gaffels gebruikt in de tempel. 1 Koningen 7:50.

1. Deze gaffels werden gebruikt bij het altaar, om het vuur daar te regelen.

2. Zij werden ook bij de kandelaar gebruikt, en worden daarom ZIJN gaffels genoemd.

3. Misschien waren er gaffels voor deze beide diensten, maar hierover bewaart het Woord het stilzwijgen. Maar wat deed men met die, welke bij de kandelaar gebruikt werden? Antwoord. Heilig vuur van het altaar nemen om de lampen daarmee aan te steken. Want het vuur van de tempel was heilig vuur, zodanig vuur, dat eerst van de hemel was aangestoken, en toen het aangestoken was, door de priesters onderhouden werd, en daarvan werden de lampen aangestoken. Leviticus 9:24, 2 Kronieken 7:1. Ook mocht daar op straffe des doods geen ander vuur gebruikt worden. Leviticus 10:1-2. Deze gaffels dus werden gebruikt om vuur van het altaar te nemen om daar de lampen en kandelaren mee aan te steken. Want het in orde brengen van de lichten en de lampen was dag op dag het werk van Aäron. Hij zal de lampen op de reine kandelaar voor de Heere aansteken en toerichten, en zo deed Aaron. Hij stak de zeven lampen daarvan aan, zoals de Heere aan Mozes geboden had. Exodus 40:24-25, Leviticus 24:2-3, Numeri 8:3. Wat helpt ons een lamp of een kandelaar als er geen licht op is, en hoe zullen wij ze aansteken zonder vuur, en hoe zullen wij kolen vuurs opnemen om daar de lampen mee aan te steken, als wij geen tang hebben, die voor dat doel geschikt is? Met deze gaffels of tangen werd ook het vuur van het altaar genomen en in de wierookvaten gedaan, om er wierook, dat zulk een aangename lucht verspreidt, mee te verbranden voor de Heere. De gaffels waren dus van groot nut in de tempel des Heeren. Maar waarvan waren de gaffels een type? Het altaar was een type van Christus, het vuur van de Heilige Geest, en deze gaffels waren een type van die heilige band van Gods genade, waardoor de kolen, of onderscheidene bedelingen en gaven van de Heilige Geest, genomen en aan de kerk en aan haar leden gegeven worden voor haar werk en tot haar nut in deze wereld. De tang wordt, zoals wij weten, in plaats van de vingers gebruikt, zodat Aärons gouden tang een type was van Christus gouden vingers. Hooglied 5:4. Jesaja zegt, dat een van de serafs tot hem vloog met "een gloeiende kool in zijn hand, die hij met de tang van het altaar genomen had." Hier worden het beeld en het tegenbeeld, te weten, de tang en de hand, bij elkaar gesteld. Jesaja 6:6. Maar de profeet Ezechiël, over gelijke zaken handelende, laat het beeld of de type, de tang, geheel achterwege, en spreekt alleen van deze heilige hand: "En Hij sprak tot de man, bekleed met linnen, en Hij zei: "Ga in tot tussen de wielen, tot onder de cherub" waar het verzoendeksel stond, waar God woonde, Exodus 25, Psalm 80:1-2 "en vul uw vuisten met vurige kolen van tussen de cherubs." Ezechiël 10:2. Gij ziet alzo, dat onze gouden tang nu veranderd is in een gouden hand, in de gouden hand van de man, bekleed met linnen, welke is Jezus Christus, die bij Zijn hemelvaart van God de Vader de Geest ontving in al Zijn volheid, om zoals Hij wist dat het het beste was de onderscheidene kolen of bedelingen daarvan aan Zijn kerk te geven, tot Zijn lof en eer en tot haar opbouw. Mattheus 3:11, Handelingen 2. Het is ook door deze hand, dat dit heilige vuur in onze wierookvaten gedaan wordt. Het is ook deze hand, die deze kool neemt om daarmee de lippen der evangelie-dienaren aan te raken, opdat hun woorden warmte mogen geven gelijk het vuur doet, en het is door deze hand, dat de Geest aan de gemeenten gegeven wordt, als een antwoord op hun heilige gebeden. Lukas 11:9-13, Romeinen 8:26, Openbaring 8:5. Het was passend, dat er over het vuur in de tempel beschikt werd door gouden tangen, maar de Heilige Geest kan, door de gouden hand van Christus genade, daarover naar het Hem goedgevoelt beschikken, al naarmate de mensen en dingen in de gemeenten geplaatst en gesteld zijn, waarom hij er bijvoegt: "Toen stak een cherub zijn hand uit van tussen de cherubs tot het

vuur, hetwelk was tussen de cherubs, en nam daarvan en gaf het in de vuisten desgenen, die met linnen bekleed was, die nam het, en ging uit." Ezechiël 10:7. Door deze hand dus, door de hand van deze Man wordt er over de kolen van het altaar beschikt, voor de lampen, de kandelaren, de wierook vaten, en de lippen der evangelie-dienaren, naar Zijn eigen welgevallen. En van dit alles waren de gaffels in de tempel een type.

47. Van het reukaltaar in de tempel.

Het reukaltaar voor het reukwerk werd eerst voor de tabernakel gemaakt, en dat wel van sittimhout, maar het werd voor de tempel van cederhout gemaakt, en het moest geplaatst worden vóór de voorhang, dat is, bij de ark der getuigenis, vóór het verzoendeksel, dat is, aan de ingang van het heilige der heiligen, maar niet daar binnen. En de priester moest het elke morgen naderen, hetwelk hij in betrekking tot het heilige der heiligen niet mocht doen. Daarenboven, wanneer hij inging om verzoening te doen, moest hij vuur van dat altaar nemen om zijn reukwerk binnen het heilige te verbranden. Exodus 30:1-10, Leviticus 16:18.

1. Het werd het gouden altaar genoemd, omdat het overtrokken was met louter goud. Dit altaar diende niet voor het brandoffer, zoals met het koperen altaar het geval was, noch voor het spijsoffer of voor het drankoffer, maar om er reukwerk op te verbranden. Exodus 30:7. Welk lieflijk reukwerk een type was van genade en gebed. Psalm 141:2.

2. Het reukwerk, of wat hier reukwerk genoemd wordt, was niet een enkelvoudige maar een samengestelde stof, samengesteld uit welriekende specerijen, genaamd stacte, onycha en galbanum, en deze drie kunnen beantwoorden aan deze drie delen van deze plicht, te weten: gebed, smeking en tussenkomst. Exodus 30:34-37, 37:29, 1 Timotheus 2:1.

3. Dit reukwerk moest elke morgen op het altaar verbrand worden, op dat altaar, hetwelk het reukaltaar genoemd werd, hetwelk voor het voorhangsel was, om te tonen, dat het onze plicht is om elke morgen ons gebed op te heffen tot God door Jezus Christus vóór het voorhangsel, dat is, voor de deur des hemels, en daar te zoeken, te kloppen en te vragen om wat wij nodig hebben, overeenkomstig het Woord. Lukas 11:9-13.

4. Dit reukwerk moest elke morgen aangestoken worden, om te tonen hoe HIJ voortdurend voor ons tussen treedt en ook, dat alle ware lof van mensen aan God geschiedt door het werk, het vernieuwde werk van de Heilige Geest in onze harten. Romeinen 8:26.

5. Het reukwerk was, zoals gij ziet, gemaakt van welriekende specerijen, van dezulke, die gomachtig waren, en alzo geschikt om met een damp te verbranden, om te tonen, dat het gebed, dat voortvloeit uit de geest van geloof en genade, niet koud en plat, maar warm en vurig is. Zacheria 12:10, Jeremia 5:16.

6. De damp van dit reukwerk was zeer aangenaam en welriekend, om te tonen hoe behagelijk en wel aangenaam zelfs de klank en het geluid van het rechte gebed is in de neusgaten van de levende God, omdat het uit een gebroken hart komt. Psalm 51:17, Hooglied 2:17.

7. Dit reukwerk moest op het gouden altaar geofferd worden, om ons te tonen, dat geen gebed wordt aangenomen dan dat tot God gericht wordt in de naam van Zijn heilige en gezegende Zoon, onze Zaligmaker. 1 Petrus 2:5, Hebreeën 13:15.

8. De priesters was bevolen elke morgen reukwerk te branden op dit altaar, om te tonen, dat God nimmer moede wordt van de godvruchtige gebeden van Zijn volk. Het toont ook, dat wij elke dag behoefte hebben om tot God te gaan om verse toevoer van genade om ons door deze boze wereld te voeren.

9. Dit altaar, ofschoon het buiten het voorhangsel stond, om ons te leren om door het geloof te leven en gebruik te maken van de naam van Christus, zoals wij het vermeld vinden in de eerste

tempel, was evenwel zo nabij het allerheilige geplaatst, dat de reuk van de damp daarin kon trekken, om te tonen dat geen afstand van plaats de stem van het ware gebed van onze God, de God des hemels, kan afhouden, maar dat Hij zal worden aangedaan door hetgeen waarom wij vragen overeenkomstig Zijn Woord. Het stond, zeg ik, nabij het voorhangsel, nabij het allerheilige, en hij, die daar reukwerk brandde, naderde tot God. Hierom zegt de Psalmist, wanneer hij over het bidden spreekt: Maar mij aangaande, het is mij goed nabij God te wezen." Psalm 73:28, Hebréeën 10:22.

10. Dit altaar stond aldus geplaatst tegenover de ark binnen de voorhang, om ons in gedachtenis te brengen, dat de wet daarin bewaard wordt, zodat zij ons geen leed kan doen, om ons eveneens te kennen te geven, dat het verzoendeksel, de genadetroon, boven, op de ark is, en dat God daarop zit met Zijn kwijtbrief in de hand om ons te redden en te behouden. O, wat sprekende dingen zijn typen, schaduwen en gelijkenissen, als wij maar ogen hadden om te zien en oren om te horen! Hij, die onder de oude dag op de rechte wijze het altaar met het reukwerk naderde-en dan deed hij dit, wanneer hij het naderde door Aäron, zijn hogepriester-behaagde God, hoeveel te meer zullen wij beide onze personen en onze gebeden aangenomen, en wat wij nodig hebben ons geschonken zien, als wij waarlijk op de rechte wijze door Jezus Christus tot God gaan. Maar draag zorg, dat gij niet tot een verkeerd altaar nadert, wees er ook op bedacht, dat gij niet met vreemd vuur komt, want dat zijn gevaarlijke dingen, welke veroorzaken, dat de aanbidders de vreugde, welke zij dachten te smaken, niet deelachtig worden. Maar meer hiervan in hetgeen nu behandeld zal worden.

48. Van de gouden wierookvaten tot de tempel behorende.

Er behoorden ook gouden wierookvaten tot de tempel, sommige daarvan behoorden aan de zonen van Levi in het algemeen, anderen waren voor Aäron en zijn zonen in het bijzonder. Numeri 16:6-7, 18. De wierookvaten van de Levieten waren een type van de onze, maar het wierookvat van Aäron was een type van dat van Christus. De wierookvaten werden, zoals vroeger werd aangestipt, met dit doel in de tempel gebruikt om heilig vuur daarin te doen, op hetwelk het reukwerk zou verbrand worden voor de Heere. Leviticus 10:1-2. Deze wierookvaten dan waren typen van harten. Aärons gouden wierookvat was een type van Christus' gouden hart, en de wierookvaten van de Levieten waren typen van de harten van andere aanbidders. Het vuur, dat daarin gedaan was, was bovendien een type van die Geest, door wie wij bidden, en de wierook, die daarop brandde, een type van onze begeerten. Van Christus wierookvat lezen wij in Openbaringen 8, dat is altijd gevuld met veel reukwerk, dat is, met voortdurende tussenkomst, welke Hij voor ons aanbiedt aan God, en waar ook steeds een wolk van welriekende damp van opgaat die het verzoendeksel, de genadetroon, bedekt. Leviticus 16:13, Hebrëen 7:25, Openbaring 8:3-4. Maar nu zullen wij spreken over de wierookvaten, en het vuur, en de wierook van de aanbidders, want al is het, dat dit alles onder één regel gesteld was, dat is, om overeenkomstig de wet te zijn, zo waren toch menigmaal de wierookvaten, het vuur en de wierook naar de aanbidders.

1. Hierom worden de twee honderd en vijftig wierookvaten, waarmee Korach en zijn metgezellen offerden, de wierookvaten der zondaren genoemd, want zij kwamen toen met boze en goddeloze harten om wierook te branden voor de Heere. Numeri 16:17, 37.

2. Wederom, evenals de wierookvaten van deze lieden de wierookvaten der zondaren genoemd werden, aantonende, dat zij op die tijd met snode harten tot God kwamen, zo wordt het vuur, dat in Nadab en Abihu's wierook vaten was, vreemd vuur genoemd, hetwelk de Heere hun niet geboden had. Leviticus 10:1.

3. Dit vreemd vuur was een type van die vreemde geest, tegengesteld aan de Geest van God, in en door welke sommigen het desnietteenstaande wagen hun verering en aanbidding van God te volbrengen.

4. Wederom, gelijk deze wierookvaten de wierookvaten der zondaren, en dit vuur vreemd vuur genoemd wordt, zo wordt het reukwerk van dezulken ook vreemd genoemd, en wordt er van gezegd, dat het God een gruwel is. Exodus 30:9, Jesaja 1:13, 66:3. Aldus ziet gij, dat de wierookvaten, het vuur en het reukwerk van sommigen verworpen wordt, even gelijk als het hart-de geest en het gebed van zondaren God een gruwel is. Hosea 7:14, 4:12, 5:4, Spreuken 28:9. Maar er was behalve deze ware wierookvaten heilig vuur en lieflijk reukwerk onder de aanbidders in de tempel, en hun dienst werd door hun hogepriester Aäron aangenomen, want die geschiedde door het geloof in Christus, en deze waren een type van onze ware evangelische aanbidders, die met heilige harten, de Heilige Geest en heilige begeerten door hun Verlosser voor hun God komen. Deze zijn een welriekende reuk in Zijn neus. "Het gebed des oprechten is Zijn welgevallen." Spreuken 15:8. Hun gebeden stegen op "als reukwerk, en de opheffing van hun handen als het avondoffer." Psalm 141:2. Laten dan zij, die voorgeven God te dienen in Zijn heilige tempel, er acht op geven, dat hun wierookvaten, hun vuur en wierook, hun hart, geest en begeerten zodanig zijn, als het Woord het vereist, opdat niet, in plaats van genadige antwoorden van de God des hemels te ontvangen, hun wierookvaten tegen hen worden opgelegd, opdat niet het vuur van God hen verslinder, en hun reukwerk Hem een gruwel worde, zoals gebeurde met hen, van wie zo pas melding gemaakt is. Maar er wordt gezegd, dat

de wierookvaten van Korach en zijn metgezellen geheiligd waren. Antwoord. Dat is de verering en aanbidding van God ook, welke dientengevolge Zijne is, door Zijn verordining, echter kan juist die eigen Godsverering bedorven worden door 's mensen overtreding. Het gebed is Gods ordinantie, maar alle gebed wordt niet door God aangenomen. Wij moeten dus onderscheid maken tussen de zaak, die bevolen is, en het gebruik, dat wij van die zaak maken. De tempel was Gods huis, maar hij werd misbruikt door de oneerbiedigheid van diegenen, die daar aanbaden, zelfs tot verwoestens en afbrekens toe. Een gouden wierookvat is een begenadigd hart, hemels vuur is de Heilige Geest, en lieflijk reukwerk het krachtige, vurige gebed des geloofs. Hebt gij dat? Dat verwacht God, en dat moet gij hebben, indien uw personen of verrichtingen ooit door God zullen worden aangenomen.

49. Van de gouden lepels van de tempel.

1. De gouden lepels, die tot de tempel behoorden, waren volgens Mozes twaalf in aantal, beantwoordende aan de twaalf stammen. Numeri 7:86. Maar toen de tempel gebouwd werd, waren er, veronderstel ik, meer, vanwege het aantal schalen of bekkens.

2. De lepels waren, zoals ik veronderstel, voor de aanbidders in de tempel om er dat vleesnat mee te eten, waarin de schuldoffers gekookt werden: te dien einde werden er onderscheidene ketels in de hoeken van dat voorhof gehangen, hetwelk het voorhof van de priester genoemd werd, om ze daarin te koken. 1 Samuel 2:13-14, Ezechiël 46:19-20.

3. Nu, wanneer er gezegd wordt, dat er lepels waren, wat blijkt er dan anders uit, dan dat er ook zuigelingen waren in de tempel des Heeren. Er was vleesnat voor zuigelingen, zowel als vlees voor mannen, en er waren lepels om er het vleesnat mee te eten.

4. Het is waar, het evangelie, voortreffelijker zijnde dan de wet, verandert de uitdrukking, en zegt, in plaats van vleesnat: Er is melk voor zuigelingen. Maar wanneer er gezegd wordt van melk, dan wordt daardoor te kennen gegeven, dat er lepels zijn voor de kinderen in de kerk.

5. "En ik kon, " zegt Paulus tot die te Corinthe, "tot u niet spreken als tot geestelijken, maar als tot vleselijken, als tot jonge kinderen in Christus. Ik heb u met melk gevoed, en niet met vaste spijs: want gij vermoogt toen nog niet, en gij vermoogt ook nu nog niet. 1 Corinthiërs 3:1-2.

6. Zie, hier was behoefte aan lepels: melk is lepelkost, want hier waren er, die zich niet met melk konden voeden, laten dan zij, die mannen zijn, vaste spijzen eten. "Want een iegelijk, die de melk deelachtig is, die is onervaren in het woord der gerechtigheid, want hij is een kind. Maar der volmaakten is de vaste spijs, die door de gewoonheid de zinnen geoefend hebben, tot onderscheiding beide des goeds en des kwaads." Hebreeën 5:13-14.

7. Lepels worden, zoals gij weet, gebruikt om ons met lichte en dunne kost te voeden, me die, welke het best past voor zwakke magen of voor het gestel van een kind. Hierom wordt, evenals de sterke man tegenover de zwakke gesteld wordt, melk tegenover vaste spijs gesteld.

8. Zodat dus de zuigeling in Christus, ofschoon hij zwakker is dan de man in Christus, evenwel niet onverzorgd wordt gelaten door Christus, want hier is melk voor zuigelingen en lepels om het er mee te eten. Dit alles wordt, ons geleerd door de lepels, want wat behoefte is er aan lepels, waar niets te eten is dan vaste spijs?

9. Jonge kinderen hebben, zoals gij weet, niet alleen kindermagen, maar ook kinderstreken, en moeten als kinderen behandeld worden, hun kinderlijk gesnap en eigenaardige gedragingen moet men verdragen.

10. Soms schreien zij om niets, ja, en dan rekenen zij diegenen, die hun kinderspel en hun kinderachtige handelwijzen bestraffen, voor hun vijanden. Al hetwelk de kerk moet verdragen, omdat zij Gods jonge kinderen zijn, ja, zij moet hen ook voedsel geven, want als Hij melk en lepels voor hen gevonden heeft, dan is dat, opdat zij daarmee mogen gevoed worden en leven, ja, de volwassen evangelie-dienaren zijn Gods voedster heren, waarom zij een schoot moeten hebben om hen op te leggen en knieën om hen op te wiegen, en lepels om ze er mee te voeren.

11. Ook zijn de kinderkens wel degelijk van nut en dienst in de kerk van God, want Hij beveelt, dat zij verzameld moeten worden om met de gemeente te roepen voor de Heere om genade voor het land. Joël 2:16.

12. Wierook, vertelde ik u, was een type van de gebeden, en de lepels werden in de tijd van Mozes in de tempel vertoond, vol van wierook. Misschien om te tonen, dat God de melk, die Hij voor hen verschaft heeft, aan hen geven zal als antwoord op hun schreien tot Hem, evenals de voedster het kind de borst en melk geeft.

13. Gij weet, dat er om melk geroepen wordt, wanneer het kind schreit, om, zoals wij zeggen, het er de mond mee te stoppen. O kinderkens! als gij maar hartelijk schreidet, dan zou God u nog meer melk geven.

14. Maar waarvan waren deze gouden lepels een type? Ik antwoord: als de melk het sap en de vertroosting van het Woord is, dan moeten de lepels die zachte uitspraken en gouden sluitredenen zijn, met welke de dienaren hun zielen daaruit voeden. "Ik heb u gevoed," zegt Paulus, "met de melk van het Woord, juist naar dat gij in staat geweest zijt ze te verdragen", zegt Petrus. Vergelijk deze twee of drie teksten-1 Petrus 2:1-3, 1 Corinthiërs 3:2, 1 Thessalonicenzen 2:7.

15. En dit is de weg om kracht te geven aan de slappe handen en vast te maken de zwakke knieën. Dit is de weg om hen te doen opgroeien tot mannen, die nu nog slechts als kinderen van enige dagen zijn. "De kleinste zal tot duizend worden, en de minste tot een machtig volk." Ja, aldus kunt gij mettertijd een klein kind doen spelen met een luipaard, en het zover brengen dat het een leeuw bij de baard neemt, ja, aldus kunt gij het zo stoutmoedig maken, dat het zijn hand steekt in het hol van de adder, en speelt voor de kuil van de basilisk. Jesaja 11:6-8, 60:22. De stoutste was eens een kind, hij, die nu vaste spijs kan eten, was soms blij met melk, en moest met de lepel gevoerd worden. Jonge kinderen in Christus moeten daarom niet veracht of over het hoofd gezien worden, God heeft melk voor hen verschaft en lepels om het er mee te eten, opdat zij mogen opgroeien tot mannen voor Hem.

50. Van de bekens en bekkens tot de tempel behorende.

Gelijk er lepels waren, zo waren er ook kommen of bekens en bekkens, die tot de tempel behoorden. Enige van deze waren van goud, en andere van zilver, en wanneer zij bij elkaar gevoegd werden, dan was hun aantal vier honderd en veertig. Hiervan leest gij bij Ezra 1:10. De bekens of bekkens dienden niet om zich er in te wassen, gelijk het geval was met de zee en de wasvaten van de tempel, zij dienden eerder om er de gerechten in te houden, welke de priesters op hun heilige feesten gewoon waren het volk voor te zetten. Dit zo zijnde, waren zij typen van die mate des geloofs, naar welke elk mens ontving van de heilige spijs tot voeding van zijn ziel. Want evenals een mens, al stonden er ook duizend gerechten voor hem, als hij voor zijn gezondheid eten wil, niet gaan kan boven wat zijn maag kan verdragen, evenmin kan het kind van God, wanneer hij komt om te aanbidden in de tempel Gods, van de goede dingen, die daar zijn, ontvangen boven de "mate van zijn geloof." Romeinen 12:3. En hierdoor komt het, dat sommigen onder dezelfde bedeling drie maal zoveel ontvangen als anderen, omdat hun kom of beker, ik bedoel hun geloof, in staat is om het te ontvangen. Ja, Benjamins gerecht was vijf maal zo groot als het gerecht van een van zijn broeders, en zo is het met sommige heiligen terwijl zij met hun broeder Jozef in het huis van de levende God eten. Er zijn drie, die opgaan onder dezelfde bediening, en het zijn allen gelovigen, en wanneer zij thuis komen en aan het vergelijken gaan, bevinden zij, dat zij niet dezelfde hoeveelheid hebben ontvangen. De eerste zegt: Ik heb er maar weinig van mee gekregen, de tweede zegt: Het was een zeer goede bedeling voor mij, de derde zegt: Ik had het er uitstekend. Welnu, hij die daar slechts weinig ontving, had daar slechts weinig geloof, want een groot geloof in hem zou meer ontvangen hebben. Hij kreeg het dus naar de grootte van zijn beker, naar de mate van zijn geloof, "gelijk als God een iegelijk de mate des geloofs gedeeld heeft." Romeinen 12:3. Let wel, het geloof is een zekere maat, en dat niet slechts in betrekking tot zijn trap, maar naar dat het kan ontvangen, bevatten of inhouden, wat er in gedaan wordt. Het doet er hier also niet toe, hoeveel melk of heilig vleesnat er is, maar hoe groot uw kom of beker, uw geloof is. Kleine kommen houden slechts weinig in, ook kunt gij niet meer hebben dan uw geloof kan verdragen. Ik spreek nu over Gods gewone handeling met Zijn volk, want zo zegt Hij in Zijn Woord: "U geschiedde naar uw geloof." Mattheus 9:29. Als een mens naar de oceaan gaat om water en slechts een eierdop meeneemt, dan zal hij daar geen vat vol mee thuis brengen. Ik weet zeer goed, dat onze kleine potten de belofte hebben van gelijk gemaakt te zullen worden aan de bekkens van het altaar, maar toch moet ons gerecht in overeenstemming zijn met onze maat, zij die klein of groot. Dezelfde profeet zegt wederom, dat de heiligen "zullen vervuld worden, gelijk het bekken, gelijk de hoeken van het altaar, " hetwelk, ofschoon het een uitbreiding veronderstelt, evenwel bepaald moet zijn tot die mate des geloofs, welke daarvoor bestemd is. Zacheria 9:15, 14:20. En veronderstel dat deze bekkens de beloften betekenen, ofschoon de heiligen, niet de beloften, er mee vergeleken worden, omdat zij, niet de beloften, de onderdanen des geloofs zijn, evenwel is het de belofte, door de mate van ons geloof in dezelve, die onze zielen voedt. Toen Ahasveros een feest gaf aan zijn onderdanen, gaf men wijn te drinken in vaten of bekkens. Men dronk die niet naar de grootte van het vat, waarvan men zich bediende, maar zoals het met de gezondheid overeenkwam, en zoals de maag het wilde aannemen. Esther. 1:7-8. Uw geloof is alzo een van de bekens of bekkens van de tempel, naar of overeenkomstig welke gij uw gerecht ontvangt, wanneer gij aanzit aan de tafel van God. En merk op, dat alle bekens niet van goud gemaakt waren, gelijk alle geloof niet van een zaligmakende soort is. Het gouden geloof, dat is het rechte, de zilveren bekens waren van een mindere soort. Openbaring 3:18. Sommigen, zeg ik, hebben een gouden geloof, doch alle geloof is niet van goud. Daarom, denk er om, ziel, dat uw beker, uw geloof, een gouden geloof of van de beste soort zij. Zie uit, zeg ik, naar een goed geloof, en naar een groot geloof, want een groot geloof ontvangt een groot gerecht. Voorheen plachten de bedelaars een bekken bij

zich te dragen, wanneer zij naar een deur gingen om een aalmoes. Bijgevolg verloren zij er dikwijls bij, wanneer hun bekken maar klein, doch de milddadigheid van de gever groot was. Ja, hoe groter de milddadigheid, hoe groter het verlies, omdat het bekken van de bedelaar te klein was. Wees er wel opmerkzaam op, het is menigmaal zo in de zaken van onze God. Zijt gij een bedelaar, een bedelaar aan Gods deur, zorg er dan vooral voor, dat gij een groot bekken hebt, want naar dat uw bekken is zal uw gerecht zijn. "U geschiede," zegt Hij, "naar uw geloof." Mattheus 9:29.

51. Van de flessen en bekers van de tempel.

Hetgeen wij vervolgens hebben te beschouwen zijn de flessen en bekers van de tempel, hiervan lezen wij in 1 Kronieken 28:17, 52:19, Jesaja 22:24. Deze waren van groot nut onder de Joden, voornamelijk op hun feestdagen, als: hun sabbathen, nieuwe manen en dergelijke. Leviticus 23:13, Numeri 28:7, 1 Kronieken 16:3, Jesaja 25:6, 62:8-9. Bij voorbeeld, op de dag, dat David danste voor de ark "deelde hij uit aan het ganse volk, aan de ganse menigte van Israël, van de mannen tot de vrouwen toe, aan een iegelijk een broodkoek, en een schoon stuk vlees, en een fles wijn." 2 Samuel 6:19, 1 Kronieken 16:3. "En de HEERE der heirscharen ," zegt de profeet, "zal op deze berg", dat is, in de tempel, zinnebeeldig genomen, "alle volken een vette maaltijd maken, een maaltijd van reine wijn, van vet vol merg, van reine wijnen, die gezuiverd zijn". Jesaja 25:6. Dat zijn feesttijden, de tijden, op welke onze Heere gewoon was zijn bruid in het wijnhuis te voeren, en met vreugde Zijn banier in liefde over haar hoofd uit te breiden. Hooglied 2:4-5. De kerk van Christus is, helaas! uit zichzelf een zeer ziekelijk, teer wezen, een vrouw, een zwak vat, in hoeveel te meerdere mate moet zij dan wel niet zwak zijn, wanneer het haar gaat naar de gewoonte der vrouwen of wanneer zij ziek is van liefde? Dan heeft zij inderdaad behoefte aan een drank, want dan zinkt zij weg, en kan ze anders niet op de been gehouden worden. Ondersteunt gijlieden mij, " zegt ze, "met de flessen, versterkt mij met de appels, want ik ben ziek van liefde." Hooglied 2:5. Deze flessen waren dus typen van die feestvieringen en van die brede teugen der goddelijke liefde, welke de Heere Jezus Zijn bruid bezorgt in de dagen dat Hij feest met haar viert. Want dan zegt Hij: "Drink, ja, drink overvloedig, o mijn liefste". Dit doet Hij om haar op te beuren in haar uren van droefheid en ter neer geslagenheid, want dan "zal het nieuwe koren de jongelingen vrolijk maken, en nieuwe wijn de maagden." Spreuken 31:6-7, Psalm 116:13, Jeremia 16:7, Hooglied 5, Zacheria 9:17. Niet alleen waren er flessen, maar ook bekers, en zij worden genoemd bekers der vertroosting en bekers der zaligheid, omdat zij, zoals ik zei, die waren, uit welke God, wanneer Hij feest viert met Zijn volk, of wanneer Hij avondmaal met hen houdt, bredere teugen van Zijn liefde aan Zijn heiligen te drinken geeft om de geest van de verslagenen weer op te wekken, en het hart van de gebrokenen weer te verlevendigen. Op deze tijden deed God Davids beker overvloeien. Want het wordt ons nu toegestaan om, als ons geloof het kan verdragen, vrijelijk te drinken uit Zijn genade, en vrolijk en blij met Hem te zijn. Psalm 23:5, Lukas 15:22- 24, Hooglied 5:1, 7:11-12, Johannes 14:23, Openbaring 3:20. Dit is het, waarop de apostel zinspeelt, wanneer hij zegt: "En wordt niet dronken in wijn, waarin overdaad is, maar wordt vervuld met de Geest, sprekende onder elkaar met psalmen, en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende en psalmende de Heere in uw hart." Efeziërs 5:18-19. Want de bekers kunt gij, wat hun gebruik in het algemeen aangaat, op een lijn stellen met de bekkens, waarvan vroeger melding gemaakt is. Want de verzekeringen zijn de bloesems en bloemen des geloofs, die er niet altijd aan zijn, ofschoon het gewoonlijk op feestdagen het geval is. Zo is de trap van het ene nog steeds in overeenstemming met de maat van het andere. Jakobus 5, Romeinen 15:13.

52. Van de schotels van de tempel.

In de tabernakel waren hiervan maar twaalf, en die waren van zilver gemaakt, maar in de tempel waren er in het geheel duizend en dertig. De dertig waren gemaakt van goud, de overige waren gemaakt van zilver. Ezra 1:9, Numeri 7:84. Deze schotels waren niet voor algemeen of onheilig gebruik, maar, zoals ik het opvat, waren het die, in welke het paaslam en andere spijsoffers werden opgedist, wanneer het volk kwam om te eten voor het aangezicht van God in Zijn heilige tempel. Ge weet, dat ik u vertelde, dat het vlees, de vaste spijs, tegengesteld was aan de melk: evenzo zijn deze schotels tegengesteld aan de bekkens, en bekens, en flessen van de tempel. Het vlees bestond uit twee soorten, gebraden en gekookt. Tot dat, hetwelk gebraden was, behoorde het paaslam, en tot dat, hetwelk gekookt was, behoorden de schuldoffers. Waarom Hij zegt, betreffende het paaslam: "Gij zult daarvan niet rauw eten, ook geenszins in water gekookt, maar aan het vuur gebraden, zijn hoofd, met zijn schenkels, en met zijn ingewanden." Exodus 12:9. Dit gebraden vlees was een type van het lichaam van Christus als lijdende voor onze zonden, hetwelk, toen het gebraden was, als het ware werd en wordt opgedragen in schotels, en aan de gemeenten der heiligen voorgezet. Maar waarvan waren de schotels een type? Ik vraag eveneens, in welke schotel ons evangelisch paaslam nu opgedragen en het volk voorgezet wordt. Is het niet in de vier evangelisten, de profeten, en de zendbrieven der apostelen? Zij dus zijn de schotels en de ordinantie van het avondmaal, hierin worden ook de schuldoffers, met wat in de pan gebakken wordt, zinnebeeldig toebered voor de kinderen van de Allerhoogste. En waarom zouden zij geen type kunnen zijn van evangelische preken? Ik antwoord, dat mij dat niet zo gepast voorkomt, want de beste preken van de wereld zijn helaas! slechts als dunne schijfjes, uit deze grote schotels gesneden. Onze evangelie-dienaren zijn de voorsnijders, de goede leer is het vlees, en de schotels, in welke dit vlees gevonden, wordt, zijn de heilige canonieke Schriften, enz., ofschoon, zoals ik zei, meer bijzonder het Nieuwe Testament van onze Heer en Zaligmaker Jezus Christus. Hierin wordt Christus ons zo waarachtig, levendig en volledig mogelijk voorgesteld als gekruisigd, of aan het vuur van Gods wet gebraden voor onze zonden, opdat wij door Hem uit het geloof mochten leven, ons voedsel trekkende uit Hem. 2 Corintiërs 3:12, Galaten 3:12, Handelingen 3:18-22, 13:2-5, 26:22, 1 Petrus 1:10, Handelingen 7:52, 15:15, 28:23, Romeinen 16:26, Openbaring 10:7. Er is in deze schotels niet slechts vlees, , maar ook saus, om, zo gij het verkiest, het vlees daarmee te eten, voor het paaslam zijn er bittere kruiden of oprecht berouw, en voor andere, zoals de dankoffers, is er een heilige vrolijkheid en gebed tot God om genade. Dit alles wordt ons in de heilige Schriften voorgezet, en ons daardoor aangeboden, als in de gouden schotels van de tempel. Die hierop wil smalen, laat hem smalen. De schotels waren ergens een type van, en die een geschikter tegenbeeld kan tonen dan hier in overweging is gegeven, laat die dat doen, en ik zal hem dankbaar zijn. Christenen, hier hebt gij uw vlees voor u staan, laten uw voorsnijders het voor u voorsnijden, en weet dit: hoe dieper gij in de saus doopt, hoe beter het smaken zal. Maar laat niet het ongeloof u zulke vreemde manieren leren, dat gij de beste beten liggen laat. Want het staat u vrij om naar hartelust van het beste, van het vette, en van het zoete te eten.

53. Van de uitgangen van de tempel.

Wat aangaat de ingangen van de tempel, daarover hebben wij reeds gesproken, namelijk, van het buitenste en binnenste voorhof, alsook van de deuren van het voorhuis en de tempel. De ingang was maar één rechte doorloop, en dat was een type van Jezus Christus, maar de uitgangen waren vele. Johannes 10:9, 14:6. Nu, zoals ik zei, er wordt te kennen gegeven, dat de uitgangen vele zijn, hetgeen beantwoord wordt door de vele wegen, welke de kinderen der mensen hebben uitgevonden om af te wijken van God. Christus is de weg in, maar de zonde de weg uit de tempel van God. Het is waar, ik lees niet van een beschrijving van de uitgangen van dit huis, zoals ik van de ingangen lees. Alleen vinden wij, dat toen men Athalia uit de tempel leidde, zij uitging door de weg, door welke de paarden in de stallen des konings kwamen, en dat zij daar als het ware op de mesthoop van de paarden gedood werd. 2 Koningen 11:16, 2 Kronieken 23:15. Ook, toen Uzzia uit dit huis ging vanwege zijn overtreding, werd hij uitgeworpen door de gehele menigte en genoodzaakt om in een soort van pesthuis te gaan wonen tot aan de dag van zijn dood. 2 Kronieken 26:21. Ofschoon dus deze uitgangen niet bijzonder omschreven zijn, zo waren toch de oordelen, die hen vervolgden, die om hun overtredingen vandaar uitgeworpen werden, beide opmerkelijk en ontzettend, want op een mesthoop of in een pesthuis te sterven, en dat voor boze handelingen, is een schandelijk en ontierend ding. En God zal voort gaan met drek op het aangezicht dezulke te strooien, geen grootheid zal het verhinderen. Maleachi 2:3. Ja, en zal hen daarmee wegnemen. "Ik zal ze uit Mijn huis uitdrijven," zegt Hij, "Ik zal ze voortaan niet meer liefhebben." Hosea 9:15. Maar wat hebben wij in de dagen van het evangelie te verstaan door het uitgaan uit het huis des Heeren, door of van vege de zonde? Ik antwoord: als het vrijwillig gedaan wordt, dan leidt de zonde u uit, als het plaats heeft door de heiligen dwang van de kerk, dan geschiedt het door het rechtvaardig oordeel Gods, dat is, dezulken worden afgesneden en vandaar uitgeworpen als een rechtvaardige beloning voor hun overtredingen. Leviticus 20, 22:3, Ezechiël 14:8, 1 Corinthiërs 5:13. Maar zeg ons, waar gaan zij heen, die aldus uit de tempel of de kerk van God geraakt zijn? Ik antwoord: niet naar de mesthoop met Athalia, noch naar het pesthuis met Uzzia, maar naar de duivel, dat is de eerste stap, en zo, zonder berouw en bekering, naar de hel. Maar als hun zonde niet onvergeeflijk is, dan kunnen zij door berouw en boete in hun vorige staat hersteld worden, en in genade deze voorhoven weer betreden. De weg nu tot deze herstelling is, ernstig na te denken over hetgeen zij hebben gedaan, of door welke weg zij uitgingen uit het huis van God. Hierom wordt aan de profeet gelast om aan het weerspannige huis eerst de uitgangen van het huis en daarna de ingangen te tonen. Maar eerst, zeg ik, wordt hem gelast hun de uitgangen daarvan te tonen. Ezechiël 43:10-11. En dit is van volstrekte noodzakelijkheid voor het herstel van de zondaar. Want voordat hij, die zich zelf uit Gods huis gezondigd heeft, ziet wat gevaar hij zich op de hals gehaald heeft door deze zijn boze uittreding, zal hij geen ongeveinsde begeerte hebben om daar weer in te komen. Er is nog iets anders in betrekking tot deze zaak, hetwelk dient opgemerkt te worden. Er is een weg, door welke God ook van dit huis wijkt, en dat geschiedt ook door de zonde als de aanleidende oorzaak. De zonde eens mensen zal hem uitwerpen, en de zonde der mensen zal God uit Zijn eigen huis drijven. Hiervan leest gij bij Ezechiël 11:23. "Ik heb Mijn huis verlaten," zegt Hij, "Ik heb mijn erfenis laten varen, Ik heb de beminde Mijner ziel in de hand van haar vijanden gegeven," en dat wel uit oorzaak van haar zonde. Jeremia 12:7. En ook dit is vreselijk. Het grote vonnis van Christus over de Joden lag hoofdzakelijk in deze woorden: "Uw huis worde u woest gelaten," dat is, God heeft u overgelaten aan naakte en ontblote wanden, en aan levenloze overleveringen. Denk dus ook over deze uitgang na. Helaas! een kerk, een ware kerk, is maar een armzalig wezen, als God haar verlaat, als God haar laat varen. Met een ware kerk bedoel ik zo een, die vergaderd is volgens de uitwendige regel, die God weg gezondigd heeft, zoals zij bijna geheel had gedaan, die van Laodicéa was. Openbaring 3. Hem, die zichzelf

uit de kerk zondigt, kan het niet welgaan in de wereld, en hun, die God er uit gezondigd hebben, kan het niet welgaan in de kerk. Een kerk, die God van zich weg gezondigd heeft, is inderdaad een akelige klomp. Gij dus, die in Gods kerk zijt, wees op uw hoede, dat gij uzelf daar niet uit zondigt, en wees ook op uw hoede, dat terwijl gij er in blijft, gij God niet weg zondigt, want daar komt het vandaan, als er niets goeds gevonden wordt. "Wee hun", zegt God, "als Ik van hun zal geweken zijn!" Hosea 9:12.

54. Van de zangers die tot de tempel behoorden.

Nu wij tot zover de tempel doorgedaan zijn, komen wij tot de zangers, die daar waren. Er waren veel zangers, maar zij waren allen van de kerk, hetzij Joden of proselieten. Ook werd het, voor zover ik weet, onder de Oud-Testamentische Godsverering niemand toegelaten om de liederen van de kerk te zingen, en dat deel der Godsverering met de heiligen te vieren, dan zij, die dat, ten minste in schijn, waren. Het lied van Mozes, van Debora, en van hen, die voor David dansten, benevens andere, van welke gij leest, zij werden allen gezongen, hetzij door Joden van natuur, of door dezulken die tot hun godsdienst bekeerd waren. Exodus 15:1, Richteren 5:1-2, 1 Samuel 18:6. En zulk een Godsverering werd dan veroorzaakt door Gods geduchte verschijning om hunnent wil, tegen de macht van hun vijanden, de Heidenen. Maar wij zijn bepaald tot de liederen van de tempel, een meer bepaalde type van de onze in de kerk onder het evangelie.

1. De zangers dan waren vele, maar de voornaamste onder hen waren in de dagen van David, David zelf, Asaf, Jeduthun en Heman, en hun zonen.

2. In Davids tijd beliep het aantal van de voornaamsten van deze zangers twee honderd acht en tachtig. 1 Kronieken 25. Deze zangers van de oude dag moesten hun liederen bij het brandoffer zingen, hetwelk een type was van het geofferde lichaam van Christus, van welk offeren wij gedachtenis vieren aan de tafel des Heeren, aan het einde van welke Christus en Zijn discipelen een lofzang zongen. Mattheus 26:30. En gelijk het van ouds de kerk was, die voor God liederen aanhief in de tempel, overeenkomstig de instelling, zo ook moeten zij naar Gods aanwijzing gezongen worden in de kerk van de nieuwe bedeling. Daarom,

1. Dat er van hen, die zingen, gezegd wordt, dat zij de verlostten zijn.

2. Dat er van de liederen, die zij zingen, gezegd wordt, dat het "de liederen van hun verlossing" zijn. Openbaring 5:9-10.

3. Dat het liederen waren en zijn, die niemand anders kan leren dan zij. Maar laten wij het beeld en het tegenbeeld eens tegen elkaar vergelijken.

1. Zij werden van ouds aangewezen om te zingen, die bedreven en bekwaam waren in het zingen van liederen. En als antwoord hierop wordt er gezegd, dat niemand onze Nieuw-Testamentische liederen kon leren, dan de honderd en vier en veertig duizend, die van de aarde gekocht waren. 1 Kronieken 15:22, Openbaring 14:3.

2. Deze liederen werden gezongen met harpen, luiten, cymbalen en trompetten, een type van ons zingen met geestelijke vreugde door de genade, die in ons hart is. 1 Kronieken 25:6, 2 Kronieken 29:26-28, Colossenzen 3:16.

3. De zangers onder het oude verbond moesten gekleed zijn in fijn linnen, welk fijn linnen een type was van onschuld en van een oprechte wandel. Hierom worden de zangers onder het Nieuwe Testament maagden genoemd, dezulken, in wier mond geen bedrog was en die "onberispelijk" waren "voor de troon van God." 1 Kronieken 15:27, Openbaring 14:1-5. Zie ook 7:9-16, Psalm 33:1.

4. De liederen, die in de tempel gezongen werden, waren nieuw, of zulke, die samengesteld waren naar de wijze van herhaalde genade blijken, welke de kerk van God had ontvangen of zou ontvangen. En hieraan beantwoordende moet de kerk nu nieuwe liederen zingen, met nieuwe harten, voor nieuwe genade blijken. Psalm 33:3, 40:3, 96:1, 144:9, Openbaring 14:3. Nieuwe liederen, zeg ik, zijn gegrond op nieuwe stof, nieuwe aanleiding, nieuwe genade blijken, nieuwe bevrijdingen, nieuwe ontdekkingen van God aan de ziel, of voor nieuwe

gestalten des harten, en zijn zulke, die het meest roerend het meest strelend, het meest verkwikkend zijn voor de ziel.

5. Deze liederen van de oude dag werden, om ze van de Heidense te onderscheiden liederen Gods, liederen des Heeren genoemd omdat zij onderwezen werden door Hem en geleerd van Hem, en omdat aan de zangers werd geboden, dat zij ze tot Zijn lof en eer moesten zingen. Hierom zei David, dat God een nieuw lied in Zijn mond gegeven had, "een lofzang voor onze God." 1 Kronieken 25:7, Psalm 47:6-7, 137:4, 40:3-4.

6. Deze liederen werden ook genoemd "liederen Zions, " en "de gezangen des tempels, "Psalm 137:3, Amos 8:3. En zij worden zo genoemd, omdat zij, namelijk die van Zion en de aanbidders in de tempel, ze daar hadden te zingen. Ik zeg, zij moesten door de kerk in de kerk gezongen worden, aan Hem, die de God van de kerk is, voor de genade blijken, gunstbewijzen en zegeningen, die zij van Hem ontvangen heeft. Lieder en tempelzangen moeten gezongen worden door Zions zonen en tempelaanbidders. De vrijgekochten des Heeren zullen wederkeren, en met gejuich, onder het aanheffen van liederen, tot Zion komen, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen: vreugde en blijdschap zullen zij aangrijpen, treuring en zuchting zullen wegvliegen. Daarom zullen zij komen en zingen in de hoogte, of op de berg Zions, en daar tezamen vloeien om de goedheid des Heeren te vermelden. "Gij bergen! maakt een groot gedreun met vreugdegezing, " laat hen juichen, die in de rotsstenen wonen. Jesaja 44:23, 42:11, 55:11. Gode lofzangen aan te heffen is de hoogste Godsverering, die wij in staat zijn in de hemel te volbrengen, en het is veel als zondaren op aarde, zonder genade, in staat zouden zijn om dit naar Zijn instelling op een Hem welgevallige wijze te verrichten. Ik bid God, dat het door al diegenen, die heden ten dage de kerken binnentreden, in de geest en met het verstand geschiede.

55. Van de vereniging van het heilige en het heilige der heilige van de tempel.

Hetgeen gewoonlijk wordt aangeduid door de naam van de tempel van God te Jeruzalem, werd, beschouwd als bestaande uit twee delen, de buitenste en de binnenste tempel, of het heilige en het heilige der heilige genoemd. Zij waren gebouwd op een en dezelfde grondslag, ook kon men niet in het heilige der heiligen komen dan door het heilige. 1 Koningen 3:1, 6:1, 2 Kronieken 5:1, 13, 7:2. Het eerste huis, namelijk dat, waarover wij hebben gesproken, was een type van de strijdende kerk, en het heiligste gedeelte was een type van de triomferende kerk, ik zeg, van de triomferende kerk, zoals zij nu is. Zo was dan het huis, als bestaande uit deze twee delen, een schaduw van de kerk beide in de hemel en op de aarde. En dat zij samengevoegd zijn door een en dezelfde grondslag was om te tonen, dat zij boven en wij beneden echter een en hetzelfde huis van God zijn. Hierom worden zij en wij tezamen genoemd: "Al het geslacht in de hemelen en op de aarde." Efeziërs . 3:14-15. En hierom wordt er wederom gezegd, dat wij, gelovigen op aarde, zijn "gekomen tot de berg Zion, en de stad van de levende God, tot het hemelse Jeruzalem en de vele duizenden der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, de Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen, en tot de Middelaar van het Nieuwe Testament, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel." Hebreëen 12:22-24. Het onderscheid dan tussen ons en hen is, niet dat wij in werkelijkheid twee, maar één lichaam in Christus zijn, op onderscheidene plaatsen Het is waar, wij zijn onder aan de trappen en zij boven, zij in hun feestgewaad en wij in onze daagse kleren, zij in de haven, maar wij in de storm, zij in de rust, en wij in de woestijn, zij zingende, als gekroond met vreugde, wij tranen stortende, als gekroond met doornen. Maar wij allen, zeg ik, zijn van één huis, van één gezin, wij zijn allen de kinderen van een Vader. Dit moeten wij dus niet vergeten, opdat wij onszelf de weg niet versperren voor veel, waarop wij anders terwijl wij hier beneden zijn het recht hebben. Laten wij daarom, zeg ik, bedenken, dat de tempel van God slechts één is, ofschoon verdeeld, zoals men het noemen kan, in keuken en zaal, boven- en benedenvertrek, of het heilige en heilige der heiligen. Want hij staat op dezelfde grondslag, en wordt slechts één, de tempel Gods, genoemd, welke gebouwd is op de Heere onze Zaligmaker. Ik zei u daar pas, dat niemand onder de oude dag in het heilige der heiligen kon gaan dan door het heilige, door het voorhangsel, dat de scheiding daartussen uitmaakte. Exodus 26:33, Leviticus 16:2, 12, 15, Hebreëen 9:7-8, 10:19. Waarom zij, die, terwijl zij leven, het heilige haten en daarvan afwijken, zich bedriegen, wanneer zij het heilige der heiligen. dat is, de hemel, menen binnen te gaan wanneer zij sterven. Neen, mannen, de weg naar het heilige der heiligen ligt door het heilige, de weg naar de hemel ligt door de kerk op aarde, omdat Christus daar door Zijn woord moet worden aangenomen door het geloof, voor Hij door ons in persoon kan worden aangenomen in de zalige verschijning. De kerk op aarde is als het huis der vrouwen, waarvan gesproken wordt in het boek Esther, waar wij door spijs en drank, door mirre-olie en specerijen moeten worden toeberaid en geschikt gemaakt om in te gaan tot de slaapkamer van de bruidegom, of, zoals Paulus zegt, "bekwaam gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht." Esther 2, Colossenzen 1:12.

56. Van het heilige der heiligen of de binnenste tempel.

Het heilige der heiligen was, zoals ik zei, een voorstelling van de hemel zelf, bijgevolg een type van die plaats, waar de meest bijzondere tegenwoordigheid van God is, en waar Zijn gelaat het duidelijkst wordt gezien, en de blijdschap van Zijn gezicht het meeste wordt genoten. Hebreeën 9:23-24, Exodus 25:22, Numeri 7:89. Het heilige der heiligen was duister, het had geen vensters, ofschoon die rondom in de kamers waren, de meer bijzondere tegenwoordigheid van God op de berg Sinaï was ook in de dikke duisternis, die daar heerste. 1 Koningen 8:12, 2 Kronieken 7:1, Exodus 19:9, 20:21.

1. Dat dit heilige der heiligen aldus gemaakt was, diende dus om te tonen, dat God, als in de hemel, voor ons op aarde geheel en al onzichtbaar is, en niet anders dan door het geloof kan bereikt worden. Want, zeg ik, daar dit huis geen vensters had, kon niets daarin gezien worden door het sterkste licht van deze wereld. De dingen aldaar werden alleen gezien bij het licht van het vuur van het altaar, hetwelk een type was van het schijnen van de Heilige Geest in onze harten. 1 Corinthiërs 2. En hierom wordt er, niettegenstaande deze duisternis, gezegd, dat Hij een licht bewoont, dat voor niemand toegankelijk is, voor niemand, behalve voor de Hogepriester, Christus. 1 Timotheus 6:16, 1 Petrus 3:21-22.

2. Het heilige der heiligen dus was dusdanig gebouwd, om te tonen hoe verschillend onze staat op aarde zal zijn. Wij wandelen hier bij een licht, bij het licht van een geschreven Woord, want dat is nu een lamp voor onze voet en een licht voor ons pad. Maar die plaats, waar geen geschreven Woord zal zijn, noch ordinanties, zoals hier, zal niettemin ons helderder en duidelijker schijnsel geven, dan wanneer al de lichten, die er in de wereld zijn, bij elkaar gevoegd werden om één man te verlichten. Want God is licht, en geheel geen duisternis is in Hem. 1 Johannes 1:5. En in Zijn licht, en in het licht van het Lam onmiddellijk, zullen wij leven, en wandelen, en ons verheugen, alle de dagen der eeuwigheid.

3. Dit was ook aldus verordineerd om te tonen, dat wij, terwijl wij in de eerste tempel zijn, door het geloof moeten leven, in betrekking tot hetgeen er is, of in betrekking tot hetgeen er gedaan wordt in de tweede tempel. Hierom wordt er gezegd, doelende op deze zaak: "Want wij wandelen door het geloof, en niet door aanschouwen." 2 Corinthiërs 5:7. Van de dingen, die daar zijn, wordt ons verhaald, en wel van de ark der getuigenis, en de genadetroon, en de cherubs der heerlijkheid, en de tegenwoordigheid van Christus, en van God, ik zeg, er wordt ons daarvan verhaald door het Woord, en wij geloven dat, en worden daardoor verrukt, en hopen er hiernamaals heen te gaan, maar in een andere zin zien wij het niet. Daarom heet het, dat "wij niet aanmerken de dingen, die men ziet, maar de dingen, die men niet ziet: want de dingen, die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen, die men niet ziet zijn eeuwig." 2 Corinthiërs 4:18.

4. Het oude volk mocht niet in het heilige der heiligen zien, opdat zij niet stierven, uitgezonderd alleen hun hogepriester, die mocht er in gaan. Numeri 17:13. Om te tonen, dat wij, terwijl wij hier zijn, ons moeten wachten voor ijdele waaghalzerij, want er is niets van de hemel te zien, zolang wij hier beneden zijn, anders dan door het geloof in Gods eeuwig testament. Wel is waar mogen wij nu komen tot het heilige der heiligen, zelfs even nabij als de eerste tempel het ons veroorlooft, maar het moet geschieden door bloed en geloof, niet door ijdele overlegging, werking der zinnen, of vleselijke redenering. Hebreeën 10:19.

5. Dit heilige der heiligen was naar alle zijden vierkant, de hoogte, en de lengte, en de breedte waren gelijk. Dusdanige vorm houdt het denkbeeld van volmaaktheid in, zoals ik elders heb

aangetoond, waarom het opzettelijk zo gebouwd was om ons te tonen, dat al de volheid der gelukzaligheid daar is, en dat wel wat aangaat de aard, en de trap, en de duur. Alzo: "wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, te niet gedaan worden, " 1 Corintiërs 13:8-10, Hebreeën 10:19-22.

57. Van het voorhangsel van de tempel.

Het voorhangsel van de tempel was een neerhangend gordijn, gemaakt van "hemelsblauw, en purper, en scharlaken, en fijn getweernd linnen, " en daar waren cherubs op gewerkt. Exodus 26:31.

1. Dit voorhangsel was een scheiding tussen het heilige en het heilige der heiligen, en ik beschouw het als dienende om de heiligste dingen voor het gezicht van de aanbidders te verbergen, wanneer de hogepriester inging om de dienst van God te verrichten. Exodus 26:33, 2 Kronieken 3:14, Hebrëen 9:8.

2. Het voorhangsel was een type van twee dingen.

(1.) Van die zichtbare hemelen, door welke Christus opvoer toen Hij heenging om onze Voorspraak te zijn. En evenals de priester, wanneer hij in het heilige der heiligen ging, door het voorhangsel uit het gezicht van het volk verdween, evenzo werd Jezus Christus, toen Hij opvoer, door de hemelen, dat grote en uitgestrekte gordijn, opgenomen en buiten bereik van het gezicht van Zijn volk alhier gesteld. Ook wordt gij nog steeds door hetzelfde gordijn, sedert het als een tent voor Hem geworden is om in te wonen, buiten ons gezicht gehouden, want nu zien wij Hem niet, en zullen wij Hem ook niet zien, totdat deze hemelen worden opgerold als een rol, en verdwijnen gelijk een ding, dat opgerold wordt. Jesaja 40:22, Handelingen 1:9-11, 3:19-21, 1 Petrus 1:8.

(2.) Dit is dat voorhangsel, door hetwelk Jezus, zoals de apostel zegt, als onze Voorloper is ingegaan in het binnenste heiligdom van God. Want met het voorhangsel moeten hier ook de hemelen, of het uitgebreide firmament daarvan, bedoeld zijn, gelijk beiden Markus en Petrus zeggen: Hij "is opgenomen in de hemel, en is gezeten aan de rechterhand van God." Markus 16:19, 1 Petrus 3:22.

3. Het voorhangsel van de tempel was gemaakt van hemelsblauw, de eigen kleur van de hemel, benevens van purper, en karmozijn, en scharlaken, welke de kleuren zijn van veel van de wolken, door de weerkaatsing van het zonlicht. Maar wederom,

4. Het voorhangsel was ook een type van het lichaam van Christus. Want evenals het voorhangsel van de tempel, toen het heel was, de dingen van het heilige der heiligen voor ons gezicht verborg, maar toen het gescheurd was, de mensen de gelegenheid gaf om er in te kijken en ze te zien, evenzo was het lichaam van Christus, zolang het heel was, oorzaak, dat wij van de dingen van het heiligdom niet dat gezicht hadden, dat wij er van hebben, sinds Hij doorstoken werd. Hierom wordt er gezegd, dat wij door het geloof ingaan in het heiligdom door het voorhangsel, dat is te zeggen, door Zijn vlees. Hebrëen 10:19-22. Maar toch, het is al zeg ik, door het geloof, en inderdaad, het scheuren van het voorhangsel op de dag, dat Christus gekruisigd werd, predikte ons dit luide. Want niet zodra was het lichaam van Christus doorstoken, of het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën van boven tot beneden, en zo werd de gelegenheid geopend voor een duidelijker gezicht van wat daarachter was, beide in het beeld en in het tegenbeeld. Mattheus 27:50-53, Hebrëen 10:19-20. Zo ziet gij, dat het voorhangsel van de tempel een type was van de zichtbare hemelen, en ook van het lichaam van Christus: van het eerste, omdat Hij daar doorging naar de Vader, van het tweede, omdat wij daardoor vrijmoedigheid hebben om naar de Vader te gaan. Ik lees nog van twee andere voorhangsels, namelijk van dat, hetwelk uitgespreid was over het gezicht van Mozes, opdat de kinderen Israëls hem niet sterk zouden aanzien, en van het eerste voorhangsel van de tabernakel. Maar hiervan zal ik in deze plaats niet spreken. Op het voorhangsel van de tempel waren ook afbeeldingen van cherubs, dat is van engelen, om te tonen dat evenals de engelen

hier bij ons zijn en over ons de wacht houden al de dagen van onze pelgrimstocht door deze wereld, dat zij evenzo, wanneer wij sterven, gereed staan, en wel aan het voorhangsel, aan de deur van deze hemelen, om ons op een wenk te komen halen, en ons weg te voeren in Abrahams schoot. Lukas 16:22. Het voorhangsel dan, aldus opgevat, leert ons ten eerste waar Jezus is, namelijk niet hier, maar ginds in de hemel, waaruit wij Hem moeten verwachten. Het leert ons ook, dat als wij reeds nu de heerlijke dingen, die in het heilige der heiligen zijn, willen onderscheiden, wij er naar moeten zien door Jezus, door het voorhangsel, "dat is, door Zijn vlees." Ja, het leert ons, dat wij door het geloof in Hem zover kunnen komen, dat wij ons als vertegenwoordigen in de schoonheid en liefelijkheid dier dingen.

58. Van de deuren van de binnenste tempel.

1. Behalve het voorhangsel was er een deur naar de binnenste tempel, en die deur was gemaakt van olijfhout. "En aan de ingang der aanspraakplaats maakte hij deuren van olie-achtig hout. De twee deuren ook waren van olie-achtige bomen, en hij graveerde daarop graveringen van cherubs, en van palmbomen, en van open bloemen, welke hij met goud overtoog, ook trok hij goud over de cherubs en over de palmbomen." 1 Koningen 6:31-32.

2. Deze deuren waren een type van de poort des hemels, welke de ingang vormt tot de eeuwige woningen, welke aan gene zijde van het voorhangsel zijn. Ik zei u vroeger dat het voorhangsel een type was van de zichtbare hemelen, welke God uitgebreid heeft als een gordijn, en door welke Christus heenging, toen Hij opvoer naar de rechterhand des Vaders.

3. Nu, aan gene zijde van dit voorhangsel vind ik, zo als ik zei, een deur, een poort, opengaande met twee bladen, zoals wij dat vroeger vinden bij de deur van de buitenste tempel. Dit zijn die, welke de Psalmist aanspreekt, wanneer hij zegt: "Heft uw hoofden op, gij poorten! en verheft u, gij eeuwige deuren! opdat de Koning der ere inga." Psalm 24:7-9.

4. De deuren van de tempel waren gemaakt van dennenhout, maar deze, zoals gij ziet, waren gemaakt van olijfhout, om ons door die vette boom, dat rijke type, te tonen, welke heerlijkheid wij zullen ontmoeten, die waardig zullen geacht worden deze poorten binnen te gaan. De olijfboom ontleent zijn naam aan zijn olie en aan zijn vetheid, en de deuren, die toegang verleenden tot het heilige der heiligen, waren gemaakt van deze olijfboom. Romeinen 11:16, 18.

5. Cherubs waren er ook gegraveerd op deze deuren, om te tonen, dat evenals de engelen ons ontmoeten aan de tempeldeur, en op ons wachten in de tempel, en eveneens gereed staan aan het voorhangsel, dat zij ook zo gereed staan aan de poort van het huis met de vele woningen om ons het welkom toe te roepen, en ons in de kamers binnen te leiden.

6. Palmbomen ook, even als die gegraveerd waren op de tempeldeuren, zo ook vinden wij ze hier voor de aanspraakplaats op de deuren, die daarheen toegang verlenen, om te tonen, dat evenals Christus ons de overwinning gaf bij ons eerste binnentreden in het rijk des lichts, Hij zo die overwinning zal voleindigen door ons de eeuwige zaligheid te schenken. Aldus is Hij de Werkmeester en Voleinder van ons geloof. Want zo zeker als wij eerst de palmtak ontvingen door het geloof, zo zeker zullen wij die, als een teken van Zijn getrouwheid, eeuwig in onze handen dragen in de hemel der hemelen. Openbaring 7:9.

7. Open bloemen zijn hier ook gegraveerd, om te tonen, dat Christus, die de deur is tot de heerlijkheid, zowel als de deur tot de genade, ons dierbaar zal zijn, wanneer wij daar binnentreden, evengoed als bij de eerste schrede, die wij daarheen richtten in een zondige en jammervolle wereld. Christus zal nooit Zijn zoete geur verliezen in de neusgaten van Zijn kerk. Hij is ons nu bij uitnemendheid lief en dierbaar, zal dat zijn bij de dood, en het allerliefst en dierbaarst, wanneer wij door Hem het huis der vele woningen binnengaan, dat voor ons in de hemel is toebereid.

8. De palmbomen en open bloemen kunnen ook een type zijn van hen, die dierbaar zijn in Gods oog, en waardig zullen worden geacht Zijn koninkrijk te ontvangen, enigen door de oprechtheid van hun hart, anderen door de goede reuk, die er uitgaat van hun leven. "De

oprechten zullen wonen voor Uw aangezicht, en die zijn weg wel aanstelt zal ik Gods heil doen zien." Psalm 140:14.

9. Dus liefelijk op aarde, liefelijk in de hemel, en hij, die hier de vrucht van het evangelie draagt, zal het voor zichzelf en tot zijn eeuwige troost aan de poorten der heerlijkheid ondervinden.

10. Deze allen waren overtrokken met goud, zult gij misschien zeggen, en zo was het ook op de deur van het eerste huis. Toegestemd, maar merk op, dat wij hier een toevoeging hebben. Hier is goud op goud. Hij overtoog ze met goud en trok er toen goud over. De Heere geeft genade en ere. Psalm 84:11. Goud en goud. Goud getrokken over goud. Genade is goud in bladen, en heerlijkheid is goud in platen. Genade is dun goud, heerlijkheid is goud, dat dik is. Met goud overtogen, en daar goud over getrokken, en dat beide over de palmbomen en over de cherubs. Goud over de palmbomen, dat is, over de heiligen, goud over de cherubs, dat is over de engelen. Want ik twijfel niet of de engelen zelf zullen meerdere heerlijkheid ontvangen voor de diensten, welke zij Christus en Zijn kerk op aarde hebben bewezen.

11. De engelen zijn Gods maaiers, en ongetwijfeld zal Hij hun een goed loon geven, wanneer zij hun werk af hebben, namelijk heerlijkheid bij de heerlijkheid, die zij bezitten. Mattheus 13:38-39, 24:31, Johannes 4:36.

12. Gij weet, dat de maaiers gewoonlijk goed betaald worden voor het inzamelen van het koren, en ik twijfel niet, of zo zal het ook met hen zijn, wanneer de grote inzameling over is. Maar welk een intrede in het leven is hier? Hier is goud op goud aan de deur, bij onze eerste schrede in het koninkrijk.

59. Van de gouden nagels van de binnenste tempel.

Ik zal mij niet inlaten met al de nagels van de tempel, zoals met die, welke van ijzer gemaakt waren, enz., 1 Kronieken 22:3, maar alleen met de gouden nagels, van welke gij leest waar hij zegt: "En het gewicht van de nagels was tot vijftig sikkels goud." 2 Kronieken 3:9. Deze nagels waren, zoals ik het opvat, allen ingedreven in het heilige der heiligen, en naar de vorm het meest gepast voor hetgeen, waarvan zij een voorstelling waren.

1. Sommige daarvan stelden Christus Jezus onze Heere voor als in Zijn Middelaars ambt vastgemaakt in de hemelen, waarom de Heilige Geest in een plaats, waar Hij spreekt van Christus als voortkomende uit Juda om Middelaar te zijn, zegt: "Van hetzelfde zal de hoeksteen, van hetzelfde zal de nagel voortkomen." Zacheria 10:4. Nu, dat Hij vergeleken wordt met een nagel, een gouden nagel, dient om te tonen, dat, evenals een nagel door indrijving vastgemaakt wordt in zijn plaats, Christus alzo, door de eedzwering Gods, tot een eeuwige priesters is gemaakt. Hebr. 7:25. Daarom, gelijk Hij wederom zegt, dat de nagel, het priesterschap van Aäron, die ingeslagen was in een vaste plaats, weggenomen en afgehouden zal worden, en vallen zal, zo zal Hij, die de sleutel van David heeft, welke is Christus, Openbaring 3:7, door God als een nagel worden ingeslagen in een vaste plaats, en daar blijven, daarom zegt Hij wederom: "En hij zal wezen tot een stoel der ere, " of genadetroon "voor het huis van Zijn Vader." En verder, "Men zal aan hem hangen alle heerlijkheid van het huis van zijn vader, der uitspruitelingen en der afkomelingen ook alle kleine vaten, van de vaten der bekens af, zelfs tot al de vaten der flessen." Jesaja 22:20-25. Overeenkomstig hetgeen geschreven is: "En zij zongen een nieuw lied, " aan het Lam, dat geslacht was, "zeggende: Gij Zijt waardig, " enz. Openbaring 5:9-12. En daarom is het weer, dat Christus, onder de gelijkenis van een nagel, door de heiligen inderdaad als hun groot plechtanker der hoop beschouwd wordt, dat zij zeker zullen ingaan in het hemels koninkrijk, omdat Hij in de hemel is. Hierom zei men onder de oude dag: God heeft ons "een nagel" gegeven "in Zijn heilige plaats", een nagel, zegt de tekst, "een pin, een standvastig en zeker verblijf, " zegt de kanttekening. Ezra 9:8. Nu, deze nagel in zijn heilige plaats is Christus, zoals boven werd aangetoond, Christus als bewoner van de hemel, en als daar blijvende en eeuwig levende voor ons. Hierom wordt Hij, als daar zijnde, ons hoofd, ons leven en onze zaligheid genoemd, en wordt er eveneens van ons gezegd, dat wij mede gezet zijn in de hemel in Hem. Efeziërs . 1, Colossenzen 3:3, Efeziërs . 2:5-6.

2. Sommige dezer nagels waren typen van de heilige woorden Gods, welke voor eeuwig vastgezet zijn in de hemel. Typen, zeg ik, van hun "ja en amen." Hierom vergelijkt Salomo in een andere plaats de woorden van de wijze God met "prikkelen en nagels, diep ingeslagen van de meesters der verzamelingen, die gegeven zijn van de enige Herder." Prediker 12:11. Zij worden prikkelen genoemd, omdat, evenals deze de ossen aandrijven in het trekken, evenzo de woorden Gods de Christenen aandrijven in hun heilige verrichtingen. Zij worden nagels genoemd om te tonen, dat, evenals nagels, wanneer zij goed vast geslagen zijn in een hechte plaats, niet gemakkelijk bewogen worden, zo ook Gods woorden, door Zijn wil, vaststaan tot in eeuwigheid. De meesters der verzamelingen zijn in de eerste plaats de apostelen. De enige Herder is Jezus Christus. Hierom wordt er van het evangelie van Christus gezegd, dat het eeuwig is, dat het blijft tot in eeuwigheid. en dat het vaster staat dan hemel en aarde. Jesaja 40:6-8, 1 Petrus 1:24-25, Hebr. 13:20, Openbaring 14:6, Mattheus 24:35. De Heere Jezus dan en Zijn heilige woorden zijn de gouden nagels van de tempel, en het vast slaan van deze nagels in de tempel was om te tonen, dat Christus heden en gisteren en tot in eeuwigheid dezelfde is, en dat Zijn woorden stand houden en dezelfde blijven tot in aller eeuwen

eeuwigheid. Hij dan, die Christus heeft, heeft een nagel in het heiligdom, hij, die de belofte van zaligheid heeft, heeft ook een nagel in de hemel, een gouden nagel in de hemel!

60. Van de vloer en de wanden van de binnenste tempel.

1. De vloer van de aanspraakplaats was belegd met cederhout, en evenzo de wanden van dit huis. "Daartoe bouwde hij twintig ellen met cederen planken aan de zijden van het huis, van de vloer af tot de wanden: dit bouwde hij Hem van binnen tot een aanspraakplaats, tot het heilige der heiligen. 1 Koningen 6:16.

2. Dat hij ons verhaalt, waarmee het was belegd, en het ook aldus herhaalt, zeggende: "tot een aanspraakplaats, tot het heilige der heiligen, " het is, omdat hij er de opmerkzaamheid op wil vestigen, dat dit alleen de plaats is, die aldus werd toebereid.

3. Twintig ellen, dat was de lengte en breedte en hoogte van het huis, zodat hij ons hierdoor leert, dat het naar alle zijden aldus gebouwd werd.

4. De ceder is, als ik mij niet vergis, de hoogste der bomen. Ezechiël 31:3-8. Nu, dat er gezegd wordt, dat het huis, de aanspraakplaats, rondom daarmee belegd was, kan ten doel hebben om ons te tonen, dat in de hemel en nergens elders het toppunt van alle volmaaktheid is. Volmaaktheid is er in de kerk op aarde, maar niet zodanig als er in de hemel is.

(1.) Er is een natuurlijke volmaaktheid, en als zodanig is een penny even natuurlijk zilver als een shilling.

(2.) Er is een volmaaktheid bij wijze van vergelijking, en als zodanig kan iets tegelijk volmaakt en onvolmaakt zijn, geluk een halve kroon meer is dan een shilling, doch minder dan een kroon.

(3.) Dan is er ook nog wat wij de uiterste volmaaktheid noemen, en dat is het, wat niet kan worden toegevoegd aan of genomen van Hem, en zo is God alleen volmaakt. Nu, de hemelse heerlijkheid is die, welke alle volmaaktheid op aarde te boven gaat, evenals de ceder alle bomen te boven gaat, ten opzichte van de hoogte. Hierom stelt God, wanneer Hij van Zijn eigen verhevenheid spreekt, deze voor door haar hoogte. De hoge God, de Hoogste, en de Hoge en Verhevene, en de Allerhoogste. Psalm 97:9, 138:6, Genesis 14:19-21, Daniël 3:26, 5:18, Psalm 18:13, 87:5, Lukas 1:32, 6:35, Jesaja 57:15, Psalm 9:2, 56:2, 92:1, Jesaja 14:14. Deze termen worden ook gebruikt voor dit huis, omdat het de plaats was, waar de uiterste volmaaktheid woonde. Ik neem de ceder dus in deze plaats voor het begrip van volmaaktheid, namelijk het cederhout, waarmee dit huis was belegd. Want aangezien het de wijsheid Gods is menigmaal tot ons te spreken door bomen, goud, zilver, stenen, beesten, vogels, vissen, spinnen, mieren, kikvorsen, vliegen, luizen, stof, enz., en hier door hout, hoe zouden wij dan daardoor Zijn stem verstaan, als wij rekenen, dat er geen betekenis in ligt?" En het ceder aan het huis inwendig was gesneden met knoppen en open bloemen, het was al ceder, geen steen werd gezien." 1 Koningen 6:18. Knoppen en bloemen waren het, waarmee de gouden kandelaar versierd was, zoals gij leest bij Exodus 25:33, 35, 37:10, 21. De kandelaar was een type van de kerk, en de knoppen en bloemen waren een type van haar sieraden. Maar hoe! zal de hemel rondom behangen worden met de sieraden der heiligen, met de vruchten van hun genade gaven? Wel, het is zeker, dat er iets meer dan gewoon mee gedaan zal worden, aangezien het hun toegelaten wordt hen te volgen in het heiligdom, Openbaring 14:13, en aangezien er gezegd wordt, dat hun, de heiligen, daarvoor een geheel zeer uitnemend en eeuwig gewicht der heerlijkheid zal geschonken worden in de hemelen. 2 Corinthiërs 4:16-17.

"Het was al ceder, geen steen werd gezien." Neem steen in de type of het beeld voor hetgeen het werkelijk was, en in het tegenbeeld voor hetgeen het zinnebeeldig is, en dan moge het voor ons inhouden, dat er in de hemel, het tegenbeeld van dit heilige der heiligen, nooit of nimmer enige hardheid des harten zal zijn in hen, die voor eeuwig de deelgenoten zijn der hemelse zaligheid. Alle onvolmaaktheid komt voort uit de slechtheid van het hart, maar er zullen geen

slechte harten zijn in de heerlijkheid. Geen kennen ten dele, geen verkeerde gesteldheid, geen werkingen der lusten of bedorvenheden zullen daar zijn, neen, al de hemelen door niet. Hier worden zij, helaas! gezien, en dat nog wel in de besten der heiligen, omdat hier ons licht met duisternis vermengd is, maar daar zal geen nacht zijn, noch ook maar één steen gezien worden. "Daartoe overtoog hij de vloer van het huis met goud." 1 Koningen 6:30. Dit is gelijk aan hetgeen wij lezen van het Nieuwe Jeruzalem, neerdalende van God uit de hemel, zegt de tekst: "En de straat der stad was zuiver goud, " en ook gelijk aan hetgeen waarvan gij leest in Exodus: "En zij zagen de God van Israël, en onder Zijn voeten als een werk van saffier stenen, en als de gestalte des hemels in zijn klaarheid." Openbaring 21:21, Exodus 24:10. Al de visioenen waren rijk, maar deze was de rijkste: de vloer van het huis bedekt of overtogen met goud! De vloer en de straat zijn wandelplaatsen, en hoe rijk zullen onze voetstappen dan zijn! Helaas! hier vallen wij soms in de modder, en dan weer struikelen wij over blokken en stenen. Hier vallen wij soms in kuilen, en wordt onze ziel dikwijls gevangen in een strik, maar daar zal niets van dat alles zijn. Goud! goud! alles zal goud en gouden volmaaktheden zijn, wanneer wij komen in de heilige plaats! Job zette op zijn best zijn schreden slechts in boter, maar wij zullen al onze schreden dan op het goud van het heiligdom zetten.

61. Van de ark des verbonds, welke geplaatst was in de binnenste tempel.

In het Woord lees ik van drie arken, te weten, Noachs ark, die, in welke Mozes verborgen werd, en de ark des verbonds van God. Genesis 6:14, Exodus 2:3-5. Maar het is de ark des verbonds, over welke ik nu zal spreken. De ark was gemaakt van sittimhout, twee ellen en een halve was haar lengte, en anderhalve el haar breedte, en anderhalve el haar hoogte. Zij was overtrokken "met louter goud, van binnen en van buiten, " en er was "op dezelve een gouden krans" gemaakt "rondom heen." Exodus 25:10-11.

1. Deze ark werd genoemd "de ark des verbonds, " evenals de eerste waarvan gij leest de arke Noachs genoemd werd, omdat hij daarin bewaard werd voor verdrinken, evenzo werden de tafels van het verbond in deze ark bewaard voor breken.

2. Deze ark was hierin een type van Christus, omdat in Hem alleen, en niet in de hand van Mozes, deze tafels heel gehouden werden. Mozes brak ze, de ark bewaart ze.

3. Niet alleen die wet, welke op twee stenen tafels geschreven was, maar ook die, welke "de ceremoniële" genoemd wordt, was in de ark gelegd om daar bewaard te worden. De twee tafels waren in het midden van de ark gelegd, om te beantwoorden aan deze uitspraak: Uw wet is in het binnenste mijns harten om ze te doen. Maar de ceremoniële was in de zijde van de ark gelegd, om te tonen, dat uit de zijde van Christus datgene moest komen, wat daaraan moest beantwoorden, want daaruit kwam bloed en water, bloed, om te beantwoorden aan het bloed van de ceremoniën, en water, om te beantwoorden aan de reinigingen en omspoelingen van die wet. De ceremoniën dus hadden een plaats in de zijde van de ark, om te kennen te geven, dat zij beantwoord zouden worden uit de zijde van Jezus Christus. Exodus 25:16-17, Deuteronomium 10:5, Psalm 40:8, Johannes 19:34, Hebrëen 10:7.

4. De Naam van God was op de ark, ja, zij werd genoemd de sterkte van God, en Zijn heerlijkheid, ofschoon van hout gemaakt. En Christus is God beide in naam en natuur, ofschoon vlees geworden, ja, wat meer zegt, ofschoon zonde geworden voor ons. 2 Samuel 6:2, 1 Kronieken 13:6, 2 Kronieken 6:1, Johannes 1:14, Romeinen 9:5, 2 Corinthiërs 5:21.

5. De ark werd van plaats tot plaats gedragen op de schouders van mensen, om te tonen hoe Christus door Zijn apostelen en dienstknechten in alle delen der wereld zou worden gedragen en gepredikt. Exodus 25:14, 1 Kronieken 25:15, Mattheus 28:19-20, Lukas 24:46-47.

6. De ark droeg die getuigenissen van Gods tegenwoordigheid met zich, welke geen andere ceremonie van de wet had, en Christus had die tekenen en bewijzen van Zijn tegenwoordigheid in Zich, welke nimmer enig mens had, hetzij onder de wet of onder het evangelie. Dit is zo duidelijk, dat het geen bewijs behoeft. En nu nog enige vergelijkingen meer:

(1.) Het was daar, namelijk in de ark, dat God het volk antwoord gaf, wanneer zij kwamen om naar de mond des Heeren te vragen, en in deze laatste dagen heeft God tot ons gesproken door Zijn Zoon. 1 Kronieken 13:3, 1 Samuel 14:18, Hebrëen 1:2, Johannes 16:23-24.

(2.) Bij de verschijning van de ark stonden de wateren van de Jordaan stil, totdat Israël, de vrijgekochten des Heeren, overtrok uit de woestijn naar Kanaän, en het is door de macht en de verschijning van Christus, dat wij de vallei des doods, het tegenbeeld van de Jordaan, doortrekken uit de woestijn van deze wereld naar de hemel. Jozua 3:15-17, Johannes 11:25, Romeinen 8:37-39, 1 Corinthiërs 15:54-57.

(3.) Voor de ark vielen de muren van Jericho neer, en bij de verschijning van Christus zullen alle hoge torens, en sterkten, en schuilplaatsen voor de zondaren worden weggevaagd, en

verdwijnen bij Zijn komst. Jozua 7:20, Jesaja 30:25, 2:10, 16, 2 Petrus 3:10, Openbaring 20:11-13.

(4.) Voor de ark viel Dagon, dat afgodsbeeld van de Filistijnen, neer, en voor Christus Jezus vielen de duivels, die goden van al die afgodsbeelden, neer. En Hij moet regeren, totdat al Zijn vijanden onder Zijn voeten verpletterd en tot een voetbank van Zijn voeten gemaakt zijn. 1 Samuel 5:1-4, Markus 5:12, 1 Corinthiërs 15:25, Hebreeën 10:13.

(5.) De Filistijnen werden ook geplaagd, omdat zij zich bemoeiden met de ark, terwijl zij onbesneden bleven, en de bozen zullen eens de allerzwaarste plagen ontvangen voor hun bemoeiing met Christus, met hun onbesneden harten. 1 Samuel 5:6-12, Psalm 1:6, Mattheus 24:51, 25:11-12, Lukas 13:25-29.

(6.) Gods zegen was op hen, die op de rechte wijze met de ark omgingen, en veel meer is Zijn zegen en zal Zijn zegen zijn op hen, die zo Zijn Christus omhelzen, en het rechte gebruik van Hem maken, en Zijn naam oprecht belijden. 2 Samuel 6:11, Handelingen 3:26, Galaten 3:13-14, Mattheus 19:27-29, Lukas 22:28-29.

(7.) Toen Uzza, als wanhopende aan Gods bescherming van de ark zonder menselijke hulp, zijn hand er naar uitstak om ze te houden, daar de runderen struikelden, sloeg God hem aldaar, dat hij stierf. Evenzo zal het, zonder berouw, met hen gaan, die onwettige middelen gebruiken om de godsdienst van Christus te bevorderen en op te houden in de wereld. 1 Kronieken 13:9-10, Mattheus 26:52, Openbaring 13:10.

(8.) De ark, ofschoon dus verwaardigd, was van zichzelf slechts laag, maar anderhalve el hoog, ook Christus-ofschoon Hij de heerlijkheid was van de hemel en van God- heeft Zichzelf vernietigd, de gestalte van een dienstknecht aangenomen hebbende, en is in gedaante gevonden als een mens. Exodus 25:10-12, Filippenzen 2:6-11 .

(9.) De ark had een krans of kroon van goud rondom heen, om te tonen hoe Christus door Zijn heiligen is gekroond door het geloof, en door hen zal gekroond worden in de heerlijkheid voor al het goede, dat Hij voor hen heeft gedaan, als ook hoe alle kronen eens voor Hem zullen neervallen, en op Zijn hoofd gezet worden. Dit wordt getoond in het type of het beeld in Zacheria 6:11, 14 En in het tegenbeeld in Openbaring 4:10, 19:12.

(10.) De ark was van binnen en van buiten overtrokken met goud, om te tonen, dat Christus volmaakt was in inwendige genade en uitwendig leven, in geest en in gerechtigheid. Johannes 1:14, 1 Petrus 2:22.

(11.) De ark was geplaatst onder het verzoendeksel, om te tonen, dat Jezus Christus, als de Verlosser, de genade van God als het ware op Zijn schouders draagt en tot ons brengt, namelijk in het lichaam van Zijn vlees, door de dood. Exodus 25:21, Efeziërs . 4:22, 5:1-2.

(12.) Wanneer de ark ver van het volk weggevoerd werd, dan zagen de godzaligen haar treurig achterna, en wanneer Christus verborgen of van ons weggenomen is, dan treuren wij in die dagen. 2 Samuel 7:2, Markus 2:19-20, Lukas 5:34-35, Johannes 16:20-22.

(13.) Geheel Israël had de ark terug, nadat hun tijd van rouw over was, en Christus zal, nadat Zijn volk een tijd naar Hem bedroefd is geweest, hen wederom zien, "en hun hart zal zich verblijden." Johannes 16:1-3, 20-22.

Uit al deze dingen, en uit vele andere, die hier nog bij zouden kunnen worden vermeld, is het uiterst duidelijk, dat de ark der getuigenis een type was van Jezus Christus, en let op hetgeen hier volgt, namelijk, dat de ark tenslotte in het heilige der heiligen aankwam. Hebreeën 9:3-4. Dat is, na haar omzwervingen, want de ark moest eerst van plaats tot plaats rondzwerfen, gelijk iemand, die geen vaste verblijfplaats heeft, nu hierheen en dan daarheen, nu in de handen van vijanden, en dan misbruikt door vrienden, ja, zij was genoodzaakt rond te dolen van plaats tot plaats, als iets, waar de wereld moede en zat van was. Als bewijs behoeft ik u geen andere plaats aan te halen dan het vijfde, zesde en zevende hoofdstuk van het eerste boek van Samuel. En hieraan beantwoordende, werd onze dierbare Heere Jezus door de macht van de woede van

Zijn vijanden voorwaarts en achterwaarts, herwaarts en derwaarts gedreven. Hij werd naar Egypte verjaagd, zodra Hij geboren was. Mattheus 2. Daarna werd Hij verdreven om in Galilea te wonen voor de tijd van vele jaren. Ook toen Hij Zich aan Israël vertoonde, dreven zij Hem soms in de woestijn, soms in de wildernis, soms in de zee, en soms in het gebergte, en nog op ieder van deze plaatsen werd Hij vervolgd of verjaagd door nieuwe vijanden. En tenslotte van alles spannen de Farizeeën samen tegen zijn leven, Judas verkoopt Hem, de priesters kopen Hem, Petrus verloochent Hem, Zijn vijanden bespotten, geselen, slaan en mishandelen Hem. En eindelijk krijgen zij Hem veroordeeld, en gekruisigd, en begraven, maar tenslotte verscheen het machtwoord van God en nam Hem op tot Zijn plaats, namelijk binnen de voorhang, en stelt Hem daar om het verzoendeksel, de genadetroon, te onderschragen, waar Hij is tot op deze dag als onze ark om ons te behouden, gelijk Noachs ark Noach, en Mozes' ark Mozes behield, ja, beter, gelijk niemand dan Christus de zijnen redt.

62. Van het plaatsen van de ark in het heilige der heiligen of de binnenste tempel.

1. De ark werd, zoals wij gezegd hebben en zoals de tekst verklaart, toen zij naar haar rustplaats werd gevoerd, geplaatst in de binnenste tempel of het heilige der Heiligen, "tot onder de vleugels der cherubs." "Alzo brachten de priesters de ark des verbonds des HEEREN tot haar plaats, tot de aanspraakplaats van het huis, tot het heilige der heiligen, tot onder de vleugels der cherubs." Exodus 26:33-34, 39:35, 1 Koningen 8:3, 2 Kronieken 5:7.

2. Voor deze was de ark, zoals vroeger gezegd werd, van plaats tot plaats rondgevoerd, en genoodzaakt om in een tent onder gordijnen te wonen, gelijk al onze vaders deden, om te tonen dat Christus, evenals wij, een tijd lang op aarde moest omwandelen om daarna bezitter te worden van de heerlijkheid. 2 Samuel 7:1, 3, 6, Hebrëen 11:9, Johannes 1:10, 16:23, 3:13.

3. Maar nu de ark in het heilige der heiligen gebracht is, wordt er van haar gezegd, dat zij tot haar plaats is gebracht. Deze wereld was dus niet Christus' plaats, Hij was niet van beneden: Hij kwam van Zijn Vaders huis, waarom Hij, zolang Hij hier was, niet op Zijn plaats was, noch kon zijn, totdat Hij daarheen opvoer, waar Hij vroeger was. Johannes 8:23, 16:28, 6:62, 3:13.

4. Christus' eigenlijke plaats dus is het heiligdom. Zijn Eigenlijke plaats als God, als Priester, als Profeet, als Koning, en als de Voorspraak van Zijn volk. Hier bij ons heeft Hij in persoon, als Middelaar, niet meer te doen. Als Hij op aarde was, zou Hij geen priester enz. zijn. Zijn plaats en werk is nu boven bij Zijn Vader en voor de engelen. Handelingen 5:31, 1 Petrus 3:22, Hebrëen 4:14, 8:4, 9:24, 1 Johannes 2:1-2, Openbaring 1:4-5.

5. Er wordt gezegd, dat de ark gebracht werd "tot de aanspraakplaats van het huis." Salomo was niet tevreden met te zeggen, dat zij gebracht werd in het heilige der heiligen, maar hij zegt, dat haar plaats de aanspraakplaats, de heilige aanspraakplaats was, dat is, de plaats waar God aangesproken werd. Want toen Hij opvoer had Hij iets tot God te zeggen ten behoeve van Zijn volk. Tot de aanspraakplaats, dat is, tot de plaats der openbaring. Want Hij zou daar ook ontvangen en vandaar aan Zijn kerk op aarde openbaren, iets, dat niet openbaar gemaakt kon worden dan van deze heilige aanspraakplaats. Daar dus is Hij met de twee tafels der getuigenis in Zijn hart, als volkomen gehouden, Hij is daar ook met de gehele vervulling van de ceremoniële wet in Zijn zijde, pleitende op de volmaaktheid van Zijn gerechtigheid en de verdienste van Zijn bloed bij Zijn Vader, gaven ontvangende en uitdelende aan ons, die in Hem geloven, en ons tonende, welk een welgevallen de vader neemt in hetgeen Hij ten onze behoeve heeft gedaan.

6. "Tot het heilige der heiligen." Door deze woorden wordt aangeduid, waar de ark bleef, toen zij aankwam op haar rustplaats. En aangezien deze ook hierin een type was van Christus, dient dit om te tonen of verder duidelijk te maken, dat wat Christus nu doet in de hemel, Hij het doet voor het gezicht van Zijn Vader. Ja, het geeft te kennen, dat Christus juist daar Zijn vertogen indient bij God betreffende de waarde van hetgeen Hij op aarde deed, daar, zeg ik, beroept Hij zich op God, de Rechter van allen en alles, of Hij niet ter wille van Zijn lijden Zijn ganse begeerte als Priester en Voorspraak voor Zijn volk behoorde te hebben ingewilligd.

"Wilt gij, " zei Festus tot Paulus, "naar Jeruzalem opgaan, en aldaar voor mij over deze dingen geoordeeld worden?" Handelingen 25:9. Nu, deze onze gezegende Jezus was gewillig, toen Hij hier was, om op te gaan naar Jeruzalem om geoordeeld te worden, en omdat er daar een verkeerd oordeel over Hem geveld werd, beriep Hij Zich op God en is Hij nu daarheen gegaan. namelijk naar het heilige der heiligen, naar Hem, die de Rechter van allen is, om Zijn bekrachtiging over hetgeen Hij tot stand heeft gebracht, en om te vernemen of de zielen, voor

welke Hij op Zich nam om hen tot de heerlijkheid te brengen, niet door Hem het recht hebben op het koninkrijk der hemelen.

7. "Tot onder de vleugels der cherubs." Dit bevestigt verder onze woorden, want nadat Hij Zich van de aarde op de hemel beroepen had, pleit Hij bij God op Zijn verdiensten voor ons in de tegenwoordigheid en ten aanhore van al de engelen in de hemel, evenals de ark geplaatst was onder de vleugels der cherubs. En tot zover van de ark des verbonds en van zijn tegenbeeld. Wij gaan nu handelen over het verzoendeksel.

63. Van het verzoendeksel, en hoe het geplaatst was in de heilige tempel.

Het verzoendeksel was in de woestijn gemaakt, maar nadat de tempel was gebouwd, met de andere heilige dingen door Salomo opgebracht. 2 Kronieken 5:2-10. Het verzoendeksel was maar laag, gelijk ik aangetoond heb van de ark. "Twee ellen en een halve was de lengte, en anderhalve el de breedte daarvan, " maar de hoogte daarvan "was zonder maat."

1. De lengte en breedte van het verzoendeksel is dezelfde als die van de ark, misschien om ons te tonen, dat de lengte en breedte van de genade van God aan Zijn uitverkorenen dezelfde is als de lengte en breedte van de verdiensten van Christus. Exodus 25:10, 17. Daarom wordt er gezegd, dat wij gerechtvaardigd zijn in Hem, dat wij gezegend zijn in Hem, overeenkomstig het voornemen, dat God voornam in Hem.

2. Maar dat het verzoendeksel zonder maat is, wat aangaat de hoogte, dient om te tonen, dat, wilde God het uitstrekken, het in staat is om zelfs hen te bereiken, die van de hemel vallen, en allen te behouden die ooit op aarde leefden, zelfs allen, die nu in de hel zijn. Want er is niet alleen breedte genoeg voor hen, die behouden zullen worden, maar "overvloed van brood." Lukas 15:17. "En gij zult", zegt God, "het verzoendeksel boven op de ark zetten." Aldus zei Hij tot Mozes, en dit was de plaats, die David daarvoor aanwees. Exodus 25:21, 1 Kronieken 28:11. Nu, dat het door Gods bestel aldus geplaatst was, leert ons vele dingen.

(1.) Dat de grondslag of het fundament van genade en verzoening Christus is. Het verzoendeksel was op de ark der getuigenis gezet, en daar rustte het voor ons. De rechtvaardigheid wilde niet, kon niet hebben geduld, dat wij enig heilgoed hadden ontvangen door genade, had zij niet een ark, een Christus, gevonden om op te rusten. "Verlos hem, " zegt God, "dat hij in het verderf niet neerdale, Ik heb verzoening gevonden." Job 33:24.

(2.) In dat het boven geplaatst was toont het ook, dat Christus een vrucht was van genade en barmhartigheid. Genade en barmhartigheid is boven, is de beschikker, God is liefde, en zond uit liefde Zijn Zoon om de Zaligmaker en de verzoening voor onze zonden te zijn. Johannes 3:16, 1 Johannes 4:10.

(3.) Dat het verzoendeksel en de ark aldus tezamen gevoegd waren, toont ook, dat zonder Christus de genade zonder uitwerking blijft. Hierom was de priester onder de oude dag, wanneer hij tot God kwam om genade, gewoon om in de heilige plaats te komen met bloed, ja, en hij was gewoon het te sprengen op het verzoendeksel, en er voor, zevenmaal. Neem de ark weg, en het verzoendeksel zal vallen, of ten minste in grote mate naar beneden komen. Neem evenzo Christus weg, en de vloedpoort der genade is naar beneden gelaten, en de stroom der genade gestopt. Dit is waar, want zodra als Christus ophoudt met Zijn Middelaars werk zal het eeuwige oordeel komen.

(4.) Wederom, in dat het verzoendeksel boven op de ark gezet was, leert het ons, dat de genade van de hemel kan neerzien, ofschoon de wet er bij staat en toeziet, maar dan moet het geschieden in Christus, als daar gehouden, en door Hem voor ons vervuld. De wet buiten Christus is verschrikkelijk als een leeuw, de wet in Hem is zacht als een lam. De reden is, omdat zij in Hem genoeg vindt tot verantwoording van al de fouten en gebreken van hen, die tot God komen om genade door Hem. "Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid, " en als dat waar is, dan kan de wet daarom niet verder zien op al wie door Hem tot God komt. De wet was gewoon op een verschrikkelijke wijze te vonnissen, totdat zij in de ark gelegd werd om daar bewaard te worden. Maar nadat er gezegd wordt, dat zij daar bewaard wordt, lezen wij er niet van als vroeger. 1 Koningen 8:9, 2 Kronieken 5:10, Romeinen 10:4.

(5.) Laten zij dan, die tot God komen om genade, zorg dragen, dat zij tot Hem komen door de ark, Christus. Want gelijk de genade van boven het verzoendeksel tot ons neerdaalt, zo rust dat

verzoendeksel op de ark. Daarom, zondaar, ga gij om barmhartigheid en genade te verkrijgen langs die weg, want als gij daar de wet ontmoet kan zij u geen kwaad doen, evenmin als de genade en de barmhartigheid, als gij haar ergens elders ontmoet, u goed doen kunnen. Ga dan, en ga met vrijmoedigheid toe tot de troon der genade, dit verzoendeksel, dat aldus opgehouden wordt door de ark, "opdat gij barmhartigheid moogt verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd." Hebréeën 4:16. Waarom het aldus geplaatst zijn der dingen in het heilige der heiligen bewonderenswaardig is om te aanschouwen in het Woord van God. Want dat inderdaad is de spiegel door en in welke wij deze heerlijkheid des Heeren moeten aanschouwen. Hier zien wij de reden der dingen, hier zien wij hoe een rechtvaardig God te doen kan hebben, en dat in een weg van genade en barmhartigheid, met een, die tegen Hem gezondigd heeft. Het is omdat de wet onderhouden is door de Heere Jezus Christus, want het verzoendeksel staat, zoals gij ziet, op de ark des verbonds, en daar handelt God in een weg van genade tegenover ons. Exodus 25:17-23.

64. Van de levende wateren van de binnenste tempel.

Ofschoon in het heilige verhaal van het bouwen van de tempel geen melding wordt gemaakt van deze wateren, maar alleen van de berg, op welke en de bouwstoffen, van welke de koning hem bouwde, schijnt het mij echter toe, dat in die berg en wel op de plaats waar de tempel was gebouwd, een fontein was van levend water. Dit is meer dan waarschijnlijk door Ezechiël 47:1, waar hij zegt: "Daarna bracht hij mij weer tot de deur van het huis, en ziet, er stroomden wateren uit, van onder de dorpel van het huis naar het oosten, want het voorste deel van het huis was in het oosten, en de wateren daalden af van onderen, uit de rechterzijde van het huis, van het zuiden van het altaar." Evenzo weer: "En er zal een fontein uit het huis des HEEREN uitgaan, en zal het dal van Sittim bewateren." Joël 3:18. De fontein, waar dan ook de eerste verschijning was van deze heilige wateren, was nergens anders dan in het heiligdom, hetwelk is het heilige der heiligen, Ezechiël 47:12, waar het verzoendeksel stond, hetwelk in Openbaringen genoemd wordt: "De troon van God en het Lam." Openbaring 22:1-2. Dit is het ook, hetwelk de profeet Zacharia bedoelt, wanneer hij zegt: "Ook zal het te dien dage geschieden, dat er levende wateren uit Jeruzalem stromen zullen, de helft van die naar de Oostzee, en de helft van die naar de achterste zee aan," enz. Zacharia 14:8. Er wordt gezegd, dat zij uitgaan van Jeruzalem, omdat zij weer kwamen tot de stad van uit het heiligdom, hetwelk in Jeruzalem stond. Dit is het, hetwelk op een andere plaats genoemd wordt een rivier van water des levens, omdat het uitgaat van de troon, en omdat het aan het hoofd daarvan, zoals ik veronderstel, gebruikt werd in en omtrent de dienst in de tempel. Het was dit water, denk ik, met hetwelk de gegoten zee en de tien wasvaten gevuld werden, en in hetwelk de priesters hun handen en voeten wassen, wanneer zij in de tempel gingen om de dienst te verrichten, en waarin men ook de offeranden waste voor zij geofferd werden aan God, ja, ik vermoed, dat al de wassingen en reinigingen betreffende hun eredienst geschiedde met dit water. Dit water, van hetwelk in Ezechiël en Openbaringen gezegd wordt dat de boom des levens aan zijn oevers groeit, was een type van het Woord en de Geest van God, door welke Christus zelf Zich heiligde voor Zijn dienstwerk als Hogepriester. Ezechiël 47, Openbaring 22. En ook is dit water datgene, hetwelk het leven schenkt aan alle diegenen, die behouden zullen worden, en door hetwelk zij, daardoor eveneens geheiligd zijnde, al hun dienstwerk op een Gode welgevallige wijze verrichten, door Jezus Christus onze Heere. Daarom wordt er van dit water gezegd, dat het uitkomt in de zee, de wereld, en dat het het leven geeft aan haar vis, de zondaars die daarin zijn, ja, dit is het water, van hetwelk Christus Jezus onze Heere zegt: Al wie daarvan drinkt zal leven tot in eeuwigheid, Ezechiël 47:8-10, Zacharia 14:8, Johannes 4:14.

65. Van de ketenen, welke in de aanspraakplaats of de binnenste tempel waren.

Evenals er ketenen waren op de pilaren, die voor het voorhuis van de tempel stonden, en in het eerste huis, zo waren er, gelijk aan deze, ketenen in het heilige der heiligen, hier de aanspraakplaats genoemd. Deze ketenen waren geen ketenen in schijn, of als gesneden op hout enz., maar in werkelijkheid, en dat wel van goud, en zij dienden, om een scheiding te maken "voor de aanspraakplaats" van binnen. 1 Koningen 6:21, 2 Kronieken 3:16. Ik zei u vroeger, dat het heilige der heiligen de aanspraakplaats genoemd werd, niet omdat het in een strikte zin geheel een aanspraakplaats was, maar omdat God daar zodanig antwoordde als niet plaats had in de buitenste tempel, maar ik denk, dat de ark en het verzoendeksel inderdaad meer in het bijzonder datgene waren, hetwelk de aanspraakplaats genoemd werd, want, "aldaar zal ik bij u komen" zegt God, "en Ik zal met u spreken van boven het verzoendeksel af." Exodus 25:22. Toen David zei: "Ik hef mijne handen op naar Uw heilige aanspraakplaats," bedoelde hij niet zo zeer naar het heiligste huis, als wel naar het verzoendeksel, dat daarin was. Of, zoals hij zegt in de kanttekening: "Naar de aanspraakplaats van Uw heiligdom." Psalm 28:2. Wanneer hij dus zegt: "voor de aanspraakplaats, " dan bedoelt hij, dat deze ketenen in het heilige der heiligen waren geplaatst, voor de ark en het verzoendeksel, om aan Aäron en Zijn zonen te verstaan te geven, dat daar een bijkomstige heerlijkheid was. Want de ark en het verzoendeksel werden verkoren boven dat heilige huis zelf, even als Christus en de genade van God verkoren wordt boven de hoogste hemelen. "De HEERE is hoog boven alle Heidenen, boven de hemelen is Zijn heerlijkheid." Psalm 113:4. Alzo was de scheiding, die in dit huis door deze ketenen, deze gouden ketenen, gemaakt werd, niet zo zeer om het heilige van de aller heiligste plaats af te scheiden, als wel om te tonen, dat er in het heiligste huis datgene is, hetwelk nog meer waard is dan dat huis zelf. Het heilige der heiligen was een type van de hemel, maar de ark en het verzoendeksel waren een type van Christus, en van de genade van God tot ons door Hem, en ik twijfel er niet aan of ieder, die weet wat hij zegt, zal tot het besluit komen, dat de God en Christus van de hemel uitnemender zijn dan het huis waar zij in wonen. Hierom zei David wederom: "Wie heb ik nevens U in de hemel?" Want Gij zijt uitnemender dan zij. Psalm 73:25. Want ofschoon dat, hetwelk de hemel genoemd wordt, sommigen naar de zin zou zijn, ja, ofschoon God zelf daar buiten was, zal toch niemand dan de God des hemels een waarlijk begenadigd mens voldoen: naar God dorst de ziel van deze mens, God is zijn verheuging en uitnemende blijdschap. Psalm 42:2, 63:1, 143:6, 17:15, 43:4. Deze ketenen dan mogen ons, gelijk zij deze scheiding maakten in het heilige der heiligen leren, dat wanneer wij verheerlijkt zullen zijn in de hemel, wij evenwel, zelfs dan, en daar, zullen weten, dat er een oneindige onevenredigheid zal voortduren tussen God en ons. De gouden ketenen, die daar zijn, zullen dan de Schepper van het schepsel onderscheiden (of afscheiden.) Want wij, zelfs wij, die gezaligd zullen worden, zullen evenwel onze eigen natuur behouden, en zullen bij voortdoring eindige wezens blijven, ja, en zullen daar ook een ongeëvenredigheid zien tussen onze Heere, ons Hoofd, en ons, want ofschoon wij nu gelijk zijn, en dan ook zullen zijn, aan Hem, wat aangaat Zijn mensheid, ja, en Hem ook gelijk zullen zijn als verheerlijkt met Zijn heerlijkheid, zal Hij ons evenwel overtreffen en te boven gaan, wat aangaat de trap en de glans, even ver als ooit de hoogste koning op aarde uitblonk in heerlijkheid boven de geringste onderdaan, die in zijn koninkrijk woonde. De ketenen hebben van oudsher dienst gedaan als tekenen van onderscheiding, om ons te laten zien wie dienstbaren zijn, en wie vrijen. Ja, zij zullen in de dag des oordeels een onderscheidingsteken zijn van goed en kwaad, evenals zij hier de hemelen van God scheiden, en het schepsel van de Schepper. 2 Petrus 2:4, Judas: 6, Mattheus 22:13. Het is waar, dat zijn ketenen of banden der zonde en des toorns, maar deze zijn ketenen van goud, evenwel zullen deze ketenen, ja ook deze de schepselen op hun plaats houden, opdat de Schepper eer en heerlijkheid worde toegebracht, en Hij daar die erkenning van hen moge ontvangen, welke toekomt aan Zijn Majesteit. Openbaring 4, 5:11-14.

66. Van de hogepriester, en van Zijn dienstwerk in de binnenste tempel.

Wanneer de dingen aldus geordend waren in het heilige der heiligen, dan ging de hogepriester daar in, zo als hem aangewezen was, om zijn dienstwerk te verrichten, hetwelk bestond in het branden van wierook in zijn gouden wierookvat, en in het sprengen met zijn vinger van het bloed van zijn offerdier, voor het volk, op en boven het verzoendeksel. Exodus 30:7-10, Leviticus 16:11-14. Voor dit zijn bijzonder werk nu had hij bijzondere voorbereidselen.

1. Hij moest gewassen zijn in water.

2. Dan moest hij zijn heilige kleren aantrekken.

3. Daarna moest hij gezalfd worden met heilige olie.

4. Dan moest er een offerande voor hem geofferd worden, om hem verder bekwaam te maken voor zijn dienstwerk.

5. Het bloed van dit offerdier moest op zijn rechteroor, en op de duim van zijn rechterhand, en op de grote teen van zijn rechtervoet gedaan worden. Wanneer dit gedaan was, moest er nog van het bloed, benevens de zalfolie, op hem, en op zijn kleren gesprengd worden, want op deze manier moest hij geheiligd en gewijd worden tot zijn werk als hogepriester. Exodus 29.

Dat hij gewassen werd in water diende om de reinheid van Christus' mensheid te tonen. Zijn vreemdsoortige kleren waren een type van al de volmaaktheden van Christus' gerechtigheid. De heilige olie, die op zijn hoofd uitgegoten werd, diende om te tonen hoe Christus met de Heilige Geest gezalfd was tot Zijn werk als priester. De offerande van Zijn heiliging en toewijding was een type van die offerande, welke Christus offerde in de hof, toen Hij Zijn zweet met Zijn eigen bloed, en tranen, en kreten vermengde, toen Hij bad tot Hem, die in staat was om Hem te redden, en in zware strijd was, want met Zijn bloed, even als Aäron met het bloed van de ram die voor hem geslacht werd, werd deze Gezegende des Vaders van het hoofd tot de voeten overdekt, toen Zijn zweet als grote druppels bloed van het hoofd, en het gezicht, en het gehele lichaam op de aarde neerviel. Lukas 22:44, Hebrëeën 10:20. Wanneer Aäron aldus was voorbereid, dan offerde hij zijn offerande voor het volk, en droeg het bloed binnen de voorhang. Leviticus 16. Hetwelk Jezus Christus ook beantwoordde, toen Hij Zijn eigen lichaam buiten de poort offerde, en daarna Zijn bloed in de hemelen droeg, en het voor het verzoendeksel, de genadetroon, sprenkelde. Hebrëeën 13:11-12, 9:11-12, 24. Want Aäron was een type van Christus, zijn offeren was een type van Christus' offeren van zijn lichaam, het bloed van het offerdier was een type van het bloed van Christus, zijn kleren waren een type van Christus gerechtigheid, het verzoendeksel was een type van de troon der genade, de wierook was een type van Christus' prijs en lof, en het sprengen van het bloed van het offerdier op het verzoendeksel was een type van het pleiten van Christus op de kracht van Zijn lijden voor ons voor het gezicht van God in de hemel. Hebrëeën 9:10-28. "Hierom, heilige broeders! die de hemelse roeping deelachtig zijt, aanmerkt de Apostel en Hogepriester van onze belijdenis, Christus Jezus." Hebrëeën 3:1. "Omdat wij dan een grote Hogepriester hebben, die door de hemelen doorgedaan is, namelijk Jezus, de Zoon van God, zo laat ons deze belijdenis vasthouden. Want wij hebben geen hogepriester, die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde. Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwaamer tijd. Want alle hogepriesters uit de mensen genomen, worden gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God te doen zijn, opdat hij offergaven en slachtofferen voor de zonden, die behoorlijk medelijden

kan hebben mot de onwetenden en dwalenden, omdat hij ook zelf met zwakheid omvangen is." Hebreëen 4:14-16, 5:1-2. Deze dan is onze hogepriester, "die dit niet naar de wet van een vleselijk gebod is geworden, maar naar de kracht van een onvergankelijk leven." Want Aäron en zijn zonen zijn zonder eedzwering priesters geworden, "maar deze met eedzwering, door Dien, die tot Hem gezegd heeft: de Heere heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek. Van een zo veel beter verbond is Jezus borg geworden. En genen zijn wel veel priesters geworden, omdat zij door de dood verhinderd werden altijd te blijven, maar deze, omdat Hij in der eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk priesterschap. Waarom Hij ook volkomen kan zalig maken diegenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden. Want zodanig een Hogepriester betaamde ons, heilig, onschuldig, onbesmet, afgescheiden van de zondaren, en hoger dan de hemelen geworden, die het niet alle dag nodig was, gelijk de hogepriesters, eerst voor Zijn eigen zonden slachtoffers op te offeren, daarna voor de zonden des volks: want dat heeft Hij eenmaal gedaan, als Hij Zichzelf opgeofferd heeft. Want de wet stelt tot hogepriesters mensen, die zwakheid hebben, maar het woord der eedzwering, die na de wet is gevolgd, stelt de Zoon, die in der eeuwigheid geheiligd is. De hoofdsom nu der dingen, waarvan wij spreken, is, dat wij hebben een zodanige Hogepriester, die gezeten is aan de rechterhand van de troon der Majesteit in de hemelen: een bedienaar van het heiligdom, en van de ware tabernakel, welke de Heere heeft opgericht, en geen mens. Want een iegelijk hogepriester wordt gesteld, om gaven en slachtoffers te offeren, waarom het noodzakelijk was, dat ook deze wat had, dat Hij zou offeren. Want indien Hij op aarde ware, zo zou Hij zelfs geen priester zijn, omdat er priesters zijn, die naar de wet gaven offeren, welke het voorbeeld en de schaduw der hemelse dingen dienen, gelijk Mozes door Goddelijke aanspraak vermaand was, als hij de tabernakel volmaken zou: Want zie, zegt Hij, dat gij het alles maakt naar de afbeelding, die u op de berg getoond is." Hebreëen 7:16 tot 8:5.

"Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door de meerdere en volmaaktere tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel, noch door het bloed der bokken en kalveren, naar door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing te weeg gebracht hebbende. Want indien het bloed der stieren en bokken, en de as van de jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinheid van het vlees: hoe veel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf aan God onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om de levende God te dienen? Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom, dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld van het ware, maar in de hemel zelf, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons, noch ook, opdat Hij Zichzelf dikwijls zou opofferen, gelijk de hogepriester alle jaar in het heiligdom ingaat met vreemd bloed, anders had Hij dikwijls moeten lijden van de grondlegging der wereld af, maar nu is Hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde teniet te doen, door Zijn zelfs offerande. En gelijk het de mensen gezet is, eenmaal te sterven, en daarna het oordeel, alzo ook Christus, eenmaal geofferd zijnde, om veler zonden weg te nemen, zal ten andere maal zonder zonde gezien worden van diegenen, die Hem verwachten tot zaligheid." Hebreëen 9:11-14, 24-28.

67. Van het alleen ingaan van de hogepriester in het heilige der heiligen.

Daar het het voorrecht van de hogepriester was om alleen in het heilige der heiligen te gaan, zo was daar ook een zekere mysterie in, waarover ik een weinig zal spreken. "En geen mens, " zegt God, "zal in de tent der samenkomst zijn als hij (Aäron) zal ingaan, om in het heilige verzoening te doen, totdat hij zal uitkomen: alzo zal hij verzoening doen voor zichzelf, en voor zijn huis, en voor de gehele gemeente van Israël." Leviticus 16:17. De reden is, omdat Christus alleen Middelaar is, Hij heeft de wijnpers alleen getreden, en van het volk was er niemand met Hem om Hem daar te helpen. Jesaja 53:3, 1 Timotheus 2:5. Van het volk was er niemand om Hem te helpen in het dragen van Zijn kruis, of in het volbrengen van het eerste deel van Zijn priesterlijk ambt. Waarom dan zou er iemand zijn om het volvoeren van het tweede deel daarvan met Hem te delen? Bovendien, hij, die een bemiddelaar helpt, moet zelf onschuldig of in gunst zijn op gronden, niet afhankelijk van de waarde der tussenkomst of bemiddeling. Maar wat aangaat de tussenkomst van Christus, wie kan inkomen om te helpen op grond van zulk een onschuld of waarde? Ook zelfs niet de hoogste engel, want er is maar één zo, waarom Hij dat alleen moest doen. Hierom wordt er gezegd, dat hij alleen inging, daar alleen is, en daar alleen tussen treedt. En dit is openbaar niet alleen in het type Aäron, maar in het tegenbeeld Christus Jezus. Hebreëen 6:19-20, 9:7-11, 21, 23-24. Ik zeg niet, dat er niemand in de hemel is dan Jezus Christus, maar ik zeg, dat Hij daar alleen is om voor ons tussenbeide te treden. Ja, de heilige tekst zegt meer: "Ik ga heen, " zegt Christus, "om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar ik ben." Johannes 14:1-3. Deze tekst schijnt te kennen te geven, dat Christus in het heilige der heiligen of de hoogste hemelen alleen is, en dat Hij daar alleen moet zijn, totdat Hij Zijn werk van tussenkomst en voorspraak voleindigd heeft, want eerder komt Hij niet weer om ons tot Zich te nemen. Laten wij Christus in deze, gelijk ook in alle andere dingen de voorrang toewijzen, want Hij is bemiddelaar voor Zijn kerk, en doet dat werk voor hen in het heilige der heiligen alleen. Er wordt gezegd, dat Hij het licht is, tot hetwelk niemand kan naderen.

68. Van het slechts eenmaal in het jaar ingaan van de hogepriester in het heilige der heiligen. Gelijk de hogepriester, wanneer hij in het heilige der heiligen ging, daar alleen in ging, zo ging hij om dat werk te doen, daar slechts eenmaal in het jaar in. Gij zult niet "te allen tijde, " zei God tot hem, gaan "in het heilige, binnen de voorhang, voor het verzoendeksel, dat op de ark is, opdat" gij niet sterft. Leviticus 16:2. En gelijk hij daar slechts eenmaal in het jaar mocht ingaan, zo dan ook nog niet, tenzij bekleed en versierd met zijn hogepriesterlijke heilige kleren. Leviticus 16:32-34. Dan moest hij bekleed zijn, zo als ik vroeger aanstipte, met de heilige kleren: de plaat van louter goud moest op zijn voorhoofd, de namen van de twaalf stammen moesten op zijn borst, en de klingelende schelletjes aan de zomen van zijn gewaad zijn, en dan was dit alles nog niet voldoende als hij niet inging met bloed. Exodus 28, Leviticus 16. Nu, aan dit eenmaal des jaars wijdt de apostel zijn bijzondere opmerkzaamheid en daarop vestigt hij zeer de aandacht. "Eenmaal des jaars, " zegt hij, ging de hogepriester daar in: eenmaal in het jaar, hetwelk dient om te tonen, dat Christus eenmaal in het einde der wereld in de hemel zelf zou gaan, om daar voor ons tussen te treden. Want door dit woord "jaar", toont hij dat de termijn en de tijd van de wereld bedoeld wordt, en met "eenmaal" in dat jaar bedoelt hij: eenmaal in het einde der wereld. "Noch ook, " zegt hij, "opdat Hij Zichzelf dikwijls zou opofferen, gelijk de hogepriester alle jaar in het heiligdom ingaat met vreemd bloed, anders had Hij dikwijls moeten lijden van de grondlegging der wereld af, maar nu is Hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde teniet te doen, door Zijn zelfs offerande." Hebreëen 9:25-26. En daar Hij dus eenmaal Zijn offerande geofferd heeft buiten de voorhang, is Hij nu het heilige der heiligen binnengegaan, om Zijn werk van bemiddeling voor ons te volmaken. Niet in het heiligdom, dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld van het ware, maar in de hemel zelf, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons. Nu, als onze Heere Jezus inderdaad heengegaan is, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons, en als dit nu het eenmaal des jaars is, waar de type van spreekt, het eenmaal in het einde der wereld, zoals onze apostel zegt, dan volgt er uit, dat het volk van God maar al wachtende moet uitzien naar Zijn zegening, die Hij voor hen meebrengen zal, wanneer Hij vandaar zal wederkomen. Waarom hij er bijvoegt: "Christus, eenmaal geofferd zijnde, om veler zonden weg te nemen, zal ten andere maal zonder zonde gezien worden van diegenen, die Hem verwachten tot zaligheid." vers 28. Dit dus toont ons de grootheid van het werk, dat Christus te doen heeft aan de rechterhand van God, namelijk, dat Hij daar zolang blijft. Hij volvoerde het gehele eerste gedeelte van zijn priesterschap in minder dan veertig jaren, als gij het maken van Zijn heilige kleren en alles daar bij neemt, maar aangaande dit tweede deel daarvan, Hij is boven in de hemel, al meer dan zestien honderd jaren geweest, en nog heeft Hij Zijn werk niet voleindigd. Dit dus vraagt geloof en geduld in de heiligen, en hierdoor beproeft Hij ook de wereld, zodat zij op een spottende manier reeds beginnen te zeggen: "Waar is de belofte van zijn komst?" 2 Petrus 3:4. Maar ik zeg nog eens: Wij moeten uitzien en wachten. Als het volk op Zacharias wachtte en zich verwonderde, dat hij zolang uitbleef, omdat hij iets langer in de heilige plaats vertoefde dan zij verwachtten, is het geen wonder als het geloof van de wereld omtrent Christus' komst vervlogen en reeds lang weg is, en ook niet, dat de kinderen haast niet langer kunnen wachten, nu de Schriftplaats "een kleine tijd" zolang blijkt te zijn. Want dat wat de apostel "nog een kleine tijd" noemt, blijkt voor sommigen een zeer lange kleine tijd te zijn. Johannes 16:16, Hebreëen 10:37. Het is waar, Zacharias had toen met engelen te doen, en dat maakte, dat hij zolang wegbleef. O, maar Jezus is bij God, voor Zijn gezicht, in Zijn tegenwoordigheid, met Hem sprekende, verzvolgen in Hem, en met Zijn heerlijkheid, en dat is een oorzaak om welke Hij zolang uitblijft. Hij is daar ook pleitende op Zijn bloed voor Zijn aangevochtenen, en tussen tredende voor al zijn uitverkorenen, en Hij wacht daar totdat al de zijnen bekwaam gemaakt en gereed zijn om de heerlijkheid binnen te gaan. Ik zeg Hij is daar, en daar moet Hij blijven tot zolang, en dit is de andere reden, waarom Hij die tijd wegblijft, die

wij zolang rekenen. En inderdaad, het is mij een wonder, dat Jezus Christus onze Heere er ook maar eens aan denken kan, nu Hij daar is, om hier weer te komen, in aanmerking genomen de mishandeling, die Hij hier vroeger ondervond. Maar waar is de liefde niet toe in staat? Voorzeker, Hij zou de grond niet weer aanraken, had Hij hier geen volk, dat niet volmaakt kan worden dan door Zijn komst tot hen. Hij is ook rechter geworden van levenden en doden, en zal Zich verheerlijken in het verderf van hen, die Hem haten. Zijn volk is bij Hem als Zichzelf. Kan een liefhebbende echtgenoot het uitstaan, dat hij altijd van zijn geliefde vrouw verwijderd is? Bovendien moet Hij, zoals ik zei, de bozen afbetalen voor hun boosheid, en dat wel op hetzelfde toneel, waar zij die bedreven hebben. Waarom de dag, hiervoor aangewezen, gesteld is, en hij zeker spoedig komen zal om dat te doen. Want hoewel ons de tijd lang moge toeschijnen, toch is het naar de tijdrekening van God maar een kleine tijd sinds Hij inging in het heiligdom om voor ons op te treden. "Duizend jaren is bij de Heere als een dag, " en naar die berekening is Hij nog geen volle twee dagen in het heilige der heiligen geweest. "De Heere vertraagt de belofte niet gelijk enigen dat traagheid achten, want: Nog een zeer weinig tijds, en Hij, die te komen staat, zal komen, en niet vertoeven." 2 Petrus 3, Hebreëen 10:37.

69. Van de cherubs, en van hun plaats boven het verzoendeksel in de binnenste tempel. Er waren ook cherubs in het heilige der heiligen, welke omhoog boven het verzoendeksel gesteld waren. Zie 1 Koningen 6:23-28.

1. Deze worden door de apostelen genoemd: "de cherubijnen der heerlijkheid, die het verzoendeksel beschaduwden." Hebrëeën 9:5.

2. Deze cherubs waren een voorstelling van de engelen Gods, zoals wij op andere plaatsen hebben bewezen.

3. Er wordt gezegd, dat deze cherubs gemaakt waren van beeldwerk, en dat op zodanige wijze, dat zij, zoals sommigen denken, hun vleugels door de kunst konden bewegen, waarom er gezegd wordt: "de cherubs spreidden de vleugels uit, de vleugels dezer cherubs spreidden zich uit," en "de cherubs spreidden de beide vleugels over de plaats der ark, en haar handbomen van boven." 1 Koningen 6:27, 2 Kronieken 3:13, 5:8.

4. Ik lees ook van deze cherubs, dat zij wagens en wielen hadden, waardoor ons wordt geleerd hoe bereid en gewillig de engelen zijn om ons, wanneer zij het bevel ontvangen, op te halen naar het paradijs van God, want deze wagens waren typen van de boezems der engelen, en deze wielen van de snelheid van hun beweging, waarmee zij tot ons komen wanneer zij gezonden worden. "Gods wagens zijn twintigduizend, zelfs duizenden van engelen, de Heere is onder hen, als in Sinaï, in de heilige plaats." 1 Kronieken 28:18, Ezechiël 10:9, 15-16, 18-20, 2 Koningen 6:17, Psalm 68:18, 2 Koningen 2:11, Dan 9:2.

5. Welk onderscheid, zo maar enig, er is tussen cherubs en serafs, daar zal ik nu niet naar onderzoeken, ofschoon ik geloof, dat er verschillende orden en trappen van engelen in de hemelen zijn, evenals er trappen en verschillende orden zijn onder de mensen in de wereld zijn. Maar dat deze cherubs voorstellingen waren van de heilige engelen, de wijze, waarop zij in de heilige aanspraakplaats geplaatst waren, verklaart het, want hun woonplaats is de hemel, ofschoon zij om onzent wil in de wereld verkeren. Hebrëeën 1.

6. Er wordt gezegd, dat deze cherubs in deze heilige plaats op hun voeten stonden, om te tonen:

1. Dat, de engelen van de hemel niet van hun standplaats vervallen zijn, zoals met de andere engelen het geval is.

2. Om eveneens te tonen, dat zij altijd bereid zijn om op Gods bevel met grote snelheid zich heen te spoeden om Zijn welbehagen te doen.

3. Om eveneens te tonen dat zij in hun stand zullen blijven, daarin bevestigd zijnde door Jezus Christus, door wie alle dingen bestaan. Colossen 1:17.

7. Er wordt gezegd, dat "hun aangezichten huiswaarts waren, " elkaar aanziende, evenwel mede enigszins verheven, om te tonen, dat de engelen de mysteries der genade, gelijk deze van het verzoendeksel, de genade troon, af naar ons worden tentoongespreid, beide aanschouwen en bewonderen. De gezichten der cherubs "zullen tegenover elkaar zijn, de gezichten der cherubs zullen naar het verzoendeksel zijn." Exodus 25:20, 2 Kronieken 3:13, 1 Petrus 1:12, Efeziërs . 3:10.

(1.) "Naar het verzoendeksel." Zij zijn begerig om het te zien, en hoe van daar, zeg ik, de genade op ons neerziet.

(2.) Hun "aangezichten Zijn tegenover elkaar", zodat zij elkaar aanzien, om te tonen, dat zij samenstemmen in de vreugde over de zaligheid van onze zielen. Lukas 15:10.

(3.) Er wordt van hen gezegd, dat zij staan boven het verzoendeksel, misschien om te tonen, dat de engelen geen behoefte hebben aan die handelingen van genade en vergiffenis, waar wij behoefte aan hebben, die beneden staan en zondaars zijn. Zij staan er boven, zij zijn heilig. Ik zeg niet, dat zij er geen behoefte aan hebben, dat de goedheid van God tot hen wordt uitgestrekt, want daardoor is het, dat zij bewaard zijn en worden, maar zij behoeven geen vergiffenis te ontvangen, omdat zij geen ongerechtigheid bedreven hebben.

(4.) Zij staan daar ook met uitgespreide vleugels, om te tonen hoe bereidwillig de engelen zijn om als het nodig is van de hemel te komen en dit evangelie aan de wereld te prediken. Lukas 2:9-14.

(5.) Er wordt hier gezegd, dat aldus staande, hun vleugels van wand tot wand reikten, van de ene zijde van dit heilige huis tot de andere, om te tonen, dat al de engelen binnen de perken en grenzen der hemelen, met één zin en met één gemoed, bereid zijn om op Gods bevel neer te komen om hulp te verlenen en diensten te verrichten voor Gods uitverkorenen.

Er wordt ook gezegd dat hun vleugels omhoog uitgebreid zijn, om te tonen, dat zij alleen vermaak vinden in die plichten, welke hun opgelegd worden door de Hoge en Verhevene, en niet genegen zijn, neen in het geheel niet, om de heiligen in hun zinnelijke of vleselijke doeleinden en oogmerken te dienen. Het kan ook zijn om te tonen, dat zij gewillig zijn om hun vlucht van het ene einde van de hemel naar het andere te nemen om God en Zijn kerk, haar ten goede, te dienen. Mattheus 13:41, 49, 24:31, 25:31, 2 Thessalonicenzen 1:7-8.

70. Van de voorstellingen, die op de wanden van de binnenste tempel waren.

De wanden van de binnenste tempel, welke een type waren van de hemel, waren, zoals ik u reeds heb gezegd, van boven tot beneden belegd met cederhout. Nu wordt er bij het visioen van Ezechiël gezegd, dat er op deze wanden graveringen waren van cherubs en van palmbomen. "Zodat er een palmboom was tussen cherub en cherub, en elke cherub had twee gezichten: namelijk een menselijk gezicht tegen de palmboom van deze, en een gezicht van een jonge leeuw tegen de palmboom van gene zijde, gemaakt in het ganse huis rondom henen. Van de aarde af tot boven de deur waren de cherubs en de palmbomen gemaakt." Ezechiël 41:18-20.

1. Wat aangaat deze cherubs en palmbomen, ik heb u reeds gezegd, waarvan zij naar mijn gedachten voorstellingen zijn. De cherubs zijn voorstellingen van de heilige engelen, en de palmbomen van de oprechten, wij hebben hier dus alleen te handelen over hun plaatsing in de hemelen.

2. Nu ziet gij, dat de palmbomen in het heilige der heiligen geplaatst zijn tussen cherub en cherub, rondom henen in het huis, hetwelk dunkt mij moet dienen om aan te duiden, dat de heiligen daar niet zullen leven door het geloof en de hoop, zoals hier, maar in de onmiddellijke genieting van God, want geplaatst te zijn tussen de cherubs is geplaatst te zijn waar God woont want de Heilige Schrift zegt duidelijk, dat Hij tussen de cherubs woont, juist waar, zoals hier gezegd wordt, deze palmbomen of oprechten geplaatst zijn. 1 Samuel 4:4, 2 Koningen 19:15, 1 Kronieken 13:6, Psalm 80:1, Jesaja 37:16. De kerk op aarde wordt Gods huis genoemd, en Hij zal voor eeuwig daarin wonen, en de hemel zelf wordt Gods huis genoemd, en wij zullen voor eeuwig daarin wonen, en dat wel tussen de cherubs. Dit is meer dan genade, dit is genade en heerlijkheid, heerlijkheid inderdaad.

3. Tussen de cherubs te wonen kan ook zijn om te tonen, dat wij daar gelijk zullen zijn aan de engelen. Let er op, een palmboom, een cherub, een palmboom, een cherub. Hier zijn wij een weinig lager, maar daar zullen wij geen zier bij de voornaamsten onder hen achterstaan. Een palmboom en een cherub, een oprechte tussen de cherubs, zo zal het dan zijn in het huis rondom henen, wij zullen in dezelfde rang geplaatst zijn. "Want zij kunnen niet meer sterven, want zij zijn de engelen gelijk." Lukas 20:36.

4. De palmbomen, aldus geplaatst, kunnen ook dienen om ons te tonen, dat de uitverkorenen Gods daar de ledige plaatsen zullen innemen van de gevallen engelen, zij werden vanwege de zonde neer geworpen van de heilige hemelen, en wij zullen door de genade daarheen opgenomen en geplaatst worden tussen cherub en cherub. Wanneer ik zeg: hun plaatsen, dan bedoel ik niet de onbestendigheid van de staat, waarin zij bij gemis van verkiezende liefde stonden, terwijl zij in heerlijkheid waren, want de hemelen zijn nu door het bloed van Christus voor ons een aangekochte bezitting geworden, waarom wij, gelijk wij hun plaats zullen innemen in het hemels koninkrijk, zo ook uit kracht van het bloed der verlossing daar zullen blijven, en nimmermeer van daar uitgaan, want door middel daarvan zal dat koninkrijk voor ons een onbeweeglijk koninkrijk zijn. Hebr. 9:12, 12:22-24, 28, Openbaring 3:12.

5. Deze palmbomen, zeg ik, schijnen de plaats in te nemen van hen, die om de zonde van daar werden verworpen. De uitverkorenen dus nemen die plaats, maar een betere kroon, voor eeuwig in bezit. Aldus bezat Israël het land van de Kanaänieten, en David het koninkrijk van Saul, en Matthias de plaats, het apostelschap, van Judas. Handelingen 1:20-26.

6. Ook waren de woonsteden, welke de gevallen engelen verloren, uitgenomen hetgeen vroeger uitgezonderd werd, volstrekt niet beneden die van hen, welke staande bleven want hun vorst en overste wordt de zoon des dageraads genoemd, want hij was daar het tegenbeeld. Jesaja 14:12.

7. Aldus waren zij, zoals gij ziet, geplaatst van de aarde af tot boven de deur, dat is, van de laagste tot de hoogste engel aldaar. Want gelijk er grote en kleine heiligen zijn in de kerk op aarde, zo zijn er engelen van verschillende rangen in de hemel, enige grote: dan anderen, maar de kleinste heilige zal, wanneer hij naar de hemel gaat, de waardigheid, de plaats van een engel hebben. Van de grond af vindt gij een palmboom tussen cherub en cherub.

8. En elke cherub had twee gezichten-alzo hier, maar ik lees in Ezechiël 10:14, dat zij elk vier gezichten hadden. Het eerste gezicht was het gezicht van een cherub, en het tweede gezicht was het gezicht van een mens, en het derde het gezicht van een leeuw, en het vierde het gezicht van een arend.

9. Zij hadden elk twee gezichten, niet om aan te duiden, dat zij dubbelhartig waren, want "hun gedaanten en zichzelf" waren dezelfde, en zij gingen ieder rechtuit voor Zijn gezicht heen." Ezechiël 10:22. Deze twee gezichten dan dienden hier om hun vlugheid van bevassing, en hun verschrikkelijkheid om de wil van God uit te voeren, te tonen. Het gezicht van een mens doet hem kennen als meester van de rede en het verstand, het gezicht van een leeuw geeft de verschrikkelijkheid van zijn tegenwoordigheid te kennen. 1 Corinthiërs 13:6, Richteren 13:6. Op een andere plaats lees ik van hun raderen, ja, ik lees daar, dat zichzelf, "hun ganse lichaam, en hun ruggen, en hun handen, en hun vleugels, alsmede de raderen vol ogen waren rondom." Ezechiël 1:18, 10:12. En dit dient om ons te tonen, hoe kundig en snel ziende zij zijn in alle wegen der Voorzienigheid en duistere beschikkingen, en hoe vlug en vaardig in het vatten van de boosaardige bedoelingen van de vijanden van Gods kerk, en alzo hoe goed zij in staat zijn om die te ondermijnen. En aangezien zij ook het gezicht van een leeuw hebben, wordt ons daardoor getoond, hoe vol van macht zij zijn om te doden en te verderven, wanneer God zegt: Ga heen, en doe alzo. Nu, met deze moeten wij wonen en mede verblijf houden, een palmboom en een cherub, een palmboom en een cherub, zo moet het zijn van de grond tot boven de deur, rondom henen in het huis-de hemelen.

"Namelijk een mensens gezicht tegen de palmboom van deze, en het gezicht van een jonge leeuw tegen de palmboom van gene zijde." Het is ook mogelijk, dat door deze twee gezichten aangeduid wordt, dat wij in de hemelen genoegzame heerlijkheid zullen hebben om ons gemeenzaam te maken met de engelen. Hun leeuwenblikken, met welke zij de grootste heilige op aarde schrik plachten aan te jagen, zoals gij dat vindt bij Genesis 32:30 en Richteren 13:15, 22, zullen dan vergezeld zijn met de gemeenzame blikken van een mens. Dan zullen engelen en mensen medegenoten zijn, en met ieder als zodanig te doen hebben. Ziedaar dan het een en ander van het weinige, dat ik gevonden heb in de tempel van God.